

Numele autoarei: Janet Dailey

Titlu original: A LAND CALLED DESERET

Titlu românesc: UN TĂRÂM NUMIT DESERET

Traducător: Mihnea Columbeanu

Data traducerii: 5-11 septembrie 2000

Coperta a IV-a:

LaRaine fusese întotdeauna răsfățată, capricioasă și egoistă - și putuse juca pe degete toți bărbații! Dar de astă dată, cumva, lucrurile n-aveau să mai meargă atât de simplu. Cariera ei de actriță nu ducea nicăieri și, cine știe de ce, bărbații nu mai păreau atât de dispuși ca altă dată să-i facă toate chefurile. Așa că LaRaine se hotărâse să se așeze la casa ei - cu un soț bogat. Filmând în deșertul din Utah, l-a cunoscut pe fermierul Travis McCrea, care ar fi fost ideal pentru ea - cu excepția unui singur amănunt: nu avea nici un ban. Și nici timp pentru LaRaine, după câte se părea. Și ca și cum toate astea n-ar fi fost de

ajuns, LaRaine a reușit și să se
îndrăgostească de el...

Capitolul 1

Vântul fierbinte sufla prin ferestrele deschise ale Scout-ului cu dublă tracțiune, învăluind totul într-o peliculă cafeniu-roșiatică. Praful mărunt intra în porii pielii lui LaRaine, particulele lipindu-i-se în rujul de buze, astfel încât le simțea gustul. Nu putea respira nici măcar o dată fără ca praful să-i ajungă în plămâni. Mirosul lui uscat îl acoperea pe cel al parfumului scump pe care-l folosea LaRaine.

Dincolo de lentilele fumurii ale ochelarilor, ochii negri o usturau - și nu se anunța nici o ameliorare a situației. Întinderea aridă și aspră din jurul ei era marcată cu platouri înalte și pârâiașe înguste. Iarba gălbuie își înfigea rădăcinile tenace în pământul nefertil, iar copăceii noduroși și piperniciți răspândeau o umbră îndoielnică.

Mașina sălta peste denivelările așa-zisului drum. Duduitul motorului nu reușea să acopere zăngănelile metalice. LaRaine se ținea strâns de brațul portierei, pentru a nu fi

aruncată de colo-colo pe banchetă, lacul stacojiu al unghiilor ei lungi contrastând puternic cu tapițeria bej.

- Mă mir că nimeni nu le-a dat statul Utah înapoi indienilor, mormăi ea.

Omul de la volan își privi însoțitoarea cu păr negru ca pana corbului. Nu-i putea da atenție mai mult de o secundă, întrucât hopurile tindeau să-i smulgă volanul din mâini. Sam Hardesty o văzu pe LaRaine cum își ștergea cu batista gâtul și ceafa, strâmbându-se la adresa prafului amestecat cu transpirație. Lentilele-oglină ale ochelarilor lui îi ascunseră licărirea amuzată din ochi.

O rafală de vânt umplu cabina mașinii cu praf înecăcios. LaRaine ruși, acoperindu-și gura cu o mână, în timp ce cu cealaltă își agita batista prin aer.

- Cât mai avem de mers? întrebă ea, ajunsă la capătul răbdării.

- Nu mai e mult până la ferma lui McCrea, răspunse Sam Hardesty, stăpânindu-și zâmbetul provocat de vizibila stânjeneală a lui LaRaine.

- La fel ai spus și acum douăzeci de minute.

Tuși din nou, fluturând zadarnic batista prin față.

- Până ajungem acolo, am să mor înecată cu praful ăsta!

- Închide geamul, dacă nu mai suporti, îi propuse el, cu indiferență.

- Excelentă idee, Sam, replică sarcastic LaRaine. Cu geamul închis, rabla asta o să se transforme-ntr-o etuvă!

- Tu ai vrut să vii cu mine, îi aminti el. Nu te-a silit nimeni.

- Nici în vis n-am crezut că avea să fie așa. Credeam că ieși o limuzină sau, cel puțin, una dintre mașinile cu aer condiționat. Și când colo...

Aruncându-i o privire piezișă omului de la volan, văzu că buzele îi tresăreau de veselie.

- Și nu te mai hlizi! Nu-i deloc de râs!

- Îți imaginezi tu vreuna dintre mașinile de la studiou mergând pe-aici? întrebă el, gesticulând scurt spre drumul desfundat, înainte de a apuca din nou volanul cu ambele mâini. Arcurile, suspensiile - praful s-ar alege de tot șasiul, după nici o milă. Și-n plus, ai fi putut să te răzgândești când ai văzut că luam Scout-ul.

- Bine-aș fi făcut!

- Aiurea! Când ai auzit despre McCrea,

erai în stare s-o iei și pe jos, numai să ajungi la el. În clip-n care ai auzit cuvintele "fermier local", ți s-au și lungit antenele. E burlac? E bogat? E arătos? Iar când toate răspunsurile au fost pozitive, ai hotărât pe loc să fii prima din distribuție care-l cunoaște. Ai de gând să-l iei în posesia ta înainte de a mai afla și altele de existența lui. Lui LaRaine îi stătea pe limbă să nege afirmația, dar Sam o cunoștea prea bine. În veci nu l-ar fi putut convinge că o interesa doar plimbarea cu mașina. Totuși, cuvintele lui o răneau. O făceau să pară o femeie interesantă - dar, într-un sens, probabil că așa și era.

- Puțin mi-ar păsa dacă McCrea ar fi gras, chel și octogenar, replică ea, încercând să-și nege sentimentul de vinovăție. Orice distracție e binevenită, în văgăuna asta uitată de Dumnezeu!

- Cred că ai atâta minte, răspunse Sam. Vorbesc serios. Trebuie să-ți găsești un soț bogat, fiindcă nu ai nici un viitor ca actriță. Singurele personaje pe care le poți primi sunt cele în care îți joci propria persoană. Și nu se găsesc chiar atât

de multe roluri de femei lacome, acaparatoare și fără scrupule.

Gluma lui usturătoare o făcu pe LaRaine să pălească, deși se îndoia că acest lucru se vedea prin praful de pe față. Devenise expertă în a-și ascunde realele sentimente, atât de pricepută încât uneori se întreba dacă mai simțea cu adevărat ceva.

- Ți se vede înverșunarea, Sam, replică ea rece, privind în gol pe fereastră. Nu-mi dădusem seama că încă te mai deranjează refuzul cererii tale în căsătorie. Ca tânăr asistent de producător în ascensiune, nu-ți poți permite o femeie ca mine.

- Am și fost un nătărău s-o cred, nu? răspunse sardonice Sam, dându-și la o parte o șuviță de păr șaten de pe frunte. Dar, la fel ca pe mulți alții, mă orbise frumusețea ta. Mult prea târziu am înțeles că nu făceai decât să te folosești de mine ca să fii sigură că primeai rolul.

- Aveam nevoie de el.

Și pe plan financiar, și pe toate celelalte. Cariera ei intrase într-un declin rapid.

- Și-ți sunt recunoscătoare pentru cât m-ai ajutat.

- Recunoștința ta nu face două parale.

- Ce voiai, să te plătesc? Credeai, poate, c-aveam să mă culc cu tine? continuă LaRaine, cu temperamentul ei volatil inflamându-se. Oi fi eu vinovată de multe, dar nu folosesc canapeua de distribuție!

- Nu, amăgești doar ageamiii ca mine până obții ceea ce vrei, după care îi lași cu buzele umflate, mormăi Sam. Umblă vorba, LaRaine. N-ai să mai găsești mulți fraieri pe care să-i duci de nas. Ai fost o proastă că l-ai lăsat pe Montgomery să-ți scape printre degete.

- Eu l-am părăsit, minți ea.

- Și-a căzut drept în mâinile verișoarei tale, nu-i așa?

- Să și-l țină sănătoasă, insistă LaRaine, cu o undă de trufie.

Mașina se hurducă peste un hop, iar LaRaine fu cât pe ce să se lovească de tavan cu capul.

- Sper să merite tot chinul ăsta, când ajungem la ranch, murmură ea.

- Va merita, crede-mă, sosi răspunsul, destul de înfumurat.

Gândurile ei, însă, revenau deja asupra comentariului dinainte al lui Sam. Rian Montgomery avusese toate calitățile pe care le dorea ea de la un soț - un bărbat puternic, bogat, cu

aspect chipeș și neîndurător. Simplul fapt că LaRaine îi atrăsese atenția și-i purtase inelul de logodnă era motivul pentru care primise primul rol secundar într-un film.

Se rezezise ca o proastă să nu-l scape, încrezătoare în talentul ei de a-l manevra pe Rian Montgomery. LaRaine nu crezuse nici o clipă că o iubea, nici că ea însăși l-ar fi iubit. Fiecare fusese convenabil pentru scopurile celuilalt. Rian își dorise o soție ornamentală care să întrețină o casă frumoasă și să-i primească pe asociații lui de afaceri, fără pretenții și mulțumită cu cadouri în loc de afecțiune.

Un asemenea aranjament o satisfăcuse pe LaRaine până când primise primul rol. Întrezărind șansa de a cuceri gloria și faima prin forțe proprii, profitase imediat. Avea înfățișarea și silueta necesare. La vremea când își descoperise lipsa de talent, Rian aflase că primise primul rol, fără știrea lui. Rupsesse logodna și se însurase cu verișoara ei, Laurie.

Mama lui LaRaine, care le crescuse și pe ea și pe Laurie, o acuzase pe aceasta că i-l suflase pe Rian fiicei sale, dar LaRaine n-o condamna. De

multe ori, în copilărie, își invidiase verișoara. Nici unul dintre părinții ei nu se așteptase ca Laurie să aibă vreo calitate deosebită, dar lui LaRaine îi pretinseseră să fie cea mai bună la toate. Cele mai mari note, cele mai elegante haine, cea mai drăguță fată, cea mai căutată de băieți, cea mai populară din clasă.

După acel prim film și desfacerea logodnei cu Rian, LaRaine reușise să obțină alte câteva roluri, din ce în ce mai neînsemnate. I se făcuseră vreo șase cereri în căsătorie, dar toate din partea unor bărbați fără perspective de viitor mai strălucite decât ale ei. Educația primită o condiționase să fie convinsă că merita tot ce putea fi mai bun. I se întipărise prea adânc în suflet pentru a se mulțumi cu mai puțin.

Unii, printre care și Sam Hardesty, o acuzaseră că era prea îndrăgostită de sine însăși ca să iubească pe altcineva. Nu era deloc adevărat. Dacă acuzațiile n-ar fi durut-o atât de mult, ar fi fost amuzante. Fusesse calificată ca o femeie calculată și rece și începuse să joace acest rol... cu mai mult rafinament decât reușise vreodată pe ecran.

Actualul film, turnat în decor natural, în Utah, avea să fie probabil ultimul din cariera ei cinematografică. Presa îi crucifica prestația alături de Jim Corbett, din cea mai recentă producție. Nici nu se gândea că ar mai fi angajat-o cineva. Amintirea lui James Corbett îi aduse pe buze un zâmbet amar, autocritic. Crezuse, ca o proastă, că avea șanse să pună mâna pe el. Își imaginase până și cum ar fi declara lumii întregi că renunța la cariera actricească pentru el - când, de fapt, nici nu avea la ce carieră să renunțe.

LaRaine era disperată. Părinții, în special mama ei, erau supărați pe ea fiindcă nu se luptase să i-l ia înapoi verișoarei sale pe Rian Montgomery și nemulțumiți că nu avea succes în meserie. Nici prieteni nu avea. Căsnicia părea singura soluție ca să-și salveze fața. Dar trebuia s-o facă în afara Hollywood-ului, cu un bărbat care să nu-i cunoască reputația, nici umilitoarele eșecuri cu Rian Montgomery și Jim Corbett. Și pe cine l-ar fi putut orbi mai sigur ca actriță, dacă nu pe un fermier bogat din Utah? Cel puțin, aceasta era speranța ei fierbinte.

Mașina cu dublă tracțiune sări peste un dâmb și se opri. LaRaine privi în jur, căutând vreun semn că ajunseseră la destinație. Nu se zărea nici o clădire, doar întinderi nesfârșite și pustii. Nu se așteptase la un ținut atât de mohorât, cum i se părea ei acum.

- Carl a avut dreptate, medită Sam cu voce tare. E un fundal excelent pentru secvențele alea de la ranch.

- Aici?

LaRaine privi iar în jur, incapabilă să vadă peisajul din punctul lui de vedere.

- Dar aici nu e nimic.

- Tocmai, confirmă Sam, pornind mai departe.

O roată se învârti scurt în praf, făcând să intre pe fereastră un nor dens. LaRaine tuși.

- Mai avem mult?

- Dincolo de ridicătura aia. Se văd acoperișurile, i le arată el, cu un zâmbet vag pe buze.

- Slavă Domnului, murmură LaRaine, deschizându-și poșeta, în căutarea unei oglinjoare. În ce hal arăt...!

Vântul își făcuse de cap în părul ei buclat și des, lung ca o cortină neagră, răvășindu-i-l provocator.

LaRaine își tamponă dărele de transpirație, cu grijă să nu-și distrugă machiajul care îi evidențiază structura osoasă frapantă a feței.

- Eu nu mi-aș face griji, LaRaine, comentă Sam. Ești singura femeie capabilă să arate trăsnet când e nearanjată.

LaRaine nu era sigură că vorbea serios.

- Mulțumesc, replică ea, cu vocea uscată.

Își mai adăugă o tușă de ruj viu, conchizând că, în situația dată, era tot ce putea face.

În timp ce mașina urca pe movilă, la fel se înălța și nerăbdarea lui LaRaine. Se așteptase să vadă un ranch modern, întins, cu grajduri, hambare și țarcuri albe imaculate, iar ochii ei căprui se dilatară șocați la vederea clădirilor din fața lor.

Casa, masivă și veche, avea un singur etaj. Soarele coșcovise demult vopseaua de pe scânduri. Griul anost rămas îmbătrânea construcția cu ani și ani de zile. Atât hambarul, cât și un mic grajd, păreau pe punctul să se dărâme, cu pereții la fel de decolorați. Lângă hambar era parcată o camionetă destul de modernă, cu

culoarea ascunsă sub un strat gros de praf.

Fusese construit un singur ocol, din pari vechi, scânduri și bușteni, un amestec de materiale ce părea mai puțin substanțial decât era. În vântul capricios scârțâia zgomotos o moară, sporind senzația de degradare cruntă.

- Ești surprinsă? întrebă ironic Sam, oprind mașina în fața casei.

LaRaine își scoase ochelarii de soare, pentru a-l privi cu reproș.

- Știai că așa arată, nu?

- Carl mi-a descris-o destul de exact, recunosc el.

- Și mi-ai dat de înțeles că fermierul ăsta ar avea bani!

Vocea îi vibra de frustrare amestecată cu furie.

- N-am spus nici un moment că are bani, replică Sam, deschizând portiera să coboare. Am spus că o duce bine. La fel ca majoritatea fermierilor, McCrea e bogat în materie de pământuri și vite, dar stă prost cu banii. Altfel, de ce ne-ar închiria proprietatea pentru filmări? Are nevoie de onorariu.

LaRaine coborî și ea din mașină. Își șterse de praf bluza din mătase ivorie, împrăștiind norișori în jur. O

privire mai atentă aruncată spre clădiri nu le făcu să arate cu nimic mai bine.

- Sper că plănuiți să-i dați destui bani ca să cumpere și niște vopsea, declară ea, simțind în gură gustul amar al dezamăgirii.

- Nu mă îndoiesc că vor fi de ajuns, răspunse Sam, deși era cu gândurile în altă parte; își îngustă ochii, studiind incinta prin ochelarii de soare. Trebuie să-i cer să nu vopsească nimic, până nu ne hotărâm ce secvență filmăm aici.

- Aroganța asta e tipică pentru voi, producătorii. Îi dați omului bani, și pe urmă îi spuneți când are voie să-icheltuiască, i-o întoarse LaRaine, cu o voce suav-acidă.

Sam nu făcu decât să zâmbească, pornind spre verandă.

LaRaine nu-l urmă; se îndoia că podelele verandei ar fi susținut mai mult de doi oameni. Așteptă lângă Scout, ștergându-și praful de pe fusta de călărie, despicateă, din piele. Sam bătu în ușa cu plasă contra țânțarilor, făcând-o să se zgâlțâie în balamale. O rafală de vânt îi umflă hanoracul bleu de pe trupul zvelt. Ciocăni din nou.

- Se pare că nu-i nimeni acasă, spuse el, coborând de pe verandă.

O găină care scurma în țărână cotcodăci revoltată când fu silită să se dea la o parte din drum.

- Nu i-ai spus că urma să vii în dimineața asta? întrebă LaRaine. Sau te așteptai să fie aici oricând aveai de gând să apari?

- Nu, așa ceva e tipic pentru tine, ripostă Sam. Mereu le pretinzi oamenilor să-ți stea la dispoziție când ai tu chef. L-am sunat aseară pe McCrea, ca să-i spun că trecem azi pe aici.

Își trase manșeta cu elastic a hanoracului, uitându-se la ceas.

- Carl m-a prevenit cum e drumul, așa că i-am spus lui McCrea să nu mă aștepte înainte de unsprezece. Mai sunt vreo două minute.

Remarca sa aruncată în treacăt, cum că aștepta ca toți să fie la discreția ei, era dureroasă, iar LaRaine încercă să contraatace:

- Ce-aș mai râde să se fi răzgândit în legătură cu permisiunea de a filma pe pământurile lui!

- N-ai râde multă vreme. Orice amânare înseamnă reduceri la buget. Rolul tău nu e foarte important. Poate-ar fi

bine să ții minte asta, LaRaine.

- Mă ameninți, Sam?

Cu tot tonul ei vesel-provocator, LaRaine se simțea în sinea sa intimidată de declarație.

- Nu știam că ești un păgubos atât de orgolios încât să te gândești la răzbunare.

- Răzbunarea ar putea fi foarte dulce, fu singurul lui răspuns, în timp ce vâră mâna prin fereastra deschisă a mașinii, ca să claxoneze.

Sunetul strident făcu găinile s-otulească spre spatele casei, dând din aripi. LaRaine se simțea scârbită și speriată, dar nu lăsa să se vadă. Coborând privirea, își văzu praful de pe cizmele înalte până la genunchi. Își folosise batista ca să se șteargă prin toate celelalte locuri; nu mai conta dacă-și ștergea cu ea și încălțăminte.

Rezemându-și un picior de bara cromată a mașinii, se aplecă să-și șteargă cizma. Prima mișcare a pânzei albe scoase la iveală luciul pielii fine, într-o nuanță de maro mai închisă, asortată cu cafeniul fustei. După ce termină, trecu la cealaltă cizmă.

- Cred că vine McCrea, anunță Sam.

Ridicând privirea, LaRaine văzu un

călăreț apropiindu-se de ranch. Rămase în aceeași poziție, cu un picior pe bara din față a mașinii și cotul rezemat dezinvolt pe genunchi. Într-o atitudine de interes indiferent simulat, începu să studieze calul și omul care se apropiau.

Conformația musculară a murgului de culoare acaju era impecabilă. În materie de ferme și animale, LaRaine era o novice, dar știa să recunoască un cal de calitate, iar acesta nu era o mârțoagă. Pe măsură ce se apropiau, își dădu seama că nu era doar musculos, ci și înalt, cu picioare lungi, galopând fără nici cel mai mic efort.

Când se uită mai bine la călăreț, înțelese de ce avea nevoie de un cal atât de mare. Orice altă combinație ar fi arătat la fel de grotesc ca un adult pe un pony Shetland.

Bărbatul era masiv, înalt, cu piept și umeri lați. În pofida proporțiilor, călărea cu o grație lipsită de efort, relaxat și la largul lui, ca și cum s-ar fi născut în șa. Fața i se vedea foarte puțin, sub borul pălăriei de cowboy cu pete de sudoare. Cel mai bine i se distingeau bărbia și fălcile puternice.

Într-un scârțâit de pielărie, calul și călărețul intrară în curte. Pe greabănul calului era petrecut un vițel roșcat. Atârna inert, fără a da nici un semn de viață.

Calul fu strunit să se oprească în fața hambarului. Luând vițelul în brațe, călărețul descălecă. Până acum, nu-i învrednicise decât cu o singură privire. Sam porni spre el, dar LaRaine rămase în așteptare.

- Salut, eu sunt Sam Hardesty de la studioul cinematografic, se prezentă el, fără a se deranja să întindă mâna, din moment ce fermierul avea brațele ocupate. Am vorbit la telefon aseară.

Vițelul nu era atât de mic pe cât păruse la început. LaRaine presupuse că avea peste cincizeci de kilograme, dar fermierul îi ducea cu ușurință trupul moleșit.

- Îmi pare rău că nu am fost aici când ați sosit, domnule Hardesty.

Glasul îi era scăzut, vorbind pe un ton târăgănat, deși discutau afaceri.

- Dacă nu vă supărați, putem amâna cu câteva minute discuția. Vițelul ăsta se simte foarte rău. Vreau să mă ocup mai întâi de el.

- Nu-am nimic împotriva, răspunse Sam, cu o undă de nerăbdare.

LaRaine își coborî piciorul de pe bară și făcu câțiva pași, în direcția pe unde urma să treacă fermierul. Înclină provocator capul, lăsându-și plețele negre să cadă într-o parte.

- Mi s-a părut mie, sau am simțit în glasul dumneavoastră o urmă de accent texan? întrebă ea, pe un ton provocator-jucăuș deliberat.

Omul se opri. Ochiul său căprui o inspectară cu o indiferență aproape jignitoare față de frumusețea ei feminină. De aproape, LaRaine îi distinse firele albe din părul altminteri brunet. Deși ținea vițelul în brațe, se observa că, sub umerii lați, trupul ei se îngusta spre talie și șolduri, dând o impresie de suplețe. O impresie înșelătoare. Statura lui masivă o domina total pe mignona LaRaine.

- Da, de origine sunt din Texas, recunoscu el, întorcându-se spre Sam. Privirea sa întrebătoare impunea să se facă prezentările.

- Doamnă McCrea, dumneaei este o actriță secundară din filmul nostru. Miss LaRaine Evans. A venit să-și facă o idee despre topografia locurilor.

LaRaine îi înțelese imediat aluzia răutăcioasă. Voia să spună că venise

să-l evalueze pe fermier.

Și bănuia că acesta înțelesese și el perfect sensul cuvintelor - impresie care o irita. Se așteptase la un țăran nepriceput la subtilitățile vieții, ușor de păcălit. Dar, cu toată forța lui brută, în ochii aceia căprui sclipitori se zărea o undă de sofisticare urbană.

- LaRaine, domnului este Travis McCrea, încheie Sam prezentările.

- Îmi face plăcere, domnișoară Evans, o salută McCrea.

- Vă rog, numiți-mă LaRaine, îi ceru ea, cu un zâmbet larg.

- Mulțumesc.

Travis McCrea aplecă un moment capul, ascunzându-și sub borul pălărie lucirea ironică din ochi.

- Mă scuzați, trebuie să am grijă de vițel.

Și trecu pe lângă ea, spre verandă, care în mod surprinzător rezistă sub greutatea lui și a vițelului. LaRaine nu era deloc încântată că flirtul ei subtil îl amuza. Nu fusese impresionat nici de înfățișarea ei, nici de faptul că era actriță, două elemente pe care contase. Nimerise în gol, iar pe Sam îl umfla râsul.

În timp ce pornea după cei doi

bărbați, spre casă, privirea lui LaRaine se abătu asupra scândurilor tocite. Aspectul casei nu se potrivea cu al proprietarului. Dezamăgirea inițială i se risipise la vederea lui Travis McCrea. Nu i se părea genul de om încântată să trăiască într-o asemenea magherniță. Atunci, de ce o făcea?

Era un mister pe care nu putea să-l rezolve înainte de a primi mai multe răspunsuri la întrebările ce-i forfoteau prin cap. Sam ținea ușa deschisă, așteptând-o să intre. Nesigură, LaRaine puse piciorul pe scândurile verandei. Erau mai solide decât păreau, și înaintă. Pe dinăuntru, casa putea să arate cu totul altfel decât pe dinafară. Dar, imediat, îi veni ideea: cât de diferit putea arăta, dacă Travis McCrea ducea un vițel în casă?

Capitolul 2

Ușa de pe verandă dădea în living. După părerea lui LaRaine, casa era mobilată cu obiecte refuzate de Armata Salvării. O canapea și un scaun erau

acoperite cu huse hidoase maro cu dungi aurii subțiri. În fața șemineului înnegrit de fum stătea un fotoliu tapițat cu vinilin ieftin. LaRaine presupuse că, probabil, covorul avusese model oriental, dar era atât de ros, încât culorile și desenele se șterseseră în combinații fără nici o noimă.

Pe tavanul camerei și cel al holului dinspre bucătărie se vedeau pete de umezeală. În ambele încăperi era aplicat același tapet, la fel de îngălbenit de vreme, cu marginile îndoite. Puținele tablouri de pe pereți păreau a fi foi de calendar înrămate. LaRaine privi în jur cu dispreț. Dacă era posibil, interiorul casei arăta și mai rău decât exteriorul.

O scară cu lemnul înnegrit pornea din hol spre etaj. Cu gândul la ceea ce putea fi în camerele de sus, LaRaine se cutremură. Luându-se după glasurile bărbaților, ajunse în bucătărie. Acolo, linoleumul era crăpat în mai multe locuri, lăsând să se vadă cusăturile negre, prin modelul cu pete galbene. Dulapurile de lemn erau băițuite cu lac de cireș.

Pereții erau acoperiți cu dale de

faiianță verde până la jumătate, unde o fâșie de tapet imitând cărămizile despărțea faiianța de jumătatea superioară a peretelui, zugrăvită într-un verzui bolnăvicios. Masa de lemn din mijlocul camerei părea să aibă așternute pe ea mai multe straturi de vopsea cafenie. În jur, scaunele erau de mai multe stiluri, de la unul cazon până la un scaun cu spătar drept, sever.

Toate cele din casă o făceau pe LaRaine să se crispeze. Singurul lucru pozitiv care se putea spune era că domnea curățenia. Însă nici chiar asta nu putea compensa deplorabila lipsă de gust a decorațiunilor.

Vișelul roșcat fusese întins pe o carpetă, într-o parte mai degajată a încăperii. Travis McCrea stătea îngenunchat la capul lui, în timp ce Sam aștepta în apropiere. LaRaine ocoli masa maro urâtă, până lângă ei.

- Ce-a pățit? întrebă ea, ca să lege o conversație.

- Și-a umplut nasul și fața de spini, răspunse Travis, în timp ce lucra. S-a încurcat în niște cactuși sau mărăcini.

LaRaine observă penseta din mâna lui, precum și ulcerațiile purulente de

lângă nările și ochii vițelului. Era o imagine respingătoare, dar își impuse să rămână indiferentă.

- Cum s-a întâmplat?

Îi era greu să creadă că așa ceva i se putea întâmpla până și unui animal atât de sălbatic.

- Prefer să nu mă gândesc, spuse Travis, ridicând din umeri. S-o fi speriat de ceva și s-a repezit într-acolo.

Deși nu vedea bine, LaRaine își dădea seama că Travis smulgea unii spini, iar pe cei înfipti prea adânc îi tăia. În ciuda durerii, vițelul nu scotea nici un sunet, nici nu se mișca.

- Mai trăiește?

LaRaine începea să se îndoiască. Îi privi toracele, ca să vadă dacă respira sau nu. Mișcărilor erau abia perceptibile.

- Trăiește - la limită. Cred că a pățit-o acum cel puțin două zile, îi explică Travis. De-atunci, n-a mai putut să mănânce, cred că nici măcar să bea. E foarte slăbit.

- Va scăpa? se interesează și Sam.

- Nu știu, răspunse Travis, cu o scurtă tresărire a gurii sale aspre. Aș putea spune în câteva zile.

Ridicând capul, aruncă o privire

piezișă spre LaRaine.

- În dulapul de lângă ușă sunt dezinfectante și niște pansamente. Poți să mi le dai?

LaRaine ezită o secundă, apoi deschise dulapul indicat. Sticla cu antiseptic și pansamentele erau la locul lor. I le aduse lui Travis, care stătea în genunchi lângă vițel.

- Merită să fie salvat? se interesă Sam.

- Merită, fie și doar pentru măcelar, ca să folosesc carnea.

Glasul altminteri răbdător al lui Travis devenise cam sec. Dând din cap, îi indică lui LaRaine să îngenuncheze lângă el. Cu acel prilej, tânăra își dădu seama din nou cât de puternică îi era musculatura umerilor și a brațelor. Printre mirosurile pe care le emana se simțea și un iz de aftershave.

- Ai mâinile mai curate decât ale mele. Aplică dumneata antisepticul, iar eu voi ține capul vițelului nemișcat.

Stupefiată de cererea lui Travis, LaRaine privi fața umflată și plină de sânge a animalului. Majoritatea rănilor se aflau în apropierea ochilor, a nasului și a gurii. Auzise

că dezinfectantul putea fi mortal, dacă era ingerat. Niciodată în viața ei nu tratase o ființă bolnavă și o obseda gândul că, din neștiință, putea ucide involuntar vițelul.

- Nu... nu pot... se bâlbâi ea, întinzând sticla spre el.

- E foarte simplu, începuse să-i explice Travis, cu o răbdare cam încordată. Ajunge doar să...

- Lasă, îl întrerupse Sam, plin de dispreț. Sunt sigur că LaRaine nu vrea să-și păteze cu doctorie fusta de piele. E decorativă, frumoasa noastră domnișoară, dar în rest, de nici un folos.

În privirea pe care i-o aruncă Travis se simțea o undă de dispreț.

- Îmi prezint scuzele. Trebuia să-mi dau seama că dumneata n-ai risca să-ți murdărești hainele, continuă el, accentuând ușor pronumele "dumneata". Dă-te la o parte.

Totul se întâmplase atât de repede, încât LaRaine nu avu timp să contrazică afirmația lui Sam.

- Vrei să ții dumneata capul vițelului, domnule Hardesty? Până acum, a stat destul de cuminte, dar nu vreau să risc.

- Cu plăcere. Ce trebuie să fac?

Sam se apropie, în timp ce LaRaine se dădea la o parte, ridicându-se în picioare.

Îl privi pe Travis cum îi dădea indicații lui Sam. Ar fi putut face și ea același lucru, dar nu i-l ceruse nimeni. Rămase tăcută. De ce Dumnezeu regreta că nu era în stare să trateze un animal? Era o prostie. Ar fi trebuit să se bucure că nu trebuia să atingă jivina aia infectată și urât mirositoare.

- În același dulap e o cutie neagră cu o seringă, îi spuse Travis. Vrei să mi-o aduci, și fiola cu antibiotic din frigider?

LaRaine găsi imediat siringa, dar fiola trebui s-o caute un timp. I le aduse pe amândouă lui Travis, care tocmai termina de dezinfectat rănille. Când Travis înfipse acul în trupul vițelului, Sam întoarse capul. LaRaine nu avusese niciodată asemenea sensibilități. Urmărise tot tratamentul cu o fascinație curioasă.

- Îi poți da drumul, îi spuse Travis lui Sam.

În timp ce Sam îi elibera capul și se ridica, vițelul lovi slab cu un picior dinapoi. Acum părea să respire mai ușor. LaRaine se întrebă dacă nu cumva

umflăturile îi obstructionaseră căile nazale. Bietul de el, arăta atât de neajutorat. Își înfrână impulsul de a îngenunchea alături, ca să-i mângâie blana roșcovană. Sam s-ar fi amuzat pe seama ei, acuzând-o în sinea lui că voia să-l impresioneze pe Travis McCrea. În schimb, LaRaine își agăță degetele în betelia fustei de călărie, prefăcându-se indiferentă.

- Și-acum ce vei face cu vițelul? întrebă ea. Doar nu-i vei da deja drumul...?

- Acum, am să-i amestec niște lapte cu terci, ca să văd dacă-l pot hrăni cât de cât. Pe urmă, îl pun într-un staul până se poate ține pe picioare, și abia apoi îl voi lăsa liver.

LaRaine avea impresia că, pe sub opacitatea aparentă a trăsăturilor lui masculine puternic definite, Travis se întrebă ironic dacă ea îi aproba planurie.

Iar acest gând o irita.

- Înțeleg...

Își mută privirea, conștientă că din ochi îi țâșneau scânteii.

- Spune-mi, întotdeauna îți tratezi în bucătărie animalele bolnave?

Îndrăzneța întrebare îi scăpă înainte de a-și fi putut controla nervii.

- Nu tot timpul. Unele n-ar încăpea pe uşă. În cazul de faţă, mi s-a părut mai uşor să aduc aici viţelul, decât să duc la el materialele şi medicamentele. Nu ştiam că te deranjează să mă vezi tratându-mi animalele în bucătăria mea, accentuă el provocator pronumele posesiv.

LaRaine întoarse capul, conştientă că iarăşi o încuiase.

- Sigur că nu mă deranjează cu nimic. Eram doar curioasă.

- Iar eu am fost dintotdeauna de părere că pisica a murit din prea multă curiozitate, murmură Sam, trezindu-i lui LaRaine pofta de a se zbârli la el exact ca o pisică.

În schimb, LaRaine preferă să-i răspundă cu răceală:

- Şi nu cumva, în continuare, poezioara spune că satisfacţia a reînviat-o?

Totuşi, nu-şi putu stăpâni încă o împunsătură jucăuşă la adresa fostului ei iubit.

- Nu trebuie să-i dai atenţie lui Sam, domnule McCrea. E supărat fiindcă m-a cerut în căsătorie, iar eu l-am refuzat.

Văzându-l pe Sam cum se înroşea de furie, zâmbi uşor, ca o felină.

Sam o apucă se braț și o răsuci pe jumătate, cu spatele spre Travis, care părea să găsească jocul lor nedemn de atenția lui. Lui LaRaine nu-i plăcea nici să fie neluată în seamă, nici să facă obiectul glumelor secrete.

- Ce naiba, LaRaine, mormăi el printre dinți. Treaba asta ne privește pe mine și McCrea. Am spus că poți veni și tu, dar nu te voi lăsa să-ncepi discuții neprincipiale!

- Tu ai început, iubitele! răspunse LaRaine, plimbându-și ușurel degetele peste obrazul lui bărbierit, chipurile ca și cum l-ar fi zgâriat, după care li se adresă amândurora, mai tare. Din moment ce aveți de discutat afaceri, cred că mă duc să iau puțin aer.

Nici unul nu protestă, când LaRaine ieși din bucătărie. Era atât de prost dispusă, încât până și tăcerea lor o enerva. Ar fi putut răspunde că era binevenită să rămână, măcar din simplă politețe.

Într-un acces de nervi, trânti ușa cu plasă. Ieșind pe verandă, dădu cu piciorul într-o piatră. Aceasta se rostogoli pe jos, alungând la adăpost o găină. Calul cel murg stătea în fața hambarului, cu căpăstrul atârând la pământ. În alte împrejurări, LaRaine

s-ar fi apropiat de el. Dar acum nu era la ea acasă, așa că de ce i-ar fi păsat că murgul stătea la soare, încă înșeuat?

Nimic nu mersese conform planurilor ei. Drumul fusese insuportabil, zgâlțâind-o din toate încheieturile. Ferma era o dărăpănătură, iar Travis McCrea nu căzuse la picioarele ei, nici la propriu nici la figurat. Îi venea să plângă, ceea ce era ridicol. Ea nu plângea niciodată. Privi în zare, clipind din ochii umezi.

Ușa cu plasă se deschise, iar pe podelele verandei se auziră pași. LaRaine nu întoarse capul.

- O discuție de afaceri scurtă, dar plăcută, comentă ea, pentru a-i înștiința că le auzise venirea.

- N-am terminat-o, răspunse Travis. Am ieșit doar ca să culc vițelul în staul.

- Aha, făcu ea cu indiferență, prefăcându-se că puțin îi păsa.

Cu coada ochiului, vedea silueta masivă a lui Travis, la câțiva pași distanță. Ducea vițelul în brațe. De astă dată, încerca să-i țină ridicat capul cu pete de dezinfectant violet pe blana albă a feței.

- Admiri priveliștea?

- Da.

LaRaine prefera să confirme, decât să se uite la el. Se temea ca Travis să nu-i vadă ochii lucind de lacrimi. Acesta părea să mai aștepte ceva, așa că spuse:

- E o întindere frumoasă...

Minciuna i se opri în gât. Ce era frumos în toată pustietatea aia?

- ...și pustie, încheie ea, cu o sinceritate rece.

- Da, s-ar putea să ai dreptate, replică Travis, părând să mediteze la răspunsul ei.

LaRaine îi simți privirea stăruind asupra sa. Prin vene îi trecu un val de căldură, când își dădu seama că Travis îi atribuia ei descrierea: o frumusețe pustie. Se răsuci să-l privească încruntată și sfidătoare, punându-și în acțiune farmecul volatilor.

- Pe de altă parte, s-ar putea ca unul dintre noi să nu vadă totul, își dezvoltă Travis afirmația anterioară.

Pe chipul lui ars de soare nu se citea nimic. Și nici în ochi. LaRaine era derutată, neștiind dacă remarcile lui aveau sau nu un dublu înțeles. Înainte de a putea trage o concluzie, Travis porni spre hambar.

Îl privi cum se îndepărta, urmat de Sam. Travis îi spuse lui Sam ceva, probabil despre murg, căci producătorul luă frâul și duse calul în grajd. Cu o oră în urmă, LaRaine ar fi zâmbit, cunoscând groaza de cai a lui Sam. În acest moment, nici nu-i mai trecu prin minte așa ceva.

Când ieșiră, cei doi discutau despre folosirea fermei lui Travis ca loc de filmare. Vorbea mai mult Sam, explicând care părți din ranch aveau să fie folosite și durata aproximativă a filmărilor. Negociară prețurile și responsabilitățile, rămânând pe verandă, astfel încât LaRaine auzea totul.

Când ajunseră la o învoială, Sam îi strânse mâna lui Travis.

- Deci, ne-am înțeles, McCrea. Voi întocmi toate actele, ca să poți studia acordul împreună cu avocatul dumitale. Dacă totul merge strună, săptămâna viitoare suntem aici cu echipa.

- Mi se pare corect, răspunse indiferent Travis.

- Mai dau un telefon, și-am plecat, se scuză Sam, intrând în casă.

În urma lui se lăsă tăcerea. LaRaine porni, aparent într-o doară, spre

verandă, unde Travis stătea rezemat cu un umăr de un stâlp al acoperișului. Borul pălăriei îi umbrea partea de jos a feței, dar LaRaine îi simți privirea ațintită asupra ei.

- Ai fi putut cere mai mult, îi spuse ea. Ți-ar fi dat. Toți cei de la producție vor să filmeze în ferma dumitale, acum când au văzut-o.

- Îmi convin și termenii, și prețul. E cinstit pentru toată lumea.

Din tonul lui reieșea că nu era treaba ei.

- Încerc doar să te ajut, ridică din umeri LaRaine, deși se simțea iritată și în defensivă.

- Îți mulțumesc, dar sunt destul de mare ca să hotărâsc singur, replică el sec.

- Mai exact? întrebă ea, privind-o clipă firele albe de la tâmples.

- Patruzeci, luna viitoare. Dumneata? i-o întoarse fără ezitare Travis.

- Nu ți-a spus nimeni că nu e politicos ca un gentleman s-o întrebe pe o lady ce vârstă are?

LaRaine, care i-ar fi dat cel mult treizeci și cinci de ani, își ascunse surpriza de a afla că era mai vârstnic. Nu părea. Emană atâta vitalitate, atâta putere neconsumată.

- Nu sunt un gentleman.

Răspunsul lui sugera că nici ea nu era o lady.

- Merg pe douăzeci și șase.

Ar fi preferat să nu se exprime astfel. Îi amintea de obiceiul copiilor de a menționa anul următor, ca să pară mai mari.

Sam alese tocmai acel moment ca să se întoarcă.

- Mașinăria s-a pus în mișcare, îi spuse el lui Travis. Iau legătura cu dumneata într-o zi, două.

- Perfect.

- Știu că ai de lucru, așa că nu te mai reținem. În plus, trebuie să pornim înapoi.

Își strânseseră din nou mâinile.

- Ne vom vedea mult în următoarea lună, așa că nu-mi iau rămas bun.

- A fost o plăcere să te cunosc, domnule McCrea, declară LaRaine, cu un formalism studiat. În mod ciudat, era la fel de nerăbdătoare să se despartă de fermier pe cât de dornică fusese să-l cunoască. Inconsecvența nu-i stătea în fire.

- Și pentru mine, Miss Evans, răspunse el sec.

Mașina cu dublă tracțiune trecuse de culme, lăsând ferma în urmă, când Sam

făcu primul comentariu.

- McCrea nu e tocmai fraierul la care te aşteptaseşi, așa-i? remarcă el, cu o satisfacție înfumurată. Îți va fi cam greu să-l joci pe degete.

- Cine-a zis că vreau să-l joc pe degete?

Mai degrabă ar fi murit, decât să recunoască adevărul.

În timp ce LaRaine mergea pe culoarul hotelului spre camera ei, o uşă din apropiere se deschise. Susan Winters, care juca un rol în film, ieşi pe coridor. Era o fată zveltă și atrăgătoare, cu părul blond-închis, ca mierea.

- Deci, te-ai întors, constată ea.

LaRaine se mulțumi să dea din cap, introducând cheia în broască. N-avea chef de conversație. Nu voia decât să facă un duș, pentru a scăpa de praful adunat pe drum.

- Trebuia să lași vorbă unde te duci, continuă Susan, urmând-o în cameră. Andy Pandy s-a enervat că nu te găsea. Noroc că te-a văzut cineva plecând cu Sam, altfel o pățeai.

- Și-așa, crezi că o duc mult mai bine? replică LaRaine cu cinism; știa că regisorul avea o părere foarte

proastă despre ea. Oricum, nu-i treaba lui unde-am fost. În timpul liber, fac ce vreau. Am citit programul și știam că azi n-aveam nici o filmare.

- Asta, înainte de a se tăia Chuck la picior. A fost dus la spital, să-l coasă, și a trebuit să se reorganizeze tot programul de filmare, îi explică Susan.

- Și de data asta ce acte de eroism a mai făcut? întrebă LaRaine, cu dispreț la adresa actorului principal, cu tendința lui de a-și dovedi mereu bărbăția.

- A fost un accident complet dizgrațios. A călcat pe o piatră, și-a sucit glezna și a căzut, tăindu-se într-un ciob de pe jos.

- Pariez că nu varianta asta o să apară în presă, comentă LaRaine, așezându-se pe pat ca să se descalțe.

- Și ce te-a făcut să mergi azi cu Sam? Parcă știam că sunteți dușmani neîmpăcați? se interesă Susan, care avea în mâini o trusă de manichiură și tocmai începea să-și pilească unghiile.

- Neîmpăcat e doar el, nu și eu.

LaRaine aruncă cizmele într-un colț și începu să-și descheie bluza.

- S-a dus la un nou loc de filmare, ca

să vadă dacă-i convine, și l-am întrebat dacă pot veni și eu. Abia așteptam să scap din văgăuna asta sordidă, încheie ea, privind cu silă prin cameră.

- Și care e verdictul cu privire la noul loc de filmare?

- Se pare că săptămâna viitoare vom filma acolo, răspunse LaRaine, aruncându-și pe pat bluza, fără să-i pese cât de murdară era. Se obișnuise ca mereu să strângă cineva în urma ei. În copilărie, mama sa o făcuse, iar apoi, verișoara ei Laurie. În ultima vreme, sarcina le revenea cameristelor sau menajerelor.

- Tot filmul ăsta e un haos, de la bun început a fost așa, declară Susan. Nimeni nu e organizat. Serios, LaRaine, să schimbi locurile în timpul filmărilor, ce dovadă mai clară vrei? Nici nu-i de mirare că toți vorbesc despre deviz și amânări.

- Din câte-a spus Sam, înțeleg să schimbarea locurilor de filmare nu va necesita refacerea nici unei secvențe. După ce luă pe ea un caftan de catifea roșie, LaRaine intră în baie și dădu drumul la apă.

- Noul loc e la ferma cuiva, nu? strigă Susan, pentru a se face auzită

peste zgomotul apei.

- Da.

LaRaine reveni în dormitor și începu să-și strângă părul în creștet, prinzându-l cu un pieptene și câteva agrafe.

- Am auzit că proprietarul e burlac. L-ai cunoscut, sau doar te-ai uitat prin jur? întrebă Susan, privind-o curioasă.

- Ne-am uitat prin jur și l-am cunoscut și pe fermier, răspunse scurt LaRaine.

- Și? nu se lăsă Susan. Ce impresie ți-a făcut?

- Trebuie să vezi cu ochii tăi, altfel nu ți-ar veni să crezi cum arată ferma aia.

- Cui îi pasă de fermă? expedie cealaltă subiectul. Pe mine tipul mă interesează.

- Ai să-l cunoști săptămâna viitoare. LaRaine n-avea nici un chef să discute despre Travis McCrea.

- Asta ce vrea să-nsemne - jos labele, eu l-am văzut prima? râse Susan, cu o undă de sarcasm provocator.

- Vrea să însemne, replică LaRaine, pornind spre ușa băii, că am de gând să fac o baie... fără martori!

Intrând în baie, auzi ușa camerei

închizându-se, semn că Susan plecase. N-ar fi contat ce-i spunea despre Travis. Oricum s-ar fi răspândit imediat zvonurile că se ținea după el. Toți credeau că se repezea la primul burlac dezirabil ce-i ieșea în cale, mai ales dacă se credea că era și bogat. Și așa era, nu? Atunci, de ce o deranja?

Capitolul 3

Echipa de filmare ajunse la ferma lui McCrea după aproape două săptămâni. Între timp, printre oameni circulasera bârfele pe seama lui LaRaine și a fermierului, cu toate că din acea primă zi nu-l mai văzuse nici măcar o dată.

LaRaine nu le lua în seamă. Oricât de mult o intrigase, Travis McCrea nu corespundea exigențelor ei. Doar gândindu-se la casă, o treceau fiorii. În minte, îl și tăiase de pe listă. Problema era că nici unul dintre bărbații rămași pe acea listă nu putea fi considerat un potențial soț.

Viitorul ei, după încheierea filmărilor, se arăta sumbru. De două ori ajunsese cât pe ce să prindă

bărbatul ideal, numai pentru a-l pierde de fiecare dată în favoarea alteia. Se temea să nu eșueze și a treia oară. Încrederea în sine îi era zguduită, deși nimeni n-ar fi bănuțit. Dar, în fond, nimeni nu o simpatiza, așa că nu se osteneau să-i afle adevăratele păreri. Ceea ce era cu atât mai bine. Cine avea nevoie să le cunoască?

Echipa se afla în pauză de masă. Oamenii se amestecau între ei, strânși în mici grupuri pe platou. Regisorul și asistentul stăteau împreună cu scenaristul, revăzând schimbările propuse. Pe jos se încolăceau cabluri electrice, șerpuind de la grupul electrogen până la proiectoare și echipamentele de sunet.

LaRaine, singură, se așezase pe un bolovan plat, la oarecare distanță de ceilalți. Stătea întoarsă cu spatele spre luxoasele rulote parcate într-o parte, pentru actorii principali. Nu avea nevoie să-și aducă aminte că niciodată cariera ei nu putea ajunge la un asemenea nivel.

Ținea în mână un pahar de plastic cu ceai de la gheață, dar soarele îl încălzise. Lângă piciorul ei zăceau resturile unui sandviș mâncat doar pe

jumătate.

Ropotul sacadat al copitelor unui cal îi atrase atenție. Se apropia un călăreț. LaRaine îl recunoscu imediat. Fără voie, se ridică în picioare, aruncând paharul. Ceaiul se vărsă pe pământul uscat. Simțurile i se treziră din amorțeala gândurilor ei pesimiste. Bătăile inimii i se accelerară ușor, când îl văzu pe McCrea cum își strunea murgul, la nici zece metri de locul unde stătea ea.

O privi, cu o expresie de salut tacit. LaRaine se simți atrasă spre el, sub efectul unui imbold pe care nu-l înțelegea. Îi observaseră și alții sosirea, dar LaRaine nici nu-i băgă în seamă. Privea cu admirație modul grațios al lui McCrea de a descăleca. În pofida staturii și a constituției musculoasă, mișcările lui aveau o fluiditate felină, sugerând dezinvoltura mlădioasă a unei sălbăticuni.

- Ia uitate ce ne-a adus vântul încoace! comentă ea cu o ironie cinică și o undă de aroganță. Texanul nostru cel lungan!

- Miss Evans, își ridică McCrea degetele înmănușate la borul prăfuit al pălăriei, cu un gest respectios,

deși expresia lui îngăduitoare nu-i plăcea deloc lui LaRaine. De ce stai așa, singură?

Imediat, LaRaine trecu în defensivă.

- Luam masa. Prefer să mănânc de una singură, declară ea, ținându-și spinarea țeapănă.

- Credeam că mă așteptai pe mine.

Gura lui se arcui cu amuzament, dar zâmbetul vag părea mai degrabă sarcastic.

- Nici nu știam că urma să vii, replică LaRaine, păstrându-și calmul, deși pe dinăuntru se și zbârlise.

- Presupusesem că iubitul dumitale ți-a spus, ridică Travis din umeri, indiferent.

- Iubitul meu?

- Sam Hardesty.

- Nu e iubitul meu, preciză ea, rapid și cu răceală.

- Exact, dădu din cap Travis, scurt, amintindu-și. Spuneai că i-ai dat papucii, nu?

Ceea ce era aproape adevărat, după ce se asigurase că avea un rolișor în film. Mai fusese acuzată și în trecut de așa ceva, dar acum, provenind de la acest om, reproșul o durea.

- Nu, spuneam că m-a cerut în căsătorie și l-am refuzat, reformulă

ea fraza, pentru a o atenua.

Dar expresia din ochii lui căprui spunea că, probabil, LaRaine îi dăduse de înțeles lui Sam că răspunsul avea să fie afirmativ. Poate că așa fusese, însă LaRaine nu recunoștea acest lucru decât față de ea însăși. Își justifica faptele cu scuza că avea nevoie de roluri. Fusese disperată - și încă mai era.

- Cred că ai spus asta, încuviință Travis, dar fără să-și schimbe expresia.

- Salut, Travis! se repezi Sam Hardesty să-i strângă mâna. Mă bucur că te văd.

- Mi-ai lăsat acasă un mesaj, spunându-mi că voiai să-mi vorbești.

- Da, săptămâna viitoare avem o secvență unde e nevoie de vite. Mă întrebam dacă ai vrea să ne închiriezi cam treizeci de capete din turma ta.

Nici unul dintre ei nu-i mai dădea atenție lui LaRaine. Se aștepta ca Travis să se repeadă, având probabil o nevoie disperată de bani, după cum se prezentau clădirile de la ranch.

Travis, însă, n-o făcu.

- La ce vreți să folosiți vitele? se interesă el.

- Avem nevoie doar de o cireadă mică,

să pască în fundal, eventual cu vreo doi cowboy alături, îi explică Sam. Nu le punem să alerge în debandadă, nimic de soiul ăsta.

- Atunci, vă pot aduna Travis de capete, acceptă Travis.

- Bine, și cu cât arată mai răpciugoașe, cu atât mai bine.

- Eu n-am decât animale de cea mai bună calitate, replică fermierul. Dacă vrei mârțoașe, caută mai bine la alt ranch din zonă.

- Înțeleg...

Sam privi în depărtare, îngândurat.

- Poate vor merge oricum. Am să discut și cu ceilalți. Până atunci, ce-ar fi să vii cu mine, să fac prezentările?

Travis ezită, ca și cum ar fi avut lucruri mai importante de făcut, apoi primi:

- În regulă.

- Vrei o cafea, un sandviș, ceva? îi oferi Sam. Bufetul mobil e acolo.

- Nimic, mulțumesc, refuză el.

LaRaine îi însoți. Observă cum întorceu capetele cei din echipă și distribuție după Travis și murgul său mare. Nu numai fiindcă era un străin. Era vorba și de aerul lui de autoritate calmă, prezența care i se făcea simțită. Păcat că nu era mai

bogat...

- Cum se simte vițelul? căută ea să-i atragă atenția, simțind că restul femeilor din echipă ar fi dorit același lucru. A supraviețuit?

Chipul inexpresiv al lui Travis se întoarse spre ea, studiindu-i trăsăturile perfecte.

- Da, a supraviețuit, răspunse el, privind drept înainte. A orbit de un ochi, dar se descurcă.

- Dacă e orb, nu-l mai lași să umble liber, așa-i?

Gândul că vițelul neputincios s-ar fi rătăcit în pustiu o neliniște.

Privirea lui o cercetă din nou, cu amuzament dar și curiozitate.

- Și-a pierdut vederea doar la un singur ochi. O să se orienteze ușor.

- Ești lipsit de inimă! declară LaRaine, cu vocea controlată.

Sam, care ascultase conversația, râse:

- Țsta-i un mare compliment, LaRaine, dacă vine din partea ta.

- Nu ți-a cerut nimeni părerea, Sam! îi aruncă ea o privire cu atât mai furioasă, cu cât o jignise în fața lui Travis.

Sam îi conduse spre un loc unde stăteau așezați vreo doi oameni de la producție, cărora li-l prezentă pe

Travis. LaRaine observă cât de dezinvolt se comporta acesta într-o ambianță străină pentru el. Nu era deloc impresionat. Își amintea ce indiferent fusese, când se cunoscuseră, față de profesiunea ei presupus glorioasă. În unele sensuri, era o consolare să descopere că și pe ceilalți îi trata la fel.

Calul murg dădu cu copitele spre o muscă ce-i bâzâia printre chișițe, aplecându-se să-o alunge cu botul.

- Ce e, băiatule? murmură LaRaine, mângâindu-l pe gât. Te supără muștele, mmm?

Capul animalului se întoarse să-și frece fruntea de umărul ei. Zâmbind, LaRaine făcu un pas înapoi, pentru a-l scărpinga între urechi.

- Îți place, nu-i așa? gânduri ea. Ești un animal mare și frumos, știi? Calul dădu din cap, dar ca să alunge altă muscă, nu în semn de răspuns. LaRaine preferă să creadă că era o afirmație, jucând în sinea ei un joc copilăresc.

- Nu te temi că te-ar putea lovi, Miss Evans?

Întrebarea lui Travis o făcu brusc să-și dea seama că era privită.

- E mai greu cu șapte sute de livre

decât dumneata.

- Nu, nu mi-e teamă.

Îi era mai ușor să se uite la cal, decât să-l privească pe Travis.

- Îmi plac caii. Cum îl cheamă?

- Dallas.

- Orașul de unde îl ai? Dallas, Texas?

De astă dată îl privi, curioasă, dar când îi întâlni ochii o străbătu o senzație nebunească, un fel de furnicături provocate de virilitatea lui aspră.

- Nu, l-am cumpărat de la un fermier mormon. El îi dăduse numele, nu eu.

- E foarte frumos. Mi-ar plăcea să-l călăresc, într-o zi.

LaRaine nu urmărise să obțină o invitație, dar își dădu seama că așa păruse.

- Regret, e cal de muncă, nu de plăcere, o refuză Travis, blând dar totuși ferm.

- Ceea ce înseamnă că nu mă crezi în stare să-l stăpânesc, conchise ea. Nu sunt o novice. Mă rog, cum vrei. Înțeleg de ce nu lași pe nimeni să-l călărească. Și eu aș proceda la fel, dacă ar fi al meu.

- Mă bucur că-mi înțelegi motivele, răspunse Travis.

Sam îi întrerupse, pentru a-l include

pe Travis în discuția pe care o purta cu un șef de producție. LaRaine continuă să mângâie absentă calul, observându-l pe furiș pe Travis. Profilul lui viguros și accentuat începea să-o fascineze. Avea pielea întinsă peste oase, de o culoare și asprime aproape ca ale pielii argăsite.

În timp ce-l studia, observă că îngusta ochii. Urmărindu-i privirea, văzu că tocmai trecuse Susan Winters, în rest totul părând neschimbat.

Într-adevăr, Travis se uita după Susan. Expresia ei se schimbă, din studiu pătrunzător în neîncredere iritată și, în sfârșit, recunoaștere prudentă. O cunoștea Travis pe Susan? De unde?

În clipa următoare, Travis porni după ea cu pași mari. Plecarea sa bruscă îi lăsă pe cei de la producție uluiți. La fel ca LaRaine, se uitau după el, surprinși.

- Natalie? strigă întrebător Travis; când se apropie de Susan, repetă, cu mai multă convingere: Natalie!

Dar Susan își vedea de drum, fără să observe că cineva încerca să-i atragă atenția. Scoase o exclamație de surprindere, când Travis o ajunse din

urmă și o apucă de braț, răsucind-o cu fața spre el.

- Natalie, eu...

- Ce te-a apucat? îl întrerupse Susan, zbatându-se, cu părul blond-închis lung înfoiat în jurul feței.

Travis nu-și termină fraza. LaRaine îl văzu cum rămânea încremenit, examinând fața lui Susan. Brusca, îi dădu drumul și se retrase cu un pas, însăprindu-se la chip ca granitul.

- Scuze, spuse el scurt. Te-am confundat cu altcineva.

- Scuze? M-ai speriat de moarte! râse Susan, cam cu sufletul la gură.

Dar vorbea în gol. Travis plecase deja, îndreptându-se spre calul său, lângă care stătea LaRaine. Expresia lui dură îi împiedica pe toți să comenteze.

Privirea i se îndreptă spre Sam.

- Trebuie să mă întorc la lucru. Dacă vă hotărâți să-mi folosiți vitele, anunțați-mă.

- Sigur, Travis, răspunse Sam, intimidat vizibil.

Travis nu mai așteaptă răspunsul, în timp ce trecea frâul peste capul murgului și se sălta în șa. LaRaine, care continua să țină căpăstrul, îl împiedică să se îndepărteze. Nu era

intimidată. Îi trezise o curiozitate prea mare pentru a nu și-o satisface.

- Cine credeai că e Susan? îl întrebă ea.

- Susan?

O clipă, Travis păru derutat, până înțelese că era fata pe care o confundase cu o persoană numită Natalie. Buzele i se subțiară.

- Nu e destul de clar? întrebă el, aproape ostil. Am luat-o drept altcineva.

De astă dată, atinse coastele murgului cu pintenul. Calul sări, smulgându-și frâul din mâna lui LaRaine.

LaRaine îl privi pe Travis cum se îndepărta, călărind cu spatele drept. În urma lui începea să se stârnească un murmur de voci. Toți martorii scenei comentau. Iar răspunsul lui Travis n-o satisfăcuse pe LaRaine, stârnindu-i doar și mai mult curiozitatea. Se hotărî să afle, într-o bună zi, despre ce era vorba. Și cine era acea Natalie.

Când Susan se apropie de ea, LaRaine continua să se uite după cal și călăreț, care se tot mișcorau. Abia o învrednici pe Susan cu o privire.

- Cine era ăsta? întrebă Susan. Să nu-mi spui că e proprietarul fermei!

- Ba da, el este.

- Nici nu măr mir că ți-ai păstrat secretă opinia despre el. Cum îl cheamă?

Nu avea nici un rost să-i ascundă.

- Travis McCrea.

- Travis... repetă Susan numele, parcă pentru a-i testa sonoritatea. Mă întreb cu cine m-a confundat.

- Cu alta, evident, replică LaRaine, pe un ton la fel de sec și acid ca al lui Travis.

- Da, dar cine o fi? nu se lăsă Susan, gânditoare.

- Poate semeni cu soră-sa.

Dintr-o dată, LaRaine se săturase de întrebări, aceleași care o frământau și pe ea.

- Nu, nu cu sora lui, insistă Susan, cu convingere. Felul cum s-a uitat la mine, înainte de a descoperi că nu eram acea Natalie, ar fi topit oasele oricărei femei. Nu știu cine-a fost Natalie, dar sora lui în nici un caz.

- Ei, și? O fi o fostă iubită, ridică din umeri LaRaine, ca și cum relația lui Natalie cu Travis n-ar fi interesat-o cu nimic - când de fapt, o devora toată.

- Să-ți spun ceva - aș vrea să fi fost cu adevărat Natalie! declară Susan.

- Ei bine, nu ești, așa că ce rost are să mai continuăm?

- Are, pentru că Travis McCrea e un tip trăsnet. Credeam că ai și pus mâna pe el.

O măsură cu privirea.

- Totuși, n-aș crede. S-ar părea că am șanse mai mari decât tine.

- De ce? Numai fiindcă semeni cu o fată pe care a iubit-o cândva?

În sinea ei, tare se mai temeă că Susan avea dreptate.

- Sigur, de ce nu? E clar că i-am atras atenția. Cred c-am să-l invit la petrecerea de săptămâna viitoare. Pun pariu c-o să accepte.

- Prea târziu. L-am invitat eu deja, minți LaRaine.

- Serios? se încruntă Susan, cu o dezamăgire vizibilă.

- Ce-ți închipui? i-o întoarse LaRaine, înainte de a se răsuci să plece.

Susan o apucă de braț.

- Chiar va veni cu tine?

- Dacă nu mă crezi, întreabă-l tu, data viitoare când vă vedeți.

- Chiar trebuie mereu să te agăți de orice bărbat apare, nu, LaRaine? o acuză Susan.

- Râde ciob de oală spartă! replică

ironică LaRaine. Adineaori ai recunoscut că i-ai pus gând rău!

- Între noi două e o mare diferență. Eu vreau să umblu cu Travis McCrea fiindcă-mi place, pe când tu nu vrei decât să vezi ce poți obține de la el. Crezi că o fi având influență pe undeva, ca să mai primești vreun rol? Că pe Sam e clar că a doua oară nu-l mai duci de nas!

- A, ți-a plâns pe umăr? comentă LaRaine, ca și cum remarca n-ar fi durur-to.

- Mi-a vorbit despre tine, da, recunosc Susan.

- Atunci, sper că ți-a spus și că nu eu i-am cerut rolul ăsta.

- Nu i l-oi fi cerut, dar i-ai dat impresia că-l doreai, ca să puteți rămâne împreună.

- Asta în mintea lui, poate, că mie nici nu mi-a trecut prin cap, negă LaRaine acuzația.

- Nici nu mă îndoiesc, răspunse Susan, sarcastică. Și în legătură cu Travis McCrea ce-ți trece prin cap?

- Poate că nu vreau decât să rămân în formă până apare altul mai bun.

Cealaltă se înroși de furie.

- Dacă e atât de prost încât să se lase păcălit de tine, nici nu mai am

chef de el.

Și, răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă.

LaRaine o urmări cu privirea. Uneori, oamenii se lăsau manevrați atât de ușor. Doar cu câteva cuvinte bine alese, își eliminase concurența. După ce Susan dorise să-l invite pe Travis la petrecere, acum i-l aruncase în brațe.

Oricum, se angajase să-l convingă să vină cu ea, în săptămâna următoare. Și poate că nici nu era rea ideea. Era timpul să se mai și distreze puțin.

Travis McCrea o intriga. Se întrebă din nou cine-o fi fost Natalie. Dacă Travis încă o mai iubea, atunci n-ar fi dorit să lege o relație serioasă. Poate reușeau să se împrietenească.

Și oare de ce își dorea să nu fie numai atât?

LaRaine trase adânc aer în piept, expirându-l cu un oftat prelung.

Capitolul 4

Două nopți la rând, LaRaine încercase să-l găsească pe Travis la telefon, pentru a-l invita la petrecere. Telefonul suna, suna, dar nu răspundea

nimeni. Trebuia să găsească o altă cale.

Numele ei nu figura pe programul de filmare al zilei. Ocolind platoul, se îndreptă spre autovanele unde erau ținuti caii actorilor. Grăjdarul șef stătea pe un balot de paie, la umbra unei mașini.

- Bună, Don.

LaRaine purta aceeași bluză și fusta despătată, de călărie, din ziua când îl cunoscuse pe Travis.

- Azi folosește cineva calul palomino? Don își dădu pălăria pe ceafă, privind-o.

- Nu.

- Bine. Mă gândeam să-l iau la o partidă de călărie. Are aproape tot atâta nevoie de mișcare ca mine.

- Știi că n-am nevoie să las pe nimeni să scoată caii, îi aminti Don, cu obrazul umflat de un cocoloș de tutun.

- Cunosc toate regulile cu asigurările, dădu din cap LaRaine. Îți promit că, dacă pățesc ceva, nu voi da compania în judecată. Oricum, dacă mă aruncă din șaua un cal, probabil că numai eu voi fi de vină. Deci, ce zici, Don? Mă lași să-l iau?

O pălărie cu fund plat îi stătea pe spate, pentru a se apăra de soare în

timp ce călărea.

- Altcineva să mă roage în locul tău, aş refuza fără discuții, răspunse grăjdarul, întorcând capul să scuipe zeama de tutun. Era un fost cascador, care-și încheiase cariera când se schilodise la un picior, în urma unui accident.

- Adică ai încredere în mine, Don? râse LaRaine. Înseamnă că ești în minoritate, pe-aici.

La asta, grăjdarul zâmbi scurt și se ridică în picioare.

- Nu știu câtă încredere aş avea în tine cu banii, dar cu caii am.

- Nu-ți înțeleg logica. Însă, atâta vreme cât mă lași să călăresc pe palomino, nu mă interesează dacă are vreun sens sau nu.

- Așteaptă aici, și ți-l aduc, mai spuse Don și se îndepărtă, schiopătând.

Peste un sfert de oră, LaRaine era călare pe palomino, pornind în direcția fermei, aflată la trei kilometri distanță. Calul era vioi, dornic să alerge, dar răspundea docil la comenzi.

Când LaRaine intră în curte, ferma părea pustie. Descălecă în fața casei și legă hățurile de un stâlp al

verandei. Apoi bătu la ușă, dar nu primi nici un răspuns.

Lăsând calul priponit, se îndreptă spre hambar. Ușile duble erau deschise, soarele luminând parțial înăuntru. Când LaRaine intră, cizmele ei foșniră prin paiele de pe jos. Dintr-un staul, un vițel mugii. LaRaine se luă după sunet, până la poarta închisă a staulului.

După un minut, cât i se adaptară ochii la întuneric, văzu vițelul roșcovan încovrigat în fân. Animalul își întoarse spre ea fața cu blană albă, marcată de petele violete ale dezinfectantului. Avea albeață pe un ochi, dar arăta mult mai bine decât data trecută. La vederea ei, scoase un muget subțire.

- Bine măcar că încă nu ți-a dat drumul, micuțule, zâmbi LaRaine. Unde s-a dus? Știi cumva?

Vițelul continua s-o privească. Oftând, LaRaine ieși din hambar. Își lăsă pălăria pe spate, legată cu șiretul de piele în jurul gâtului. Se întreba unde era Travis.

Ar fi fost ridicol să-l caute în acel pustiu, fără a ști unde se afla. Se opri, punându-și mâna streașină la ochi. Nicăieri nu se zărea nici un

semn de viață.

Porni spre locul unde aștepta calul și-i desfăcu frâul. Încălecând, îl întoarse în direcția opusă casei, apoi ezită. Poate că, dacă descria un cerc larg în jurul fermei, fără a o pierde din vedere, avea să-l zărească pe Travis. Merita măcar să încerce.

Mânându-și calul în galop ușor, porni, cutreierând peisajul cu privirea, până când observă cu coada ochiului o mișcare și trase de căpăstru.

Departe, într-un pârâu, se distingeau siluetele unor vite, având culoarea distinctivă a rasei Hereford. Mergeau în josul curentului. LaRaine se pregătea s-o ia într-acolo, când văzu călărețul care le mâna. Travis. L-ar fi recunoscut oriunde.

Cu buzele arcuite într-un zâmbet, porni pe pantă, spre aval. Fu nevoită să-și croiască drum printre tufișuri dese, orientându-se după direcția generală, și tocmai ajungea pe mal, când drumul i se intersectă cu al lui Travis. În ochii lui licări scurt surprinderea.

- Bună! îl salută LaRaine, triumfătoare.

- Te-ai rătăcit? întrebă el, cu o privire piezișă, amuzată.

- Dacă m-am rătăcit, a trecut. M-ai găsit tu, replică LaRaine, zâmbind.

- Ce cauți aici?

- Pe tine te căutam, răspunse ea cu sinceritate.

- Așa?

Un câine cenușiu pătat cu blană neagră pe față lătră spre o vacă, alungând-o laolaltă cu celelalte. Calul palomino juca pe picioare, neliniștit de prezența câinelui.

- Am vrut să-ți dovedesc că știu să călăresc, spuse LaRaine, după ce-și struni cu ușurință calul, încetinindu-l la pas.

- Te crezusem.

- Serios? Când ți-am spus, păreai destul de sceptic, îl acuză ea, dar fără dușmănie. Pe prietenul tău cum îl cheamă? mai întrebă, arătând spre câine.

- Blue. E ajutorul meu la lucru.

Auzindu-și numele, câinele lătră, cu urechile ciulite. Când înțelese că nu i se dădea nici un ordon, continuă să țină vitele grupate.

- Muncești singur în toată ferma? se interesă LaRaine, arcuindu-și o sprânceană fină.

- Nu, am și un angajat. E fiul cel mai mic al unui vecin. Harnic băiat.

- Băiat?

- Are nouăsprezece ani. Din punctul meu de vedere, la vârsta asta e încă un băiat, îi explică sec Travis.

- Uitasem câți ani ai, replică LaRaine, cu ironie. Ce scârțâit se aude, al oaselor tale, sau al șeii?

- De data asta, al șeii.

O vacă amenința să scape de sub supravegherea câinelui, pierzându-se prin desișurile de salvie. Travis trase de căpăstru, ca să pornească după ea, dar Blue o întoarse alături de celelalte.

- Rotatul ăsta nu-i la fel de bun ca murgul, observă LaRaine, încercând involuntar să-și demonstreze cunoștințele despre cai.

- Nu arată la fel de grozav, consimți Travis, dar e puternic și de nădejde, și foarte rezistent. Aici, înfățișarea nu prea contează.

Pe ultimele cuvinte, o privi drept în față. LaRaine simți că remarcă i se adresa ei.

- L-ai cumpărat din zonă? rămase ea la subiectul cailor, neștiind cum să interpreteze comentariul.

- Da, din Utah.

- De la același om care ți-a vândut și murgul?

- Nu, pe rotat îl am doar de un an. Murgul l-am cumpărat acum doi ani, când m-am mutat aici.

- Acum doi ani? îl privi ea, curioasă. Vrei să spui că ai ferma asta numai de doi ani?

- Exact.

Travis nu-și lăsa niciodată atenția să se abată mult timp dinspre vite.

- Dar ai avut un ranch și în Texas?

Lui LaRaine îi era greu să și-l imagineze lucrând pentru altcineva.

- Nu. Am fost administrator. Până la urmă, am ajuns la concluzia că era timpul să folosesc și pentru mine însumi toate acele ceasuri lungi de muncă. Așa că mi-am scos economiile, am venit aici și am cumpărat ferma asta - așa cum o vezi, dar e a mea.

În cuvintele lui se simțea o mândrie calmă.

- De ce-ai venit aici? De ce n-ai rămas în Texas?

LaRaine bănuia răspunsul, dar așteptă să audă ce avea de spus.

- Simțeam că aici aveam mai multe posibilități.

Privirea lui o provoca să-l contrazică.

Pentru moment, LaRaine n-o făcu. În schimb, îl întrebă:

- Unde-ai lucrat, în Texas?

- Vrei să-mi cunoști povestea vieții? ripostă el, cu un zâmbet strâmb, dar totuși îi răspunse. M-am născut în Coadă-de-Tigaie a statului Texas, unde am lucrat la un ranch, după de am absolvit liceul. Pe urmă, m-am mutat la o fermă din ținutul colinelor, lângă San Antonio. Peste câțiva ani, am devenit administratorul ei.

Păru să ezite un moment.

- Un prieten de-al meu s-a rănit într-un accident de avion, așa că m-am ocupat de ferma lui din vestul statului Texas, până și-a revenit. De acolo, am venit aici.

- Prietenul tău avea o soție numită Natalie? se interesă LaRaine, convinsă că scurta pauză dinaintea răspunsului și tensiunea din glasul lui îl dădură de gol, când spuse, cu un zâmbet vag:

- Pe nevasta lui Cord o cheamă Stacy.

- Și Natalie cine e? insistă ea.

- O cunoștință, se mulțumi Travis să răspundă.

- Și ai iubit-o?

O privi aspru, iritat, dar glasul îi rămase calm când spuse:

- O iubesc.

LaRaine observă că vorbea la prezent.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu te privește, domnișoară Evans, replică el sec.

Înțelese că degeaba ar fi încercat să-l înduplece. Își rezemă mâinile pe oblâncul șeii, lăsând căpăstrul să atârne moale peste gâtul calului.

- Cred că ți-am mai cerut să mă numești LaRaine, nu? îl întrebă ea, cu falsă nevinovăție.

- Cred că da, dădu din cap Travis, privind drept înaintea, spre spinările roșcate ale vitelor.

- Și?

- Voi încerca să țin minte, data viitoare... LaRaine, îi accentuă el ironic numele.

- Întâmplător, nu ai puțină apă în bidon? întrebă LaRaine. Mi-e sete și am uitat să-mi aduc.

- Prin zona asta, nu trebuie niciodată să pleci călare fără apă, declară Travis, strunindu-și calul. Nu știi când îți poate salva viața.

LaRaine se opri și ea.

- N-am să uit.

Făcând un semn cu mâna, Travis îi dădu un ordin câinelui, iar LaRaine privi fascinată cum acesta încercuia vitele și le silea să se oprească, fără a o speria pe nici una. Printre măunchiurile de salvie creștea multă

iarbă gălbuie. Vacile Hereford începură să pască mulțumite.

Când îl privi pe Travis, observă că descălecuse și scotea plosca din coburi, după care ocoli până în stânga ei, pentru a o ajuta galant să coboare din șa.

Era o ocazie pe care n-avea de gând s-o scape. Își aruncă piciorul drept peste oblâncul șeii, în timp ce mâinile lui mari o prindeau de mijloc. Scoțându-și cizma din scară, se rezemă de umerii lui. Travis o ridică la fel de ușor pe cât dusesese în brațe vițelul.

Când atinse pământul cu picioarele, LaRaine se clătină spre el. Mâinile, în loc să-i alunece spre pieptul lui, îl cuprinseseră pe după gât. Cu capul înclinat înapoi și într-o parte, îi aruncă o privire toridă, ațâțătoare. Toate mișcărilor erau deliberate, calculate să provoace o îmbrățișare.

Mâinile lui Travis îi stăteau destinse pe talie. Îi privi fața ridicată spre el. În expresia lui se citea un soi de amuzament trufaș, fără a schița nici un gest de a-i primi invitația.

LaRaine se așteptase la această rezistență pasivă inițială. Își strecură degetele în șuvițele dese de

la ceafa lui, pentru a-i trage capul cu forța spre ea. Travis se supuse, dar foarte încet.

Atingerea buzelor lui fu caldă și binevoitoare. Bătăile inimii lui LaRaine se accelerară, cu emoție. Travis se dovedea la fel de susceptibil ca și ceilalți la farmecele ei îndelung exersate. Gura i se mișcă peste buzele ei, parcă tatonând, dar fără nici o ezitare.

LaRaine se lăsă să se relaxeze. Parcă s-ar fi rezemat de o statuie din piatră încălzită de soare. Avea intenția să prelungească sărutul, să adauge în îmbrățișare o pasiune seducătoare. Dar, înainte ca buzele ei să acționeze mai departe, mâna lui înmănușată o apucă de bărbie, imobilizându-i-o.

Inițiativa fusese a lui LaRaine, dar acum o prelua Travis. Își continuă explorarea gurii ei, investigându-i abil moliciunea maleabilă. LaRaine nu mai era liberă să reacționeze, ci numai să simtă. O mulțime de senzații începură să i se îmbulzească prin minte. Soarele fierbinte îl făcuse pe Travis să transpire, întetind mirosurile ce emanau prin cămașă. Aroma de piele argăsită și trup de cal

se combina cu un parfum stăruitor, masculin, de aftershave, și cu mirosul lui personal, într-un amestec îmbătător.

LaRaine simți un gol în stomac. Pentru prima oară în viața ei, dorea să răspundă firesc la sărutul unui bărbat. Nu mai făcea parte din planul de a-l manevra ca să obțină de la el ceea ce dorea. Bătăile neregulate ale inimii îi confirmau această constatare.

Neașteptata stare de dor îi vibră prin toată ființa. Era un fior slab, abia perceptibil, dar Travis, cu siguranță, îl simțise. O fracțiune de secundă, gura lui rămase nemișcată. Apoi, ridică încet capul, eliberându-i bărbia. Ochii ei cu gene lungi, arcuite, se deschiseră, lăsând să se vadă o dezamăgire confuză, dar în expresia impenetrabilă a lui Travis nu se distingea nimic.

Desprinzându-i brațele din jurul gâtului lui, Travis i le coborî și făcu un pas înapoi. Zguduită de senzuala experiență, LaRaine își privi mâinile, cu încheieturile înghițite în mânușile lui mari.

- Te plictisești, LaRaine? întrebă el, cu ironie. Cauți o distracție, o

aventură cu un cowboy local, ca să-ți treacă timpul mai ușor?

LaRaine își smulse mâinile din strânsoare și se răsuci în loc, îndepărtându-se. Acesta fusese planul ei. Numai că, acum, totul părea să se răstoarne cu susul în jos. Însă acest atac voalat era tocmai bun pentru a o ajuta să-și readucă simțurile sub control.

- Nu știu, începu ea, cu sinceritate. Poate că da.

Îi aruncă o privire piezișă peste umăr, plină cu aroganță șireată.

- Dacă așa ar fi, ce-ai spune?

Colțurile gurii lui se arcuiră cu amuzament, ca și cum i-ar fi găsit provocarea hazlie.

- Se mai găsesc și alți bărbați cu chef de vânătoare.

- Uneori, bărbații sunt prea greoi, ridică din umeri LaRaine. O fată se poate plictisi, tot așteptând s-o ajungă din urmă.

Travis nu-i răspunse. Își scoase de pe braț cureaua bidonului și reșurubă capacul.

- Mai vrei să bei apă?

Din tonul lui reieșea îndoiala că-i fusese cu adevărat sete.

- Da, te rog.

Lăsându-și capul pe spate, LaRaine ridică plosca la buze. În timp ce bea, Travis își scoase pălăria cafenie prăfuită, agățând-o pe oblâncul șei calului palomino. Își răsfiră cu degetele părul negru sârmos și-și netezi şuvițele argintii de la tâmples. Terminând cu bidonul, LaRaine i-l înapoie.

- Acum e prima oară când te văd fără pălărie, observă ea.

Cu excepția firelor albe de la tâmples, Travis nu mai încărunțise nicăieri.

- Începeam să mă întreb dacă nu cumva ești chel.

Gura lui se arcui într-un surâs vag.

- Întotdeauna spui ce-ți trece prin minte?

- Întotdeauna am înțeles că bărbaților le plac femeile sincere, replică LaRaine, privindu-i mâna care ținea bidonul. Mănușa de piele nu-i ascundea mărimea. Se întrebă cum ar fi fost să fie mângâiată de mâinile lui, dacă o puteau excita în același mod straniu și inedit ca sărutul.

- Cine ți-a spus?

LaRaine ridică din umeri.

- O știu din observație și experiență personală.

Apropiindu-se de capul calului

palomino, Travis îi luă căpăstrul și o privi pe LaRaine:

- Ești gata de plecare?

- Cred că da, răspunse ea, pregătindu-se să încalece.

O apucă de cot, pentru a o ajuta. Apoi, se duse să salte în șaua rotatului său. Îl fluieră pe Blue și, în câteva secunde, câinele și călărețul puseră vitele în mișcare.

- Unde le duci? întrebă LaRaine.

- La ocolul de lângă hambar. Sam a decis că e mai ușor să folosească vitele mele, decât să cheltuiască banii pe ale altui fermier.

Își îndreptă privirea, dinspre mica turmă, către ea.

- De ce nu lucrezi? Azi nu se filmează?

- Ba da, dar nu cu mine. Rolul meu nu e foarte mare.

Ceea ce era puțin spus.

- Aștepti să fii descoperită? se interesă Travis, pe un ton glumeț.

- Am și fost descoperită, răspunse LaRaine, surprinsă de propria ei sinceritate. Problema e că, descoperindu-mă, au constatat și că nu sunt o a doua Helen Hayes.

- Și cum ai primit rolul ăsta?

- Cu ajutorul lui Sam. Și-a folosit

influența ca să mi-l obțină.

- Fiindcă te iubea, completă sec Travis.

LaRaine îl privi în față, eidicându-și provocator bărbia, cu o expresie mândră.

- Da, fiindcă mă iubea. Pare o șmecherie necistită, așa-i? Dar aveam nevoie de rol - o nevoie disperată. Totuși, pe Sam nu l-am mințit. Nici nu i-am declarat că l-aș fi iubit, nici nu i-am făcut vreo promisiune. Întotdeauna am visat să ajung o vedetă celebră. Când mi s-a oferit primul rol, m-am și repezit. Din cauza asta, logodnicul meu a desfăcut logodna și, până la urmă, s-a însurat cu verișoara mea. Acum îmi dau seama că nu voi fi niciodată o celebritate. Nu fac decât să mă învârt pe lângă ceilalți.

- Și ce-ai să faci când vei termina filmul ăsta?

- Îmi găsesc un bogătaș și mă mărit cu el, răspunse LaRaine, râzând ștregărește. Dacă erai bogat, m-aș fi măritat cu tine.

- Și de ce mi-o spui? Face parte din sinceritatea ta? i-o întoarse el, amuzat.

- Nu... Există unii oameni față de care nu te poți ascunde. Până la urmă,

află adevărul. Cred că și tu ești unul dintre ei.

- Înțeleg, murmură el, indiferent.

- Serios? Atunci e bine, fiindcă săptămâna viitoare avem o petrecere. Aș dori să mă însoțești.

- Nu.

Refuzul era scurt și la obiect.

- A...

LaRaine oftă, prelung.

- Atunci, am o problemă.

- Ce problemă? se interesă Travis, cu o privire rece.

- Deja le-am spus tuturor că vei fi partenerul meu, recunosc eu ea, fără nici o undă de regret.

Travis chicoti, neîncrezător:

- Și-acum, ce vrei? Încerci să mă ademenești, ca să nu fii prinsă cu minciuna?

- Nu e vorba doar de o singură minciună. Parc-ar fi o adevărată boală cronică, pentru mine. Deci, mă scoți din încurcătură?

LaRaine știa că era o tactică îndrăznească, dar simțea că Travis n-ar fi admirat decât curajul.

Clădirile fermei se vedeau în apropiere. Travis își struni calul și fluieră un semnal prelung către câine.

Într-un târziu, spuse:

- Se pare că întotdeauna am fost o pradă ușoară pentru femeile care au nevoie de ajutor la necaz, spuse el în cele din urmă.

Cumva, LaRaine avea sentimentul că gândurile nu-i stăteau la ea. Se gândea la fata aceea pe nume Natalie. I se păru că-i zărea în privire o undă de durere.

- Atunci, mă însoțești la petrecere? întrebă ea, în șoaptă.

- Da, dar nu încerca să te folosești de mine, LaRaine. N-o să-ți mergă, o preveni Travis.

- Bine.

LaRaine își mușcă buza de jos, pentru a-și stăpâni izbucnirea de triumf.

- Acum, ar fi timpul să mă întorc. Teoretic, n-am voie să folosesc calul ăsta.

Îi mai spuse ziua, ora și locul unde aveau să se întâlnească. Apoi, făcându-i cu mâna, porni spre drumul desfundat. Înainte ca ferma să dispară în urma ei, mai văzu calul, călărețul și câinele mânând vitele în îngrăditură.

Capitolul 5

Întâlnirea cu Travis îi depășise speranțele cele mai îndrăznețe. Cu excepția acelor momente neliniștitoare când o sărutase, LaRaine fusese aproape stăpână pe situație. Travis nu se dovedise atât de frimidabil pe cât al crezuse, dar nici nu încercae cu ea un duel al minților.

N-ar fi fost înțelept să-l subestimeze. LaRaine își trecu degetele peste buze, amintindu-și senzația gurii lui, când i le explorase. Cât de seducător o luase în stăpânire, făcând-o să reacționeze altfel decât cu oricare alt bărbat. În multe privințe, Travis era încă un element necunoscut. LaRaine trebuia să înainteze pe dibuite.

Era atât de bine dispusă încât, când îl văzu pe Sam ieșindu-i în întâmpinare, îi făcu cu mâna, zâmbind. Sam, însă, o privea încruntat.

- Trebuia să m-aștept c-ai plecat la călărie, o acuză el.

- Ce-i cu tine, Sam? Îți făceai griji pentru mine? glumi LaRaine, sărind din șa.

- Nu, replică el, nu mi-aș pierde timpul cu asemenea fleacuri.

LaRaine râse, cu un sunet senzual, îndelung exersat.

- Pari să fii supărat de ceva, Sam. ce s-a întâmplat?

- Am să-ți spun eu ce s-a întâmplat, începu el, numai pentru a fi întrerupt de un glas bărbătesc strident, care întreba:

- Unde-ai fost, domnișoară Evans?

Întorcându-se, LaRaine îl văzu pe Andy Pandy apropiindu-se, livid de furie. Părea în pragul unui atac de apoplexie.

- M-am dus la o plimbare, domnule Behr, răspuse ea cu respect.

- Și cine ți-a permis să iei calul ăsta?

- Nimeni. M-am uitat să văd care nu era folosit azi.

- Întâmplător, am rescris secvența și aveam nevoie de palomino. Dar îl luaseși dumneata! Fără să întrebi pe nimeni! Fără să spui nimănui unde te duceai - nici când aveai de gând să te întorci!

Evident, Don, grăjdarul, nu-i spusese că el îi înșeuase calul palomino.

- Da, îmi pare rău, n-am spus, minți ea, păstrându-și calmul.

- Îți pare rău! explodează Andy Pandy. Nu ești numai o actriță proastă, ci și un element negativ. O singură figură ca asta să mai faci, și-ai să vezi

dumneata ce-nseamnă să-ți pară rău!

Îi aruncă o privire scurtă lui Sam, ordonând răstit:

- Adu calu-ncoace, Hardesty!

Și, răsucindu-se pe călcâie, plecâgâfâind înapoi spre locul unde erau pregătite aparatele. Sam se uită după el, cu un protest amuțit pe buze. LaRaine zâmbi, știind cât se temea Sam de patrupede.

- Poftim, Sam, îi oferi ea căpăstrul. Închizând gura, Sam se răsuci, privind-o rece.

- Nu glumește, LaRaine. O dată să-l mai enervezi, și-ai să regreti.

- Dacă se întâmplă asta, nu te alarma. Voi avea grijă să nu te acuze că am primit rolul, îl tachină LaRaine, cu falsă indiferență.

În timp ce Sam fierbea, neputincios, îi îndesă frâul în mână și se îndepărtă. Știa că relația ei cu regisorul era extrem de delicată. De două ori fusese responsabilă, indirect, de perturbarea programului de filmare - când plecase cu Sam la ferma lui McCrea, și acum.

Andrew Behr era genul de om care nu tolera nici o scuză, oricât de justificată sau legitimă ar fi fost. De-acum încolo, LaRaine trebuia să fie

peste măsură de atentă. Nu putea risca umilința de a fi dată afară de pe platou.

O văzu pe Susan într-o parte laterală a decorului, în costum și cu machiaj. Afișând o expresie nepăsătoare, se apropie de ea.

- Bună, Susan. Îmi împrumuți și mie mașina ta? Mă gândeam să mă întorc la motel. Tu poți veni cu altcineva, când termini, nu?

LaRaine își vânduse mașina cu câteva luni în urmă, având mai multă nevoie de bani decât de un mijloc de transport.

- Ce-ai pățit? Ți-e frică să nu te muște Andy Pandy dacă mai stai pe aici? ghici Susan.

- Andy e un motănel, dacă știi cum să-l iei, minți LaRaine. Mă plictisesc, atâta tot.

- Vezi că am cheile în geantă, la machiaj, acceptă Susan.

După ce luă cheile, LaRaine porni spre hotel cu Volkswagen-ul rablagit al colegei sale. Nu era cel mai luxos autovehicul, dar în situația creată se mulțumea și cu atât.

Se opri la recepție, își luă corespundența și se duse în cameră, frunzărind plicurile. Conțineau mai

mult note de plată și o declarație bancară, care o informa că își depășise contul.

Oftând, privi mesajul, apoi ridică receptorul telefonului de lângă pat. Fromă numărul centralei și ceru o legătură cu agentul ei, cu taxă inversă.

- Bună, Peter. LaRaine sunt, se prezentă ea, fără rost, străduindu-se să pară veselă. Cum e vremea?

- Sufocantă. Sper că nu m-ai sunat ca să discutăm despre vreme, LaRaine.

- Afaceri, afaceri, afaceri - numai la asta te gândești, Peter, râse LaRaine, deși fără pic de veselie.

- Te rog, îi ceru el, treci la subiect. Sunt ocupat.

- Evident, nici nu m-am gândit să te sun ca să vorbim despre vreme. Am o mică problemă.

- Dă-mi voie să ghicesc. Ai nevoie de bani, nu-i așa?

LaRaine înghiți în sec, cu nervozitate, dar își păstră calmul când recunosc:

- Nu de prea mulți.

- Ce-nseamnă "nu prea mulți"?

- Mi-am depășit contul din bancă. Dacă mi-ai putea avansa vreo două mii de dolari...

- Două mii!

Peter făcu un efort să-și păstreze calmul.

- Ți-am dat bani chiar înainte de a pleca din Los Angeles. Cum i-ai putut cheltui pe toți? Ce-ai făcut, i-ai dat de pomană?

LaRaine renunță la orice prefăcătorie de nepăsare veselă.

- Nu te-am sunat ca să-ți ascult predicile despre bani. Mi-i poți avansa sau nu?

Dacă răspunul era negativ, LaRaine n-avea nici cea mai vagă idee de unde i-ar fi putut obține.

- Îți dai seama că, dacă ți-i trimit, cu ăștia termin onorariul ce ți se cuvine pentru actualul film. Nu vei mai primi nimic.

- Da, îmi dau seama, recunosc ea, scurt.

- Foarte bine, am să-ți transfer banii în cont, dar să nu-mi mai ceri nici măcar un singur cent, o preveni Peter.

- Dar, iubitule, accentuă ea cuvântul cu o drăgălășenie dulceagă, ești agentul meu. La cine altcineva vrei să apelez?

- Nu-mi aminti.

Și legătura se întrerupse.

Mușcându-și buzele, LaRaine rămase cu

privirea spre receptor, înainte de a-l pune la loc în furcă. Se uită la declarația bancară și la facturile împrăștiate pe pat. Bani n-aveau să-i ajungă multă vreme. Peter avea dreptate: serios, trebuia să fie mai econoamă. Dar ea nu trebuise niciodată să dea atenție prețurilor și bugetelor. Îi erau complet străine.

- Din câine slănină nu se face... oftă LaRaine cu voce tare. Nu-mi mai rămâne decât să mă mărit cu un om cu bani. Și cât mai repede!

Peste câteva zile, uitase cu totul de criză. Dificultățile financiare îi mai trecură prin minte o dată, fugar, când își cumpără o rochie pentru petrecere. Își justifică achiziția covingându-se că putea fi ultima rochie nouă pe care și-o putea permite, pentru multă vreme.

Era roșie și elegantă, cu decolteu accentuat și mâneci lungi. Materialul, ușor ca fulgul, i se drapa grațios pe trup. Acea nuanță stacojie se asorta perfect cu părul ei brunet și ochii sclipitori. LaRaine își aplică pe buze un ruj potrivit, cu pensula, conturând atentă curbele și apoi umplând interiorul.

Se auzi o bătaie în uşă. LaRaine lăasă jos pensula de buze şi se duse să răspundă.

Pe culoar aştepta Travis. Purta un sacou sport crem, mulat pe umerii laţi şi croit în talie, arătând dezinvolt, cu un farmec colţuros.

- Sunt gata într-un minut, îl anunţă LaRaine. Intră şi ia loc.

Privirea lui neguroasă o studie din cap până-n picioare şi înapoi.

- Arăţi foarte bine.

- Aşteptăâ-mă câteva momente, şi-am s-arăt şi mai bine, îi promise ea.

Îi plăcea felul cum i se înfoia rochia în jurul picioarelor, fără zgomot, când se întoarse să meargă înapoi la oglindă.

- Îmi pare rău că aici nu e şi bar în cameră, altfel ţi-aş fi oferit ceva de băut, cât mă aşteptai.

- E-n regulă.

În loc de a se aşeza pe singurul scaun din cameră, Travis o urmă spre oglindă. Descheindu-şi sacoul, îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor maro, rezemându-se cu un umăr de perete.

De obicei, LaRaine era indiferentă faţă de privirile pe care i le aruncau oamenii, inclusiv bărbaţii, dar Travis

o neliniște. După ce își aplică rujul pe toată suprafața buzelor, adăugă pudră, o tamponă cu un burete cosmetic umed și așternu deasupra atractiv. Mâna îi tremura ușor, în timp ce-și desena cu dermatograful câteva linii scurte și abia vizibile, pentru a-și accentua sprânenele arcuite natural. Studie în oglindă rezoltatul, apoi îl privi pe Travis.

- Cum arăt? întrebă ea, știind că răspunul nu putea fi decât pozitiv. Pe gura lui puternic definită se așternu încet un zâmbt.

- Bine.

La fel spusese și prima dată.

Avea în expresie ceva ce lui LaRaine nu-i plăcea deloc.

- De ce zâmbești? întrebă ea, cu un ușor hohot de râs.

- Încerc să stabilesc dacă mă uit la o fetiță care se joacă de-a oamenii mari cu rujul lui mămica, sau cu o femeie în toată firea care se ascunde sub o mască, răspunse Travis, continuând să-i urmărească reacțiile cu un interes indiferent.

Cuvintele lui o făcură pe LaRaine să-și cerceteze iar imaginea din oglindă. Reieșea că ceva era în neregulă. Dar nu putea găsi nici un cusur.

- Unde-am greșit? întrebă ea, cu ochii mari și nedumeriți. Nu găsești că arăt frumoasă?

- Ba da, ești foarte frumoasă, confirmă Travis, dar imediat adăugă: ca un fotomodel din revistele de modă. Atât de perfectă, încât parcă nici n-ai fi adevărată. Toată lumea are alunițe, numai modelele au "semne de frumusețe".

LaRaine începea să se enerveze.

- Tipic pentru bărbați! comentă ea, în gol. Eu pierd ore-ntregi pregătindu-mă, aranjându-mi părul și fardându-mă numai ca să mă găsești frumoasă, și cu ce mă aleg? Mă acuzi că arăt falsă, sau că mă joc cu rujul ca o fetiță.

- De ce ai omis femeia ascunsă sub mască? se interesă el, cu perspicacitate. Îți aplici tot machiajul ăsta pentru ca lumea să nu observe cât de speriată ești în sinea ta?

LaRaine se ridică de la masa de toaletă.

- În viața mea n-am mai auzit ceva atât de ridicol! Mă fardez din același motiv ca toate femeile - fiindcă vreau să arăt cât mai bine.

Ridicându-se în picioare, se duse la ușă, unde se opri văzând că Travis n-o

urma.

- Ești gata? întrebă ea, nerăbdătoare. Travis se desprinsese de perete.

- Credeam că vrei să mai aștepți puțin, până-ți faci intrarea la petrecere.

- Încă un minut dac-o mai ții așa, s-ar putea să mă răzgândesc și să nu mă mai duc deloc! îl repezi ea, ajunsă la capătul răbdării.

- Așa ceva nu se poate, replică Travis, străbătând camera cu pași întinși și elastici, pentru a-i deschide ușa. Toată lumea ar crede că ai mințit când ai spus că vin cu tine. LaRaine strânse din buze, abținându-se de la orice comentariu.

Cu mâna pe spatele ei, Travis o conduse spre ieșirea din hotel. Căldura ce emana din atingerea lui părea s-o ardă prin materialul subțire al rochiei. LaRaine era conștientă de constituția lui musculoasă, aspră, de statura înaltă, de felul cum își scurta pașii pentru a și-i potrivi după ai ei. Se simțea mărunță, și nu numai în comparație cu înălțimea lui Travis.

Cum se întâmplase așa ceva? se întrebă ea, în timp ce ieșeau în parcare. Îl manipulasă atât de ușor în ziua când

se întâlniseră la călărie. Totul mersese strună. De ce o tachina acum, spunând toate acele lucruri?

Când ajunseră în apropierea sălii private ce fusese închiriată pentru petrecere, LaRaine simți că Travis o privea, dar refuză să se uite la el. Avea să-i arate ea lui. Nu permitea nimănui să se poarte așa cu ea.

- Ai de gând să stai bosumflată toată noaptea? o sâcâi glasul lui scăzut, făcând-o să fie conștientă de felul cum își scosese în afară buza de jos.

- Nu sunt bosumflată, replică ea.

- Ți-am rănit orgoliul, nu-i așa?

În întrebare se amestecau curiozitatea și amuzamentul.

- Nimic din ceea ce spui nu m-ar putea atinge! i-o întoarse LaRaine, pentru a-i da de înțeles cât de neînsemnat îl considera.

Gura lui Travis se arcui într-un zâmbet îngăduitor, pe când LaRaine continua să fiarbă în sinea ei. Dar nu era momentul să se ia la ceartă. În timp ce invitații se uitau să vadă cine sosise, LaRaine îl luă pe Travis de braț, zâmbind ca și cum n-ar fi avut nici o grijă.

La bar stăteau adunați câțiva oameni. Majoritatea își luaseră de băut și

conversau, cu maharele în mâini.

- Ce-ai vrea să bei? o întrebă Travis.

- Ce bei și tu, iubitoare, răspunse LaRaine, destul de tare ca s-o audă toată lumea.

Travis se întoarse spre un recuziter care făcea oficiile de barman, cerându-i:

- Două beri.

Un actor stătea rezemat de bar. Când auzi comanda, hohoti:

- Bere! Credeam că nu bei decât cocteiluri de șampanie, LaRaine!

Toți ceilalți izbucniră în râs. LaRaine, care nu putea suferi berea, râse și ea, mințind:

- Cine ți-a spus una ca asta, Mike? Îmi place berea.

- Dacă voiai altceva, trebuia să ceri, îi spuse încet Travis, în timp ce-i puneă în mână o cutie de bere rece.

- E foarte bine așa, insistă ea cu falsă voie bună, încercând să nu se strâmbe când luă prima înghițitură.

Era infectă; știa că n-avea s-o poată bea pe toată. Trebuia să găsească o diversiune.

Începu o nouă melodie. LaRaine puse cutia pe bar și luă mâna lui Travis:

- Hai să dansăm.

- Nu, eu nu dansez, refuză el.

- E foarte ușor! Te învăț eu.

Înclinându-și capul într-o parte, îl privi pe sub genele lungi, cu un zâmbet ademenitor.

- Nu, rămase Travis neafectat de fermecătoarea ei încercare de a-l convinge. Dacă vrei să dansezi, trebuie să-ți găsești alt partener.

Indiferența lui absolută față de situația penibilă în care o punea refuzându-i invitația la dans în văzul tuturor o înfuria cumplit. LaRaine își lepădă pe loc masca veselă.

- Crezi că nu-s în stare? șuieră ea, numai de el auzită.

Sprâncenele negre ale lui Travis se arcuiră scurt, cu indiferență. Îi întoarse spatele, cu rochia înfoindu-i-se ca un nor roșu sclipitor, și-și aținti privirea asupra celui mai apropiat dintre bărbați.

- Dansează cu mine, Mike, îi ordonă ea, luându-i paharul din mână, pentru a-l pune pe bar, lângă cutia ei de bere.

Mike încercă să protesteze, dar LaRaine îl trase cu forța în zona din mijlocul încăperii unde dansau ceilalți. Acolo, fu nevoit să cedeze, începând să se miște în ritmul muzicii. LaRaine aruncă o privire

înfumurată spre Travis, dar acesta nu-i dădea atenție. Enervată din nou, se concentrează asupra partenerului de dans, zâmbindu-i și flirtând cu nerușinare, pentru a se răzbuna.

La sfârșitul melodiei, Mike se declară obosit. LaRaine porni cu el spre bar. La vederea lui Travis, care își ținea capul aplecat atent spre o costumieră înaltă și blondă, schimbă direcția. Închăță alt actor fără parteneră și îl trase pe ring, pentru dansul următor. După acest dans, Travis continua să converseze cu blonca. Li se alăturase și Susan, altă costumieră și un cascador. LaRaine își găsi un nou partener.

Și o ținură tot așa. Îl aștepta încontinuu pe Travis s-o cheme la el, între dansuri, dar fermierul părea s-o fi uitat cu totul, ca și cum nici n-ar fi existat. Pe sub valurile de furie, LaRaine era în pragul lacrimilor.

Nervii îi mai rezistară încă trei dansuri. În sfârșit, rămasă fără parteneri, fu nevoită să părăsească ringul. Îl căută pe Travis din priviri, cu gândul să se laude cât de bine se distra, pentru a-i sugera subtil că puțin îi păsa de indiferența lui.

Nu-l văzu nicăieri. Se mai uită o dată, întrebându-se unde dispăruse. Nici a doua oară nu avu mai mult succes. Începea s-o sâcâie o bănuială dureroasă.

- Cauți pe cineva? o întrebă Sam Hardesty, apărând lângă ea.

LaRaine își impuse să se însenineze, cu un zâmbet strălucitor:

- Pe Travis. L-ai văzut cumva?

- S-a dus acasă, la ranch, răspunse șeful de producție, clătinându-se pe picioare, în timp ce-și ducea paharul la gură.

- Termină cu glumele, Sam! râse LaRaine. L-ai văzut sau nu?

- Nu glumesc, LaRaine, clătină el din cap, zâmbind, încântat de tulburarea pe care i-o zărea în ochi. M-a rugat să-ți transmit că se săturase.

- Adică a plecat și m-a lăsat aici?

Umilința îi ardea prin vene, înroșindu-i pielea ivorie.

- Nu poate să facă una ca asta!

- A și făcut-o. S-a dus! continuă Sam să zâmbească, satisfăcut. Uită-te în jur. Sau, de fapt, ai și făcut-o, nu? întrebă el, ironic.

LaRaine tremura toată, cuprinsă de indignare.

- N-o să scape el cu una cu două!

Strânse din dinți, pentru a-și împiedica bărbia să mai tremure.

- Împrumută-mi și mie mașina ta, Sam. Te rog, insistă ea, văzându-l că ezita.

- Bine...

Sam se căută prin buzunare și îi dădu cheile.

- E un Continental roșu, parcat la colț.

O secundă, LaRaine fu nedumerită.

- Un Continental?

Din câte știa, Sam avea un Ford, model recent.

- Mda, nou-nouț, răspunse el, cu un licăr nefiresc în ochi. Poate nu trebuia să te pripești atâta cu refuzul.

LaRaine ezită, apoi răspunse:

- Cred că pe tine te-aș fi refuzat și dacă aveai un milion de dolari.

Și probabil că spunea adevărul. Într-o situație mai rațională, descoperirea ar fi putut s-o șocheze, dar acum era prea obsedată să se ducă după Travis.

Capitolul 6

Puternica mașina ieși în viteză din

oraș, pe șoseaua principală. Luna plină scâldea în lumină argintie peisajul. LaRaine apăsa cu putere pe accelerator, gonind prin noapte. Fu cât pe ce să nu observe poarta fără însemne și drumul desfundat care ducea la ranch.

Păru să treacă o veșnicie până când ajunse pe culmea muntelui, de unde văzu conturul întunecat al ranchului profilându-se în noapte. În casă ardea o lumină. Cauciucurile derapară, când LaRaine frântă în fața ușii.

Din hambar se repezi afară un câine, lătrând. LaRaine nu-l luă în seamă. Fără a se osteni să ciocănească, deschise ușa și intră.

Travis tocmai trecea prin living, cu aceiași pantaloni maro pe el. Avea cămașa crem complet descheiată. La vederea lui LaRaine, își îngustă ochii, oprindu-se din mers.

- Cum îți permiți să mă tratezi așa! se opri ea în fața lui, cu pumnii strânși pe lângă trup. Cum ți-ai permis să pleci de-acolo și să mă lași mască? Nimeni nu se poate purta așa cu mine!

- Poate că era timpul s-o facă cineva, răspunse Travis, pe un ton calm și rezonabil.

Mâna ei se repezi să-l pălmuiască. Fulgerător, Travis i-o apucă de încheietură, încercuind-o complet cu degetele lui puternice. LaRaine făcu un efort să-și smulgă mâna, dar zadarnic.

- În viața mea n-am fost așa de umilită! strigă ea. A trebuit să aflu de la Sam că plecaseși - nici măcar n-ai avut bunul simț să mi-o spui tu însuți.

- Te-am avertizat că nu mă las folosit, replică el, îngustându-și ochii ca două mici fante negre precum cărbunele. Mi-ai cerut să te însoțesc la petrecere ca să-ți salvezi orgoliul. Am făcut-o. La cinci minute după ce am intrat pe ușă, ai plecat să te distrezi cu prietenii.

- Nici tu nu te-ai prea plictisit în lipsa mea, îl acuză LaRaine. Te-am văzut stând de vorbă cu Karen, de la costume, și cu Susan. Nu te interesa nici unde eram, nici ce făceam.

- Și ce te-ai fi așteptat, să mă retrag bosumflat într-un colț fiindcă nu stăteai cu mine?

Linia sardonică a gurii lui se arcui, demonstrând cât de ridicolă era o asemenea idee.

- Nici să pleci și să mă lași singură

acolo nu m-am așteptat! se burzului ea. Am crezut că ești un gentleman. Evident, m-am înșelat.

- Ciudat, că ai făcut o asemenea greșeală.

În ochii lui Travis se zărea o licărire amuzată.

- Eu am ghicit de la început că nu ești o lady.

Jignită, LaRaine își ridică mâna liberă, cu degetele încârligate, ca să-l zgârie pe față. Îi fu capturată la fel de ușor ca prima. Când încercă să se zbată, Travis o trase brutal la pieptul lui, cu brațele răsucite la spate, immobilizând-o. Părul ei negru ca pana corbului se revărsă în jurul umerilor, în timp ce-și lăsa capul pe spate, privindu-l furioasă.

- Nesimțit împu...

Gura lui se prăvăli peste buzele ei, făcând-o să-și înghită insultele. Ajunsese să stea lipită de pieptul lui gol. Firele negre de păr sărmos îi zgâriau pielea, deasupra decolteului. Fierbințeala lui părea s-o ardă prin materialul subțire, învăluind-o într-o căldură dogoritoare.

Sufocată, LaRaine abia mai putea să-și tragă respirația. Toate păreau să se clatine în jurul ei. Forța zdrobitoare

a sărutului îi aplecase atât de mult capul înapoi, încât se temea că avea să i se rupă gâtul. Fusesse absorbită în vârtoarea mâniei lui și-și dădea seama că nu era deloc dornică să scape din brațele ce-o strângeau nebunește.

O serie de bubuituri se făcură cu greu auzite. La început, LaRaine crezu că erau bătăile propriiei ei inimi. Când ușa cu plasă se zgâlțâi, își dădu seama că auzise niște pași pe podeaua verandei. Gura lui se desprinse de a ei, în timp ce brațele îi erau lăsate să se destindă, dar Travis continuă să o țină strâns. LaRaine inspiră tremurător, încercând să se elibereze din ceața care-i învăluia simțurile.

Ușa se zgudui din nou.

- Travis? strigă glasul unui tânăr. S-a-ntâmplat ceva? Am auzit mașina și...

- Nici o problemă, Joe, răspunse Travis.

LaRaine fu uimită să vadă cât de repede își putea stăpâni furia, pentru a părea calm și netulburat. Desigur, sărutul acela zdrobitor îi risipise și ei mânia, așa că putuse avea același efect și asupra lui, ajutându-l să se descarce.

Pașii de pe verandă se îndepărtară. Bătăile inimii lui LaRaine încă nu se

calmaseră. Privi firele cârlionaște de păr de pe pieptul lui Travis, încă nepregătită să-i susțină privirea.

- Cine-a fost? murmură ea.

- Argatul meu.

- Unde era?

I se părea mai ușor să vorbească despre el.

- Doarme în magazie, răspunse Travis.

- În magazie? Șandramaua aia veche de lângă hambar?

Lui LaRaine nu-i venea să creadă.

- E mai solidă decât pare, o informă el sec, răsucind-o în loc, pentru a o îndrepta cu fața spre ușă.

- Ce faci? protestă LaRaine.

- Te trimit acasă, declară Travis, împingând-o către ieșire.

- Și dacă nu sunt gata să plec?

- Întâmplător, asta-i casa mea.

Și, deschizând ușa, o scoase pe LaRaine pe verandă.

- Nu te-am invitat aici. Ai dat buzna nepoftită.

- Iar acum mă dai afară, conchise ea, crispată.

- Se poate spune și așa, încuviință Travis, conducând-o spre mașină.

- De ce nu vii cu mine până la șosea? îl întrebă LaRaine, sarcastică. Așa, poți să te asiguri că am plecat de pe

proprietatea ta.

Travis îi deschise portiera și o așeză cu forța la volan.

- Ești o puștoaică răsfățată și egoistă, spuse el sec. Vrei ca toate să iasă după placul tău și nu-ți pasă cui faci rău ca să le obții. În viață nu merge așa și e timpul să înveți și tu. Sper că lecția din seara asta a fost prima dintr-un lung șir.

Și trânti portiera în urma ei, fără a-i da timp să răspundă.

Disprețul din glasul lui o făcea pe LaRaine să se cutremure. Ochii îi înotau în lacrimi, dar și le stăpâni când răsuci cheia de contact. Bara din față fu cât pe ce să șteargă mașina lui Travis, când coti spre drumul desfundat. În sfârșit, după ce-l lăsă în urmă, lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

Când coborî din mașină, observă că de ea se apropia un polițist. Era convinsă că nu comisese nici o faptă ilegală - cel puțin, nu în apropierea lui. Fără a-l lua în seamă, porni spre hotel.

- Stați un moment, domnișoară.

LaRaine ezită, apoi se opri și se întoarse, încercând să se calmeze.

- Ce este, domnule ofițer? întrebă ea. În urma polițistului alerga, gâfâind, un personaj rotofei. Când o recunosc pe LaRaine, se opri sub un felinar, înroșindu-se la față.

- Dumneata! izbucni el. Dumneata mi-ai furat mașina?

- Mașina dumneavoastră? întrebă LaRaine, privindu-l pe Andrew Behr, cu un gol în stomac. Dar cre...

- O cunoașteți? îl întrebă polițistul.

- Din păcate, da, răspuse Behr, cu un oftat furios. E actriță, o actriță proastă.

LaRaine avu senzația că prindea rădăcini în asfalt. Nu fusese mașina lui Sam. Și totuși, acesta îi dăduse cheile. Iar acum, era acuzată de furt.

- Nu știați că dumneaei v-a luat mașina? se interesă polițistul.

- Nu, răspuse Andy Pandy, privind-o încruntat. Când am venit aici, dispăruse. Dacă a luat-o, a făcut-o fără permisiunea mea.

- Dar... începu LaRaine cu voce slabă, numai pentru a fi întreruptă de polițist.

- Vă lăsaserăți cheile în mașină?

- Nu mai țin minte! răspuse nervos Behr. Poate.

O ușă din spatele celor doi se

deschise un moment, apoi se închise la loc, iar în umbra streșinii se opri un om. LaRaine îl recunoscu pe Sam. Făcu un pas spre el pentru a-i cere să le explice celor doi totul, apoi își dădu seama că avea să nege. O făcuse intenționat, cu speranța de a-i crea probleme. Și reușise.

- Doriți să depuneți o plângere? întrebă polițistul. Ați primit mașina înapoi. Nu pare să fi suferit avarii.

- N-am furat-o, se apără LaRaine. Am împrumutat-o.

Behr făcu o pauză înainte de a-i răspunde polițistului, parcă anume pentru a o ține pe LaRaine în tensiune.

- Nu, spuse el în cele din urmă, cu glasul scăzut, amenințător. Nu depun nici o plângere. Am s-o rezolv cum știu eu. Scuzați-mă că v-am deranjat.

- Pentru asta sunt plătit.

Polițistul își atinse chipiul cu un deget, în semn de salut, înainte de a se întoarce la mașina lui.

Andrew Behr porni spre mijlocul străzii, unde stătea LaRaine. Când ajunse lângă ea, porniră unul lângă altul spre trotuarul opus. LaRaine nu-i dădu nici o explicație. Știa că și-ar fi răcit gura de pomană.

- Mai e nevoie s-o spun? întrebă el, când pășiră pe bordură.

- De ce nu? răspunse LaRaine, cu îndrăzneală. Măcar ca s-o aud oficial.

- S-a terminat cu dumneata! se răsti Behr. Nu vreau să te mai văd, nici să mai aud de dumneata. Până dimineață, îți faci bagajele și dispari de-aici.

- Până dimineață? zâmbi ea suav. Mă mir că-mi acordați atâta timp.

- Mai ține-o mult așa, și s-ar putea să mă răzgândesc, o amenință el.

- Mă scuzați. Am multe de împachetat.

Și, întorcându-i spatele, porni spre hotel, fără a se opri până în camera ei, unde își luă poșeta și-și numără banii. Șocată, se așeză pe pat. Unde dispăruseră? Mai avea în portofel doar douăzeci de dolari și ceva. Își dădu seama că cea mai mare parte se duseseră pe notele de plată și acoperirea deficitului bancar, iar pe ceilalți îi tocaseră pe rochia roșie.

Auzi o bătaie în ușă, dar nu-i dădu atenție. Cum, însă, omul insista, își trecu o mână peste părul negru ca noaptea și se duse să deschidă.

Sam stătea rezemat de tocul ușii, cu un zâmbet complice pe față.

- Bună, LaRaine. Mă așteptam să te găsesc aici.

Vorbea destul de greoi, dar arăta mai treaz decât la petrecere. Un moment, LaRaine cochetă cu ideea de a-i cere ajutorul, dar ceva din expresia lui îi spuse că tocmai asta aștepta. Voia să se poată răzbuna refuzând-o, așa cum îl refuzase și ea pe el. Ei bine, n-avea să-i dea această satisfacție.

- Ce vrei, Sam? întrebă ea, în schimb.

- Bătrânul te-a dat afară, este? întrebă Sam, cu gura arcuită într-un zâmbet crud.

- Dacă ai venit să te umfli în pene, îți pierzi timpul, răspunse LaRaine, plecând de la ușă. Mă săturasem. Îmi pare bine că nu mai trebuie să stau pe-aici.

Sam o urmă în cameră, închizând ușa.

- Acum două luni, mureai să primești rolul ăsta, îi aminti el.

- Se mai schimbă oamenii, ridică din umeri LaRaine. Uită-te la tine - Sam cel bun, blând și generos. Anume mi-ai făcut-o. Mi-ai dat cheile, ca și cum ar fi fost mașina ta, după care probabil că tot tu i-ai spus lui Behr că dispăruse.

- Te-am prevenit să nu-l iriți.

- Și pe urmă, ai avut grijă ca tocmai asta să se întâmple, nu?

- Așa se pare.

- Știu că regreti că mi-ai obținut rolul, dar te-aș fi respectat mult mai mult, Sam, dacă aveai curaj să mă concediezi chiar tu, nu să manevrezi pe altcineva ca să-ți plătească polițele în locul tău. N-ai făcut decât să-mi dai încă un motiv de a mă bucura că n-am acceptat să mă mărit cu tine.

- Chiar așa? replică el, fără să pară deloc tulburat de această acuzație.

- Da, chiar așa.

Răsucindu-se pe călcâie, LaRaine se duse la masa de toaletă, unde începu să-și perie părul.

- Deci, crezi că ți-am jucat o farsă murdară? continuă Sam.

Sub perie, părul trosnea de electricitate statică. LaRaine se simțea la fel de încărcată.

- Da, se răsti ea.

- Tu ai făcut din-astea toată viața, o acuză șeful de producție. Ți-ai păcălit verișoara ca să apară în locul tău, pentru a juca în primul film fără ca Montgomery să afle. Mai târziu, am auzit cum ai încecat să-i dai de înțeles prietenii lui Corbett că era ceva între voi doi. I-ai înșelat și pe alții, cu mai mult succes - printre care, și pe mine.

- Nu știi să pierzi, Sam.

LaRaine puse peria jos și-și înfoie părul cu degetele, prefăcându-se complet indiferentă.

- Ba știu, și încă foarte bine. Sper numai ca după noaptea asta să înțelegi și tu cum e să fii victima unei minciuni nerușinate. Doare, nu-i așa, ca în timp ce mergi înainte cineva să-ți tragă covorul de sub picioare când nu ești atentă?

Tenul ei ca ivoriul deveni și mai alb, auzind explicația lui Sam.

- Sper că te doare, LaRaine, urmă el. Întotdeauna ai vrut să crezi că locul tău e pe un pedestal. Ei bine, nu este.

Se duse la ușă, o deschise, apoi se opri.

- Nu-ți urez succes. Las asta în seama următorului fraier pe care îl vei găsi.

Odată cu închiderea ușii, în sufletul lui LaRaine se frânse ceva. Câteva momente, privi pe urmele lui. Apoi, cu mișcări mecanice, începu să se îmbrace, luându-și cămașa de noapte. Cuvintele lui Sam se amestecau cu cele ale lui Travis, care-i spusese că spera ca acea noapte să fie prima lecție dintr-o lungă serie. Trecu

mult, mult timp, până să adoarmă.

A doua zi dimineață, o trezi o bătaie în ușă. Buimacă după somnul care nu o odihniise deloc, LaRaine își luă un halat din aceeași garnitură cu cămașa de noapte și întredeschise ușa, pentru a vedea, cu ochii cârpiți, un recepționar al hotelului.

- Mi s-a spus că plecați în dimineața asta, îi explică omul. Aș vrea să știu la ce oră eliberați camera.

LaRaine își trecu o mână peste ochi, încercând să gândească. Dacă pleca, unde avea să se ducă? Lăsând la o parte ordinul lui Andrew Behr de a dispărea cât mai repede, nu mai avea bani pentru a plăti camera.

- Încă... încă nu mi-am făcut bagajele, spuse ea, încercând să tragă de timp. Și, de fapt, tocmai m-ați trezit din somn.

Recepționarul nu se scuză pentru asta. LaRaine își imagina ce-i spusese Behr despre ea.

- Până la douăsprezece cred că aveți timp suficient ca să vă strângeți lucrurile, îi spuse el.

- La douăsprezece, da, e perfect.

Ce altceva ar fi putut răspunde?

Omul dădu scurt din cap și se întoarse

să pornească spre holul hotelului. Închizând ușa, LaRaine se rezemă de ea. Camera era vreaște, cu hainele împrăștiate peste tot. Și trebuia să o evacueze până la amiază.

Trebuia să facă trei drumuri, pentru a-și duce toate bagajele în hol. O dureau brațele de efort. Se uită la ceasul de deasupra recepției. Era unsprezece și jumătate trecut. Respectase termenul, își spuse ea, triumfătoare.

Recepționerul se afla la centrala telefonică. Privirea lui se îndreptă spre ea, apoi spre valizele adunate lângă ușă.

- Văd că v-ați împachetat totul, comentă el.

- Da. Mă întrebam dacă știți pe cineva care m-ar putea duce cu mașina.

- Cât de departe mergeți? Stația de autobuz e la câțiva pași...

- Nu iau autobuzul, îl întrerupse LaRaine.

N-avea nici măcar bani de bilet până la Los Angeles.

- Atunci, unde?

Nu exista decât un singur loc unde putea să se ducă, un singur om care să o ajute - poate. Nimeni din echipă sau

dintre actori n-ar fi mișcat un deget pentru ea. LaRaine o știa fără să întrebe.

- La ferma McCrea, în afara orașului, răspunse ea.

Capitolul 7

Camioneta veche se hurduca pe drumul accidentat, spre ranch. LaRaine, ținându-se bine, se temea să se uite prin fereastra din spate, la valizele ei scumpe de piele care alunecau înapoi și-ncolo prin bena ruginită. Bătrânul cel scorțos de la volan părea decis să-și scurteze zilele, atât de repede gonea. Nu era de mirare că suspensiile nu mai absorbeau șocurile hopurilor.

Când trecură de culmea marelui, LaRaine aproape oftă ușurată că ajunseseră întregi.

- S-ar zice că nu-i acasă, observă bătrânul, în timp ce mașina se oprea sughitând în fața verandei.

- Nu face nimic, răspunse LaRaine. Îl aștept.

După ce coborî, constată că portiera nu voia să se închidă.

- Îi vin eu de hac. E cu schepsis, o

informă șoferul și, coborând, trânti portiera cu piciorul.

- Schepsisul ăsta-i forță brută, comentă LaRaine, ridicând din umeri.

- Da, da' numa dac-o pocnești unde trebe.

Trecând în spatele mașinii, începu să târască valizele spre a le da jos.

- Te rog, ai grijă cu ele! exclamă LaRaine, văzând cum le manevra. Deja erau zgâriate pe margini.

După ce le coborî pe toate, bătrânul se întoarse spre ea, cu mâna întinsă:

- Era vorba că face cinci dolari.

- Într-adevăr, confirmă LaRaine, scoțând o bancnotă. Mulțumesc.

- N-aveți de ce.

Omul duse o mână la pălărie și se întoarse spre cabină.

Cu rateuri, camioneta porni înapoi pe drumul desfundat. Găinile din curte se risipiră, într-o volbură de praf și pene. Tușind, LaRaine își agită o mână prin față, pentru a alunga praful.

După ce-și duse toate valizele pe verandă, se așeză pe cea mai rezistentă dintre ele, în așteptarea lui Travis. Un moment, se gândise să intre în casă, la adăpost de soare și praf, dar își aminti reacția lui Travis de ultima dată când intrase

nepoftită. Avea o nevoie disperată de ajutorul lui; nu putea risca să-l jignească.

La zenit, soarele se înfierbânta din ce în ce. LaRaine ar fi dat orice pentru un pahar cu apă rece.

Apoi, sunetul unor copite în galop ușor o făcu să-și uite setea. Ridicându-se repede în picioare, porni spre colțul verandei, unde puse mâna streășină la ochi. Se apropiau doi călăreți. Unul era Travis, al doilea trebuia să fie argatul.

Cu toți nervii întinși la limită, LaRaine își rezemă mâna de stâlpul verandei. Călăreții mergeau spre partea din spate a hambarului, de unde nu puteau să vadă casa.

Apoi, Travis încetini și schimbă direcția. Probabil o zărise. LaRaine îi făcu cu mâna, dorind să-i vorbească între patru ochi. Ar fi fost penibil să-i povestească totul în fața celuilalt.

Îl auzi pe Travis strigându-i ceva argatului, după care murgul intră la trap în curte, pentru a încetini în dreptul verandei.

LaRaine încercă să-i descopere reacția la vederea ei, dar expresia lui era de nepătruns. O sfredelea cu ochii săi

negri, care apoi se îndreptară spre valizele puse pe verandă.

- Ce faci aici? întrebă el, încet.

LaRaine se simțea țintuită în loc de privirea lui pătrunzătoare.

- Am probleme, Travis.

Fermierul își ridică piciorul drept pe oblâncul șei și se rezemă de el. LaRaine înțelese că aștepta o explicație. Își umezi buzele, uitând complet discursul pe care îl repetase, la fel cum își încurca și replicile, atât de des, în fața aparatului de filmat.

- M-au concediat, mărturisi ea. Am rămas fără slujbă și a trebuit să evacuez camera.

- De ce?

Atât și nimic mai mult.

- Fiindcă...

Trase adânc aer în piept.

- ...mașina cu care am venit aici azi-noapte era a regisorului. Eu am crezut că era a lui Sam. El îmi dăduse cheile, dar nu i-a spus domnului Behr. Când m-am întors în oraș, Behr anunțase poliția că i se furase mașina. N-a pus să mă aresteze, dar m-a concediat și mi-a dat ordin să plec.

- Și Sam nu i-a explicat?

- Nu, râse ea scurt, fără haz. Mai ții

minte ce spuneai aseară, despre lecțiile pe care trebuie să le înveți? Ei bine, Sam mi-a dat lecția numărul doi. Ca să știu ce înseamnă să te înșele cineva.

- Toate astea nu-mi explică de ce te afli aici, replică Travis.

- Sunt falită. Nu mai aveam la mine decât douăzeci de dolari și a trebuit să-i dau cinci omului care m-a adus aici cu mașina. Nu cunoșteam pe nimeni altul care să mă poată ajuta.

Pe ultimul cuvânt, vocea i se frânse, biruită de disperarea situației.

- Și ce te face să crezi că eu te-aș ajuta? o privi Travis cu ochii îngustați, fără să-și schimbe poziția relaxată, cu piciorul proptit pe șa - deși, totuși, era iritant de atent la ea.

- Faptul că...

LaRaine ezită.

- Țin minte ce-ai spus, cum că ești o pradă ușoară pentru femeile ajunse la necaz.

Îl observă pe Travis râzând fără zgomot, înainte de a-și muta privirea, clătinând din cap. În ochii lui negri lucea un amuzament sardonice. Gura i se strânsese într-o linie neînduplecată.

- Deci, te aștepti să-ți dau niște

bani, spuse el cu un glas tărăgănat din care nu reieșea dacă accepta sau nu.

- Da...

LaRaine își ținu respirația.

- De cât ai nevoie?

Murgul lovi cu copita după o muscă, iar șaua scârțâi sub Travis.

Abia îndrăznind să spere, LaRaine își umezi buzele.

- Nu mi-ar strica o mie.

Când îl văzu cum înălța sprânceana, se grăbi să adauge:

- Dar aș putea să mă descurc și cu cinci sute.

Travis privi lung frâul pe care-l ținea cu mâna înmănușată.

- Deci, îmi ceri cinci sute de dolari.

- Am să ți-i achit, îi promise LaRaine.

- Nu știu de ce, presimt că aș avea mult de așteptat, replică el, cu gura arcuită cinic.

- Ți-i plătesc de îndată ce pot. Ai cuvântul meu.

Dar lucirea din ochii lui arăta cam cât preț punea pe cuvântul ei de onoare. Lezată de atitudinea lui ironică, LaRaine insistă:

- Îmi dai banii?

- Nu.

Era un refuz scurt, fără alte explicații. Simțind o usturime în ochi, LaRaine se răsuci cu fața spre întinderea pustie din jur. Clipi furioasă, pentru a-și alunga lacrimile, nedorind ca Travis să vadă că o podidea plânsul. Acum unde-avea să se ducă? Ce putea face? Nici măcar nu avea unde dormi noaptea.

- Știu cum ai putea câștiga banii de care ai nevoie, continuă Travis, dacă ai accepta să muncești.

- Unde? se întoarse LaRaine brusc, agățându-se ca înecatul de un pai.

- Aici, la mine, răspunse el, privind-o atent.

- Și ce trebuie să fac? Cu cât mă plătești?

- Îți dau cincizeci de dolari pe săptămână, plus masă și cazare, dacă ai grijă de casă.

- Cincizeci de dolari? repetă LaRaine, nevenindu-i să creadă.

Era o sumă derizorie, o zecime din cea de care avea ea nevoie.

- Plus casă și masă, îi aminti sec Travis.

- Dar așa avea nevoie de zece săptămâni ca să câștig destui bani pentru a pleca de-aici, protestă ea. De ce nu mi dai banii cu împrumut și atât?

- Fiindcă nu-mi pot permite să plătesc fără a primi nimic în schimb.

- Dar... cincizeci de dolari? repetă LaRaine, privind în jur, înainte de a se uita din nou la el, cu ochi rugători. Nu mi-ai putea plăti o sută de dolari pe săptămână?

Travis își înclină capul într-o parte.

- Ai venit să-mi ceri ajutorul. Cincizeci de dolari pe săptămână e oferta mea. O primești sau pleci.

Cu fălvcile încleștate, LaRaine îi înfruntă privirea.

- Asta ce mai e? întrebă ea, pe un ton provocator. Altă lecție?

- Din punctul tău de vedere, probabil că da. Dintr-al meu, continuă Travis, făcând o scurtă pauză, e leafa pentru o menajeră, ca să-mi pot dedica tot timpul fermei. Care e răspunsul?

- N-am de ales, răspunse LaRaine, privindu-l cu ostilitate. Nu am cu ce să plec, unde să dorm, și mi-au mai rămas prea puțini bani. Primesc.

Îndreptându-se în șa, Travis își ridică piciorul de pe oblânc și descălecă. Strigă, aruncând o privire spre hambar:

- Joe!

În ușă apăru un tânăr zvelt.

- Da, domnule?

- Ai tu grijă de murgul meu?

Deși rostit pe ton interogativ, era un ordin.

Argatul se apropie în fugă. În timp ce se apropia, LaRaine constată că era într-adevăr foarte tânăr. Mușchii de pe piept și umeri abia începeau să i se formeze. Chipul lui avea o expresie deschisă, plină de prospețime.

- Joe, dumneaei e domnișoara Evans, o prezentă Travis. Va avea grijă de casă. El e Joe Benteen, adăugă, către LaRaine.

- Bună, Joe.

LaRaine încerca să pară binevoitoare, înăbușându-și resentimentele la adresa lui Travis.

- Săru-mâna, își ridică scurt Joe pălăria neagră și plină de praf, lăsând să i se vadă părul, de un blond-roșcat neobișnuit. În ochii săi căprui se vedea o undă de sfială, dar zâmbetul părea sincer. LaRaine nu-i dădea mai mult de douăzeci de ani.

- Joe, când termini în hambar, să vii în casă, îi mai spuse Travis. Am nevoie de tine.

- Sigur.

Luă căpăstrul din mâna lui Travis și porni cu calul spre grajd.

Urcând pe verandă, Travis luă cele mai

grele două valize.

- Să-ți ducem lucrurile înăuntru.

LaRaine ridică valiza cea mai ușoară dintre cele trei rămase și îl urmă în casă. Strâmbă din nas, dezgustată la vederea livingului mobilat atât de deplorabil. Travis deschise o ușă din partea opusă a camerei.

Dădea într-un dormitor, descoperi LaRaine, urmându-l. Încăperea conținea un pat, un scrin și o debara. Arăta aproape ca o chilie, fără tablouri pe pereții de un verzui mohorât. Travis îi puse bagajele pe podea, la picioarele patului.

- Va trebui să aștepti până-mi mut lucrurile în magazie, îi spuse el.

- În magazie?

- Da, eu acolo voi dormi.

- Dar de ce? Vreau să spun... nu trebuie. Doar sunt dormitoare sus, nu? întrebă ea, încruntată.

Travis o studie cu un amuzament răbdător.

- Știu că ți se pare că suntem destul de izolați aici, dar zvonurile reușesc întotdeauna să circule. Când oamenii voi afla că mi-am angajat ca menajeră o actriță tânără și frumoasă, vor începe să comenteze, mai ales dacă dormim sub același acoperiș.

- Și ce dacă? ridică ea din umeri, cu nepăsare. Sunt obișnuită ca lumea să mă bârfească. Nu mă deranjează. Puțin îmi pasă ce se spune.

- Mie, însă, îmi pasă. Sunt vecinii mei și vreau să aibă încredere în mine și să mă respecte. Așa că, după cum vezi, nu reputația ta încerc să-o apăr, zâmbi el alene, ci pe-a mea.

Întorcându-se, adăugă peste umăr:

- Merg să-ți aduc și restul bagajelor. Când reveni, pune ultimele două geți pe podea, lângă valize.

- Astea-s toate, spuse el.

- Ascultă, începu LaRaine, cu un sentiment de vinovăție, îmi pare său că te fac să pleci așa din casă. Crede-mă.

- Dacă vorbești serios, pot rămâne aici. Joe se va muta într-un dormitor de sus, și te culci în magazie, propuse Travis.

Stupefiată, LaRaine nu putu decât să se uite la el cu oroare. Nici nu-și putea imagina că ar fi dormit în acea coșmelie părăginită, care probabil colcăia de șoareci și șobolani. Apoi, îi văzu lucirea răutăcioasă din ochi și-și dădu seama că o tachina.

- Nu mi se pare deloc comic, mormăi ea.

Chicotind, Travis trecu în living. LaRaine rămase în dormitor, făcând eforturi de a-și controla nervii. Nu-i plăcea să facă obiectul glumelor lui. Îl auzi pe Travis ordonându-i lui Joe să aducă un pat de campanie dintr-un dormitor și să-l instaleze în magazie. După aceea, înlocuiri amândoi micul scrin cu unul mai mare, de la etaj. Apoi, Travis eliberă sertarele și debaraua, ca să facă loc pentru lucrurile lui LaRaine. În timp ce ea și le despacheta, fermierul reveni în casă.

- Vrei să mănânci ceva de prânz? o întrebă el, din ușă.

- Nu, mulțumesc, răspunse LaRaine, care încerca să se restrângă la o singură masă principală pe zi, pentru a evita surplusul de grăsime.

Nu peste mult, auzi din bucătărie zăngănit de cratițe, urmat curând de o aromă apetisantă. LaRaine se încăpățână s-o ignore, continuând cu despachetatul.

Terminase de golit o valiză, când se auziră sunetele vaselor și tacâmurilor strânse de pe masă. La scurt timp după aceea, în ușă apăru silueta masivă a lui Travis.

- Vrei să lași bagajele câteva minute?

arăta el cu capul spre a doua valiză. Să-ți arăt unde sunt toate cele necesare.

- O.K., acceptă ea, aruncând la loc în valiză bluza pe care o scosese.

Îl urmă în bucătărie. Travis deschise un dulap.

- Aici țin alimentele conservate. În dulapul de lângă aragaz e făina, zahărul și altele. Vasele sunt în dulapurile de lângă chiuvetă, iar cratițele și tigăile, în cele de jos. LaRaine deschise încet gură să protesteze, uluită, începând să înțeleagă motivul acestor explicații. Dar nu fu capabilă să scoată nici un sunet.

Travis porni spre o parte a verandei de lângă bucătărie, închisă cu geamuri.

- Pe lângă frigider, spuse el, mai am aici și un congelator, unde țin carnea.

- Și vrei ca eu să gătesc? întrebă LaRaine, sufocată.

Oprindu-se, Travis se întoarse încet cu fața spre ea, zâmbind mohorât:

- Doar nu crezi că-ți plătesc cincizeci de dolari pe săptămână doar ca să mături pe jos, să ștergi praful și să speli câteva haine.

- Dar nu știu să gătesc! protestă ea.
- Cum adică, nu știi? Trebuie să-ți fi făcut câte ceva de mâncare, la viața ta.

- Dacă pentru tine "făcut de mâncare" înseamnă să pun o fleică de friptură rece între două felii de pâine, atunci da, am făcut-o. În rest, nici măcar apă pentru ceai n-am fiert! încheie ea ascutit, în panică.

- Atunci, e timpul să înveți, replică Travis, sumbru.

Felul cum o privea o făcu să se simtă ca o proastă. Întoarse capul, înroșindu-se de jenă. Instinctiv, încercă să se apere.

- Am să mă mărit cu un om destul de bogat pentru a angaja un bucătar, deci n-aveam nici un motiv să învăț.

- Până atunci, dacă vrei să mănânci, va trebui să gătești, declară Travis. Evitând în continuare să-l privească, LaRaine văzu farfuriile murdare puse pe bufet, lângă chiuvetă.

- Cred că trebuie să spăl și vasele, bombăni ea, ridicându-și mâinile cu unghii manichiurizate impecabil. Praful se va alege de unghiile mele!

- Sunt sigur că vor supraviețui câtorva băi în apa de vase, comentă sec Travis.

- Și hainele trebuie să le spăl?

- Mașina de spălat e pe veranda laterală, arată el ușa din spatele lui, unde era și congelatorul.

- Și uscătorul de haine? se interesă LaRaine.

Gura lui Travis tresări, gata să zâmbească.

- În spatele casei sunt două prăjini cu sârme întinse între ele. Agăți rufe pe sârme și aștepti să le usuce natura.

- Sârme de rufe? repetă LaRaine, făcând ochii mari.

- A, deci știi cum se cheamă.

- Da, știu cum se cheamă! se răsti ea. Tu n-ai auzit de aparate moderne, ca spălătorul de vase și uscătorul de rufe?

Privi în jurul ei, dezgustată.

- Mă mir că ai apă curentă.

Deodată, încremeni, dându-și seama că nu văzuse baia. Îl privi pe Travis, prudentă.

- Baie ai? Vreau să zic, în casă, nu o baracă în curte, cu butoi deasupra.

- Da, am și baie, chicoti încet Travis. Se intră de pe verandă - are și toaletă, cu instalație de apă.

- Slavă Domnului! murmură LaRaine, mai mult pentru sine.

- După ce termini de despachetat, poți explora singură peste tot. Eu am de lucru. Vezi ca masa de cină să fie gata pe la apusul soarelui.

- Ce să pregătesc? Și cum? întrebă ea, cu un gest de nedumerire nervoasă.

Travis trase adânc aer în piept și se duse la frigider. Deschizând ușa, arătă înăuntru:

- Vezi pachetul ăsta de carne de pe al doilea raft? E pentru friptură.

Închise ușa, apropiindu-se de dulapul de lângă aragaz, din care scoase o tigaie lunguiață.

- Pui carnea aici, iar tigaia o bagi în cuptor, cu capacul pe ea, și reglezi cam la trei-treizeci. Peste vreo oră, cureți niște cartofi, morcovi și ceapă și le pui în aceeași tigaie cu carnea. Până aici ai înțeles?

- Cred... că da... dădu ea din cap, nesigură.

- Sper.

De astă dată, Travis murmurase pentru sine.

- Ne vedem pe seară, adăugă el și ieși pe ușa din spate.

Rămasă singură, LaRaine privi în jur, întrebându-se în ce se băgase. Dar, în fond, îl prevenise pe Travis că nu

știa să gătească. Dacă el era dispus să suporte consecințele, era dispusă și ea să încerce.

După ora trei, LaRaine despachetă carnea, o pune în tigaie, cu capacul, și duse tigaia la aragaz.

Mașina de gătit părea o vechitură. Deschizând ușa cuptorului, LaRaine pune tigaia pe grătar. Apoi, își dădu seama că Travis nu-i spusese cum funcționa. Studie rozetele. Una avea marcate pe ea diverse temperaturi. O răsuci și se uită în cuptor. Nu se întâmpla nimic. Le încercă pe toate la rând - tot nimic. Simțind mirosul de gaz, se grăbi să le închidă la loc.

- Dacă-și închipuie că am de gând să mă joc cu aragazul până sar în aer, e nebun, bodogăni ea, îndepărtându-se.

Înainte de a ajunge în dormitor, auzi camioneta intrând în curte. Îl văzu prin plasa ușii coborând din cabină, cu două pachete ambalate festiv. Curiozitatea o făcu să-i deschidă ușa, întâmpinându-l cu cuvintele:

- Nu pot da drumul la cuptor.

- Bănuiam eu c-aveai să dai de o belea, răspunse Travis, pornind spre bucătărie. Arată-mi ce-ai făcut.

După ce îi descrie totul, LaRaine încheie:

- Am simțit miros de gaz, dar nicăieri nu ardea nici o flacără.

- Asta, fiindcă trebuie s-o aprinzi. Nu are aprinzător automat, nici pentru plită, nici pentru cuptor.

Travis puse pachetele pe bufet și scoase chibriturile, dintr-o cutie de lângă aragaz.

- Îți arăt cum se face.

După ce aprinse cuptorul, Travis îl stinse la loc și-i dădu lui LaRaine un băț de chibrit:

- Acum, încearcă tu.

Când aprinse el focul, păruse mult mai ușor. În sfârșit, după mai multe nereușite, LaRaine izbuti să-l aprindă. Travis controlă tigia și carnea dinăuntru.

- N-ai asezonat-o? întrebă el.

- Nu, ce trebuie să fac?

- Săreaz-o și pipăreaz-o! răspunse Travis, exasperat. Și pune niște apă, atâta cât să acopere fundul tigăii.

- N-am știut, se apără LaRaine, conformându-se.

După ce carnea fu introdusă înapoi în cuptor, privirea lui LaRaine se abătu spre pachetele de pe bufet.

- Sunt pentru tine, spuse Travis, parcă citindu-i gândurile.

Încântată, LaRaine desfăcu mai întâi

primul pachet, rupând panglica și hârtia. Când deschise cutia și văzu ce conținea, zâmbetul i se șterse cât ai clipi.

Era o carte de bucate pentru începători.

- N-am timp să-ți dau lecții de artă culinară, o informă Travis. Va trebui să înveți singură.

- Mulțumesc, răspunse ea, nu tocmai cu entuziasm.

Al doilea pachet conținea o oală sub presiune, destinată tot gătitului. Nici unul nu corespundea cu concepțiile lui LaRaine despre cadouri.

- Asta-i o oală electrică, explică Travis. Vânzătoarea m-a asigurat că e imposibil să strici mâncarea cu ea. Are un pliant cu instrucțiuni și câteva rețete.

- Ce drăguț din partea ta... murmură LaRaine.

- Sper și eu să mănânc omenește și fac tot ce pot în sensul ăsta. Nu uita să pui roșiile și restul garniturilor în tigaie, lângă carne, îi mai aminti el, înainte de a ieși.

LaRaine scoase limba în direcția ușii închise.

Capitolul 8

În ceea ce-o privea pe LaRaine, cina din acea seară fu atât de reușită, încât o surprinse chiar și pe ea. Când Travis intră în casă, masa era pusă, cu friptura, cartofii, ceapa și morcovii gătiți perfect. La fiecare înghițitură, LaRaine se felicita în sinea ei. Bucătăria era un fleac!

Joe mănăcă împreună cu ei, dar vorbi foarte puțin la masă. LaRaine simțea că era cam impresionat de ea, ceea ce îi ridica enorm moralul. Numai două detalii împiedicau cina să fie perfectă: uitase de cafea și nu aveau desert. Travis le remedie, făcând cafeaua și scoțând înghețată din congelator.

Spălatul vaselor, conchise LaRaine, era o muncă obositoare și ingrată - și singura la care Travis nu se oferi s-o ajute. În timp ce le spăla și le ștergea, el se duse în living, unde începu să lucreze la niște hârtii. Joe dispăru undeva afară.

După ce termină, LaRaine își unse mâinile cu loțiune, hotărâtă să nu și le lase distruse. Când intră în living, Travis închidea registrele și

le introducea într-un sertar.

- Ai terminat? o întrebă el.

- Da, răspunse LaRaine, încercând să nu se gândească la pielea degetelor, boțită după spălat.

Ridicându-se de pe scaun, Travis spuse:

- Și eu. Noapte bună, LaRaine.

- Te retragi deja? E devreme.

- Nu și după programul meu. Noapte bună.

În urma lui, casa rămase insuportabil de pustie. Noaptea, camerele erau și mai deprimante decât la lumina zilei. Se auzeau tot felul de trosnete și pârâituri, din diverse părți ale casei vechi.

LaRaine își luă cămașa de noapte din dantelă neagră și se culcă. Imediat, se rostogoli în adâncitura din mijlocul patului. Perna era tare ca piatra. O lovi cu pumnul, încercând să-i facă o scobitură pentru cap. Păru să treacă o veșnicie până când adormi. Nici nu închisese bine ochii, și i se păru că cineva încerca s-o trezească. O mână o zgâlțâia de umăr.

- Haide, e timpul să te scoli, spuse un glas.

- Dorm, mormăi LaRaine, cu fața în pernă.

- Ba, de la ora asta, nu mai dormi, o contrazise glasul. Deșteptarea!

Travis stătea așezat pe marginea patului, arătând dezgustător de obosit. În spatele lui, prin fereastră, se vedea lumina alburie a zorilor.

- Nici n-a răsărit soarele, protestă LaRaine, închizând ochii la loc. Încă nu mă scol.

- Ba te scoli.

Două mâini mari i se strecurară la subsuori, ridicând-o în capul oaselor. LaRaine încercă să le dea la o parte, dar păreau făcute din fier. Dechizând încet ochii, schimbă tactica. Își împreună degetele pe după ceafa lui, arcuindu-se pe spate, într-o atitudine felină.

- Te rog, Travis, lasă-mă să mai dorm, se linguși ea, bosumflându-și copilărește buzele.

Aproape fără efort, Travis o trase spre el. LaRaine, buimacă de somn, nu i ghici intențiile decât cu întârziere, după ce gura lui începu să-i guse buzele, despărțindu-le cu o autoritate arogantă. Păru învăluită într-un nor de parfum masculin. Sărutul era un act de seducție lentă, insidioasă, a simțurilor, prinzând-o

într-un moment când era nepregătită și vulnerabilă. LaRaine nu înțelegea acel foc dezlănțuit ce-i izbucnea prin vene, dar nici nu i se părea necesar să-l înțeleagă.

Apoi, gura lui Travis se retrase. De pe buzele ei se desprinse un oftat involuntar, în timp ce deschidea ochii să-l privească. În privirea lui mocnea o flacără nedeslușită, făcându-i inima să bată mai repede.

- Travis, șopti LaRaine, strângându-și și mai tare degetele pe ceafa lui, pentru a-l trage înapoi ca să-i mai dezvăluie din vraja acelui sărut.

- Jos din pat.

Mâna lui o plesni, nu tocmai blând, pe coapsă.

Surprinsă de usturime, LaRaine slăbi strânsoarea, iar Travis se ridică brusc.

- Haide. E timpul să faci micul dejun.

- La ora asta?

LaRaine nici nu voia să se gândească la mâncare. Privirea i se tot abătea spre gura lui, întrebându-se cât din dezastrul pe care-l cauzase era real și cât era produsul propriilor ei vise.

Împotriva propriei voințe, se conformă, dându-se jos din pat.

- Înainte de a pleca la treburi, am să-ți arăt cum se face cafeaua, spuse el.

LaRaine îl urmă în bucătărie, înfiorată de răceala dușumelei sub tălpile ei. Travis luă cafetiera de pe bufet și o aduse la chiuvetă.

- Nu-ți arăt decât o singură dată, așa că fii atentă.

Docilă, LaRaine observă câtă apă și câte lingurițe de cafea punea în vas.

- Ai reținut?

Dădu din cap afirmativ. Privirea lui o examina enervant de pătrunzător, făcând-o să-și strânge mai bine halatul pe trup.

- În frigider sunt ouă și șuncă. Eu în locul tău, m-aș îmbrăca înainte se pregătesc micul dejun. Joe e tânăr și se rușinează imediat.

Înțelegând aluzia că era obișnuită să defileze aproape goală prin fața unor bărbați străini, LaRaine se burzului pe loc.

- Sunt ferm hotărâtă să mă îmbrac.

Tot somnul i se risipise.

- Tu m-ai târât aici din dormitor, ca să-mi arăți cum să fac cafeaua. Nu eu am fost cu ideea. Iar data viitoare când vrei să mă trezești, bate la ușă.

- Am bătut, dar nu m-ai auzit.

Amintește-mi să-ți aduc un deșteptător, ca să nu se mai repede asemenea situații.

LaRaine dorea nu atât ca situația din acea dimineață să nu se mai repete, cât ca Travis să înceteze cu asemenea comentarii pe seama ei. Înainte de a apuca să-i răspundă, fermierul ieși.

Revoltată pe amândoi, LaRaine reveni în dormitor. Alese o pereche de pantaloni albi și o bluză cu modele negre, albe și gri, după care începu să se fardeze, în oglinda mică, pătrată, de deasupra scrinului. Lumina slabă a becului din tavan o încetinea. Ajunsese abia la jumătate, când auzi niște pași intrând în bucătărie.

- Unde-i micul dejun? întrebă Travis.

- Încă nu l-am făcut! strigă LaRaine, încercând să vadă dacă nu-și aplicase prea mult albastru la ochi.

- De ce? bubui glasul lui, mai aproape.

- Fiindcă n-am terminat cu îmbrăcatul!

- N-ai terminat? A ieșit acum o juma' de oră! Ce-ai făcut în tot timpul ăsta?

Travis apăru în ușă, încruntat.

- Lumina de-aici e groaznică, arată LaRaine spre bec. Abia văd, ca să mă machiez.

Privind lung colecția de flacoane, tuburi, periute și palete cu farduri pentru ochi, Travis arată cu degetul spre un mic cilindru, întrebând:

- Țsta ce e?

- Ruj.

- Și ăsta? continuă el, începând să le ia pe rând.

LaRaine i le identifică pe toate. La sfârșit, Travis puse deoparte cremele de curățire și împropătare la pielii, umezitorul și un ruj. Pe celelalte le mătură dintr-o mișcare, în coșul de gunoi.

- Ce faci?!? țipă LaRaine.

- Singurele de care ai nevoie au rămas pe scrin, replică el, cu gura strânsă aspru. Gata cu fardurile, LaRaine. Gata cu toate măștile.

- Doar n-ai să mi le-arunci! se repezi ea la coșul de gunoi, pe care Travis tocmai îl ridicase. Ai idee cât costă toate astea? Și-n plus, sunt ale mele!

- Le poți lua înapoi când pleci de aici, o informă Travis, rece. Până atunci, nu-ți folosesc la nimic. Nu vine nimeni, ca să te vadă boită și dichisită. Și n-am de gând să aștept în fiecare dimineață micul dejun o oră și mai bine.

- Ai de gând să mi le dai? întrebă

furioasă LaRaine. Le vreau înapoi, acum, în clipa asta!

- Când pleci, repetă el.

- Atunci, plec acum!

- Du-te. Eu nu te opresc.

- Bine, am să plec.

LaRaine se răsuci pe călcâie, apoi se opri.

Unde putea să se ducă? Și cum? Încă nu avea nici un ban.

Travis o privea din ușă.

- Lua-te-ar dracu'! exclamă ea, cu bărbia tremurându-i.

- Fă micul dejun, ordonă scurt Travis.

LaRaine ieși abia peste câteva secunde. Travis o aștepta în bucătărie. Joe intră tocmai când LaRaine punea pe un prosop absorbant șunca aproape arsă. Fără machiaj, se simțea goală și rușinată.

Avu nevoie de trei zile pentru a se obișnui cu această senzație. În unele momente, își atingea obrazul nefardat cu degetele, revoltându-se contra ordinului arogant al lui Travis. Dar, în cea mai mare parte a timpului, era ocupată cu munca. Toate îi erau atât de străine, încât se izbea mereu de obstacole enervant de mărunte.

Într-o zi, LaRaine privea lung terciul

cleios dintr-un castron, recitind la nesfârșit rețeta. Travis propusese să facă o prăjitură pentru desert. Aluatul din vas nu arăta deloc a prăjitură, dar LaRaine urma pas cu pas indicațiile din cartea de bucate.

Un ciocănit răsunător zgudui ușa din față. Luată prin surprindere, LaRaine scăpă lingura plină de cocă. Înjurând printre dinți, o ridică, în timp ce bătaia în ușă se auzea din nou.

Ștergându-și absentă mâinile pe pantaloni, se grăbi să deschidă. Ajunsă în dreptul ușii, se opri uluită, văzându-l afară pe Sam Hardesty. Expresia lui era la fel de șocată.

Sam își reveni primul.

- Ce-i cu tine aici?

LaRaine înghiți în sec.

- Aici... aici locuiesc.

Apoi, ridică trufașă capul.

- Dacă vrei să vorbești cu Travis, a spus că azi lucrează la niște conducte de irigații.

- Credeam că te-ai întors în Los Angeles, comentă el târăgănat.

- Nu m-am întors.

LaRaine n-avea de gând să-i explice de ce. Sam se umflase destul în pene numai cu faptul că o lăsase fără rol.

- Dacă mă scuzi, Sam, sunt ocupată. La revedere. Am să-i spun lui Travis că l-ai căutat.

Și plecă de la ușă, cu picioarele tremurându-i.

Neinvitat, Sam intră după ea.

- Trăiești cu McCrea?

Lui LaRaine tare i-ar mai fi plăcut să confirme, numai pentru a-l vedea pe Sam rămânând cu gura căscată, dar își aminti afirmația lui Travis că în acea comunitate restrânsă de fermieri bârfele circulau repede, iar el dorea să le evite.

- Travis e un gentleman, declară ea, fără a încetini pasul. Se culcă în... clădirea anexă.

Această formulă suna mai bine decât "magazie".

- Iar eu mă culc aici.

- De ce? Vreau să zic, dacă nu sunteți amanți, ce cauți aici? întrebă Sam, intrând în bucătărie. Doamne păzește! Gătești! râse el, uimit. Să vezi și să nu crezi - o LaRaine Evans gospodină!

- Și ce găsești de răs în asta? întrebă ea furioasă, răsucindu-se spre el.

Sam o privi, studiindu-i atent fața, iar în ochi îi apăru nedumerirea. LaRaine întoarse capul, conștientă că

era nemachiată.

- Arăți altfel.. comentă el, fără să poată defini cauza; apoi, deodată, observă. Nu ești fardată!

- Și de când sunt obligate femeile să se fardeze tot timpul? încercă LaRaine să riposteze, cu un tremur în voce.

- Nu cred că te-am văzut vreodată nefardată, remarcă el. Ești,,, ești frumoasă.

Părea surprins.

- Ce ți-a venit?

- Nu știu ce vrei să spui, răspunse LaRaine, introducând în cuptor tava cu aluat.

- Nu te fardezi, faci prăjituri și pariez că deretici și prin casă, încep Sam să înșire.

- Și ce dacă? replică ea, simțindu-se cam înjosită de toate acele afirmații.

- Nu e nimic rău în asta. Numai că nu mi te pot imagina ca gospodină. Nu ești acea LaRaine Evans pe care o cunosc eu.

- LaRaine Evans are multe fețe pe care nu i le cunoști.

Ba chiar, și unele pe care ea însăși abia începea să și le descopere.

- De ce? Vreau să zic...

Dar nici el nu știa ce voia să zică.

- Poate că m-am săturat de toată lumea

aia artificială în care trăiți voi, sugeră ea. Poate am decis că e timpul să revin la aspectele de bază ale vieții.

- Dumnezeule, LaRaine, nu cumva te-ai îndrăgostit de fermierul ăsta din Utah? Chiar îl iubești? exclamă Sam, uimit.

- N-am spus nici un moment asta.

- Ar fi singura explicație. Am auzit că dragostea poate face minuni, dar până acum n-am crezut-o niciodată.

- Ei bine, nu-i adevărat. Nu lucrez aici decât fiindcă așa vreau, insistă ea, cu tărie. E aer curat, soare... Nu te bate nimeni la cap...

- Din câte-mi amintesc, ținutul ăsta ți se părea un pustiu mohorât.

- Oamenii au dreptul să se răzgândească. De fapt, se presupune că e un obicei caracteristic al femeilor. LaRaine strânse vasele, lingurile și paharele gradate, ducându-le la chiuvetă.

- Vrei sau nu să-i lași un mesaj lui Travis? întrebă ea, temându-se de atâtea întrebări și comentarii.

- Nu, mai trec pe-aici diseară și-am să vorbesc cu el personal.

- Atunci, vrei te rog să pleci? Am multă treabă.

Sam ezită, studiindu-i ținuta rigidă, înainte de a se conforma în sfârșit.

Din acel moment, toate începură să iasă pe dos.

LaRaine uită prăjitura în cuptor până simți miros de ars. Când o scoase, era înnegrită și tare ca lemnul. Nici n-avea de unde să știe dacă preparase corect sau nu compoziția.

În timp ce pregătea cina, uită să pună apă destulă la cartofi, iar aceștia ieșiră uscați și scorojiți. Zarzavaturile avură aceeași soartă. Gelatina salatei nu se închegă bine, rezultând un fel de supă groasă. Numai carnea din oala sub presiune era comestibilă.

Nici Travis și nici Joe nu comentară nimic. La cea mai mică nemulțumire, LaRaine le-ar fi turnat mâncarea în cap.

Tremurând de furie, tocmai spăla vasele, când apăru Sam. Travis nu-l invită în casă, vorbind în schimb afară. După plecarea lui Sam, reveni.

- Ei? întrebă LaRaine, rece. Ce-a spus despre mine?

- Sam?

- Normal că Sam! se răsti ea.

- Despre tine n-a spus nimic. A venit ca să mă anunțe că vor folosi vitele

în următoarele două zile, rugându-mă să le aduc pe platou.

- Înțeleg.

Nu credea o vorbă. Îi simți privirea atentă studiindu-i fiecare mișcare și refuză să i-o înfrunte.

- Mâine, reluă Travis, Joe și cu mine nu mâncăm acasă. Din moment ce nu va trebui să pregătești prânzul, ți-aș propune să speli rufe.

- E doar o propunere, sau un ordin? replică LaRaine, sarcastică.

Travis nu-i luă în seamă întrebarea.

- Dacă vii puțin cu mine, îți arăt cum funcționează mașina de spălat.

Un moment, LaRaine nu se clinti din loc. Apoi, făcu ghem prosopul de vase și îl aruncă pe bufet, întorcându-se să-l urmeze pe Travis spre veranda din spate.

Mașina de spălat nu era modernă și automată, ci mare, greoaie, cu storcător de tip vechi. Lângă ea, pe niște capre, erau puse două copăi cenușii de metal. LaRaine privi totul cu o deznădejde și o furie crescânde.

- Eu nu folosesc drăcovenia asta, se revoltă ea, privindu-l pe Travis cu ochi scăpărători. Trebuie să angajezi pe cineva să-ți spele rufe.

- Am angajat, răspuse el calm. Pe

tine.

Și, înainte ca LaRaine să-l mai poată contrazice, începu să-i dea explicații. Când termină, LaRaine era amuțită de umilință, înțelegând că n-avea nici un rost să protesteze. Abia reuși să dea din cap, semn că înțeleșese toate instrucțiunile.

Prima zi de spălare a rufelor fu o serie de catastrofe mărunte. Printre altele, două perechi de pantaloni de ai ei și un tricou intrară la apă. Alte două bluze albe fură distruse, în timp ce pantalonii roșii se decoloraseră. Lenjeria bărbaților nu suferi alte pagube decât dobândirea unei nuanțe albastrui, de la apa în care fuseseră spălați blugii.

La sfârșit, frustrată și frântă de oboseală, LaRaine avea ochii plini de lacrimi.

La masa de seară, Travis și Joe nu comentară nimic. Nici nu se referiră la noile culori ale rufăriei lor de corp. Tăcerea lor părea s-o condamne că nu era în stare nici măcar de o treabă atât de simplă ca spălatul hainelor. Dacă Travis îi spunea un singur cuvânt neplăcut, LaRaine știa că ar fi izbucnit în plâns.

Capitolul 9

În următoarele trei zile, LaRaine duse o înverșunată luptă pentru a învăța gospodărie. Nu era vorba numai de gătit, spălat și făcut curățenie. Se antrena să agațe hainele pe umerase, să pună lucrurile la locurile lor când termina cu ele, să-și organizeze timpul. Travis îi cerea liste de alimente și materiale necesare și o lua cu el la cumpărături. LaRaine uita întotdeauna să scrie pe listă câte un articol de care avea nevoie.

La încasarea celui de-al patrulea salariu, avea sentimentul că muncise pe brânci pentru fiecare dolar. Problema era că nu-i putea economisi pe toți. Întrucât nu știa cum să-și îngrijească singură hainele, unele dintre acestea se făcuseră praf. Nu voia să și le distrugă și pe celelalte, purtându-le când mătura sau făcea alte munci gospodărești. Așa că își cumpăraseră niște blugi și bluze de bumbac rezistente. De asemenea, își luase reviste, pentru serile când nu avea nimic de făcut. În acest ritm, era convinsă că nici într-o viață nu putea economisi destui bani ca să

plece.

Într-o dimineață, după ce spală vasele de la micul dejun, LaRaine se duse să curețe baia și, văzându-se în oglindă, rămase cu privirea într-acolo. Ce se întâmplase cu femeia strălucitoare de altă dată? Fața ei arăta ca a unei fete de la țară. De când nu-și mai făcuse un tratament cosmetic? Când îi atinsese ultima oară o coafeză părul? Cu o izbucnire revoltată, trânti cârpele în lavabou și ieși ca o furtună din casă, fără a se opri până în mijlocul curții. Se uită după camioneta care de obicei stătea parcată lângă magazie. Nu era acolo. Travis tocmai înșeaua calul rotat, priponit de o stinghie a țarcului. LaRaine se îndreptă spre el, cu pași mari și furioși.

- Am nevoie de mașină. Unde e? întrebă ea.

- A luat-o Joe, răspunse Travis, strângând chinga șei.

O secundă, LaRaine strânse din buze, apoi întrebă:

- Și când se-ntoarce?

- S-a dus în oraș să ia niște ovăz pentru cai. Mai are câteva cumpărături de făcut, deci cred că vine abia după masă. Nu e nevoie să-i pregătești

nimic.

- La naiba, mormăi ea. O rafală de vânt îi suflă părul peste față, făcând-o să și-l dea la o parte, enervoasă.

- De ce ai nevoie de camionetă? se interesă Travis. Iar ai uitat ceva la magazin?

- Nu, Trebuie să ies din casa asta! explodează LaRaine, frustrată. Nu mai suport să stau în ea nici un minut. O urăsc!

Într-un fel sau altul, avea să scape.

- Înșeuează-mi un cal, îi ceru ea.

Travis se întoarse, cu un braț rezemat de șa.

- Unde vrei să te duci?

- Până pe platou. Vreau să mă întâlnesc cu oamenii. Să schimb o vorbă cu cineva, până nu mor de plictiseală. Nu mai suport ferma asta, mă scoate din minți!

- Acolo nu mai e nimeni.

- Unde? se încruntă LaRaine. Pe platou?

- Ultimii membri ai echipei au plecat ieri, răspunse Travis, urmărindu-i reacția.

La auzul veștii, LaRaine inspiră adânc, mutându-și privirea, cu ochii plini de lacrimi. Ar fi plecat și ea cu ei, dacă... Furia îi fu risipită de

deznădejde.

- Eu mă duc să văd de vitele din partea de vest, îi spuse Travis. Vrei să vii cu mine?

Surprinsă de invitație, LaRaine îl privi cu ochi mari, care înotau în lacrimi.

- Da, acceptă ea nesigură, așteptându-se ca Travis să-și retracteze imedia oferta.

- Atunci, încălță-te cu niște cizme, spuse el, privindu-i pantofii de pânză. Și ia-ți o pălărie, ca să nu faci insolație.

- Îmi iau, promise ea, pornind grăbită înapoi spre casă.

Scăpa din închisoare. La gândul de a-l însoți pe Travis, trepida de emoție, uitând că, într-un sens, el era temnicerul ei.

Când reveni, Travis stătea călare pe rotat, ținând în mână frâul murgului. LaRaine șovăi, nevenindu-i să creadă că Travis o lăsa să călărească murgul cel viguros.

- Ai spus odată că ai vrea să-l călărești, îi aminti el, cu un zâmbet strâmb. Acum ai ocazia.

Și îi întinse căpăstru.

LaRaine nu avu nevoie de o a doua invitație. Dintr-un salt, ajunse în

şa. Scările erau potrivite după lungimea picioarelor ei.

- Eşti gata? o privi pieziş Travis.

- Da, răspunse ea, cu un surâs.

La o uşoară atingere cu călcâiul, murgul porni în galop uşor. Rotatul îşi potriveşi pasul după al lui. Scuturându-şi părul pe spate, LaRaine îşi lăsă faţa scaldată de vântul cald. Clădirile fermei rămăseseră departe, în urmă, când terenul accidentat îi sili să încetinească pasul. Înviorată de galop, LaRaine simţea din nou că trăia, pentru prima oară după săptămâni de zile. Ochii îi scânteiau, iar expresia gurii i se mai îmblânzise.

- Îţi mulţumesc că m-ai chemat cu tine, Travis, spuse ea.

- Mai avem mult de mers, iar la întoarcere vom parcurge aceeaşi distanţă, răspunse fermierul. Sper numai să te simţi la fel şi la capătul drumului.

- Nu mă tem că voi înţepeni, sau că fac febră musculară. Cred că sunt în plină formă, după cât am muncit în ultimele săptămâni.

Avau în faţa lor o vale nesfârşită, brăzdată de albiile unor râuri secate şi presărată cu moviliţe. La orizont

se întindea un masiv muntos, din care se înălța un pisc cu vârful retezat.

- În viața mea n-am mai văzut o asemenea pustietate, comentă LaRaine, în timp ce Travis încetinea la pas, iar murgul ei îl ajungea din urmă.

- Face parte din Marele Bazin din Utah, îi explică el. Cu mii de ani în urmă, aici o fost o mare interioară, care acoperea o treime din suprafața statului. Marele Lac Sărat și Lacul Sevier sunt tot ce-a mai rămas din ea. Mulți oameni ai trecut pe-aici în drum spre California și Oregon, dar primii care s-au oprit au fost mormonii. Ei au numit acest ținut Deseret. La primirea în Uniune, Deseret a fost propus ca nume al statului, dar în schimb s-a ales numele Utah.

- Care ce înseamnă?

- Cred că provine din Cartea Mormonilor, sau din Vechiul Testament. Înseamnă "țara albinelor". Stupul este și acum simbolul statului.

Travis se așeză într-o poziție mai comodă, mișcarea lui făcând pielea șei să scârțâie.

- Ai văzut indicatorul de pe șosea, în Delta, nu-i așa? Cel despre situl istoric al Fortului Deseret. Acolo sunt resturile unui vechi fort

construit din chirpici, în doar optsprezece zile, pentru a-i apăra pe coloniștii de atacurile indienilor.

- Îmi amintesc, răspunse LaRaine, apoi privi în jur. Nu-mi dau seama de ce au vrut coloniștii să se lupte cu indienii, pentru pământurile astea.

- Ai grijă să nu te-audă localnicii spunând asta, zâmbi sec Travis.

- De ce?

- La nord de-aici e Muntele Topaz. Se spune că e acoperit cu zăcăminte de topaz, chihlimbar și alte pietre prețioase. Tărâmul ăsta are o frumusețe proprie. Nu ia ochii, ca splendorile Munților Stâncoși. E o frumusețe mai subtilă, care face impresie mai încet.

LaRaine cutreieră cu privirea peisajul aspru, sălbatic, simțindu-i vigoarea în salvia și ierburile rezistente. Peste tot creșteau ienupări noduroși și brazi piñon, în ciuda climei aride. Începea să înțeleagă ce voia să spună Travis.

- S-ar putea să ai dreptate, consimți ea, deși nu din toată inima.

- Ia stai!

Travis își struni calul, făcându-i semn să se oprească. Privea spre dreapta, cu ochii atenți.

- Nu eram sigur că aveam să-i zărim, murmură el, cu un ușor surâs de satisfacție.

- Ce să zărim? întrebă LaRaine, privind în aceeași direcție.

- Un grup de mustangi.

Travis își întoarse calul rotat, pornind încet înainte.

- Nu ne vom putea apropia prea mult.

LaRaine abia reușea să distingă formele cailor care pășteau, profilate pe fundalul unei coline înverzite. Când ajunseră la o sută de metri distanță, îi putu vedea mai clar.

- Să ne oprim aici, propuse Travis.

- N-am mai văzut niciodată un cal sălbatic, șopti ea.

- Nu sunt sălbatici în adevăratul sens al cuvântului, cum sunt cerbii și bizonii, îi explică el. Toți acești cai sunt descendenții unora domestici, care s-au sălbăticit.

- Mă așteptam să fie mai mari.

Dintre cei opt mustangi pe care-i numărăse LaRaine, nici unul nu depășea ca statură un poney de proporții apreciabile.

- S-au adaptat la mediu deșertic, ca să poată supravieți. Uite și armăsarul.

LaRaine îl văzu imediat. Stătea într-o

poziție atentă, părând să privească drept spre ei, cu nările dilatate ca să le prindă mirosul. Într-o fracțiune de secundă, armăsarul se repezi în jocul colinei, nechezând poruncitor spre iepe. Se porni un iureș de copite și trupuri. Cât ai clipi dispărură, alergând peste colină, cu coamele și cozile în vânt.

- Ce spectacol, șopti LaRaine. Sunt protejați prin lege, nu-i așa?

- Da. Asta a salvat mustangul de la dispariție. Acum, problema e că guvernul trebuie să găsească o cale de a controla populația de mustangi, la fel ca în cazul cerbilor și al bizonilor. Pe moment, bântuie cam pe unde-i taie capul, cel mai adesea pe proprietăți federale arendate de fermieri pentru pășunat, așa că are loc o controversă între fermieri și susținătorii mustangilor. Până la urmă, vor ajunge la un compromis.

Își întoarse rotatul, pentru a-și relua vechiul drum.

- Mergem?

LaRaine îl urmă, cu imaginea mustangilor fugind întipărită în minte. Multă vreme, călăriră în tăcere. Apoi, verdeța începu să fie pătată de blănurile roșcate și crețe

ale vacilor Hereford, cu fețele albe coborâte să pască iarba dintre smocurile de salvie.

- Vreau să controlez adăpătoarea, spuse Travis, arătând spre stânga.

Cotiră amândoi într-acolo. Când ajunseră, îi întâmpină un vițel care mugea, la umbra unui mic pâlț de copaci. Jumătatea de sus a adăpătorii devenise mocirloasă, iar vițelul era scufundat până la burtă în mijlocul noroiului. Se chinuia fără vlagă să scape.

- S-a blocat acolo! exclamă LaRaine, cu o privire îngrijorată spre Travis. Acesta își scotea deja lassoul. Învârtindu-l o dată deasupra capului, îl aruncă, nimerind cu lațul exact peste gâtul vițelului. Legă capătul frânghiei de șa și întoarse calul rotat în direcția opusă. Funia se întinse, în timp ce vițelul mugea, optintindu-se împotriva tracțiunii.

- Îl sugrumi! protestă LaRaine.

Travis, însă, mergea mai departe, scoțând treptat vițelul din mocirlă. Ochiul acestuia erau încercuiți cu alb. Hotărâtă să salveze vițelul de brutalitățile lui Travis, LaRaine descălecă și apucă frânghia.

- Oprește-te! ordonă ea. Îl doare!

Trăgând în direcție opusă, încercă să slăbească tensiunea funiei, pentru ca vițelul să poată respira. Aproape ajunsese pe pământ uscat. Fără a-l lua în seamă pe Travis, LaRaine îi scoase lațul. În aceeași clipă, cuprins de panică, vițelul se repezi înainte, izbind-o în plin. LaRaine căzu pe spate, la marginea mlaștinii, aterizând cu fundul în noroi.

După un scurt țipăt de surpriză, rămase mută, șocată. Își ridică o mână, apoi și pe cealaltă, încercând să și le scuture de noroi. Râsul scăzut al lui Travis nu făcu decât să-i sporească enervarea.

- Numai tu ești de vină! strigă ea, furioasă. Uită-te la mine! Sunt plină de noroi!

Încercă să se ridice, dar picioarele n-o mai ascultau. Cizmele îi alunecau mereu în mocirlă. Până la urmă, fu nevoită să-și afunde din nou o mână în noroi, pentru a se rezema.

- Noroiul nu face nici un rău, declară Travis.

LaRaine, care era gata să se ridice în picioare, simți apăsarea unei cizme în spate și căzu pe burtă. Urlă. Numai reflexul fulgerător de a întinde brațele înainte o salvă de o cădere cu

fața în mâl, dar în rest, de la piept până în vârful picioarelor, se umplu toată. Când în sfârșit se săltă din nou, tremura de furie.

- Asta ai să mi-o plătești! declară ea, pornind spre Travis, cu picioarele îngreunate de noroi.

- De ce ești supărată? Am auzit că femeile bogate se duc anume la stațiuni pentru băi de nămol. Tu ai căpătat una pe gratis.

LaRaine dădu să-l lovească, dar Travis se feri și o apucă de braț. Pierzându-și echilibrul, căzu peste el, acoperindu-i cu noroi pieptul cămășii. Travis o cuprinse instinctiv cu un braț pe după talie, umplându-și și mâneca de noroi. Înainte de a-l putea lovi din nou, gura lui se prăvăli să-i captureze buzele.

Surprinsă de acel sărut neașteptat, LaRaine rămase nemișcată în cercul de fier al brațelor lui. Focul arzător al gurii o făcu să se topească toată, lăsându-se în voia lui. Ura oarbă deveni pasiune arzătoare. O străbăteau fiori primari, stârnindu-i reacții pe măsura poftei devoratoare din sărutul lui brutal.

Mâinile lui Travis îi alunecau insinuant peste tot trupul, urmărind

curbele delicate de sub stratul de noroi. Atingerea lor aprindea alte și alte focuri, până când LaRaine avu senzația că exploda. Privirea lui mocnită îi învălui fața, în timp ce ea ridica încet ochii spre el. Era moleșită de dorință, dar aspectul feței lui stropite cu noroi o făcu să zâmbească.

- Ești caraghios, îi spuse ea, în timp ce ridica mâna să-l șteargă, uitând că era plină de noroi; îi lăsă pe bărbie o pată și mai mare. Vai de mine!

Când își dădu seama ce făcuse, LaRaine își retrase mâna, acoperindu-și gura pentru a-și ascunde râsul.

La vederea noroiului de pe buzele ei, Travis chicoti.

- Acum suntem chitr, declară el, iar LaRaine începu să râdă de-a binelea. Clătină din cap, neîncrezătoare.

- Sunt plină de noroi din creștet până-n tălpi. De ce-oi fi așa de fericită?

- Nu știu, răspunse Travis, dar având în ochi oexpresie care o tulbura în cel mai miraculos mod. Însă ne așteaptă un drum lung până înapoi la fermă, așa plini de noroi...

- Într-adevăr, oftă LaRaine, retrăgându-și fără convingere brațele.

Travis o ajută să încalece, întrucât piciorul îi aluneca din scară, și-și lăsă o clipă mâna pe coapsa ei. O secundă, ochii li se întâlniră.

- Gata? întrebă el.

- Da.

Fu cea mai incomodă partidă de călărie din viața lui LaRaine, dar inima ei cântă tot drumul până la ranch.

Când ajunseră la hambar, Travis spuse:

- Du-te și fă un duș. De cai mă ocup eu.

LaRaine îi privi hainele murdărite.

- Și tu?

- Eu mă descurc cu apă de la chiuveta din bucătărie.

După ce se spală, LaRaine începu să se șteargă fredonând, apoi luă pe ea halatul de catifea aurie agățat pe ușă și-l încheie cu fermoarul. În sfârșit, intră în bucătărie.

La vederea lui Travis, se opri. Stătea la chiuvetă, cu pieptul gol și mușchii palpitându-i, în timp ce se ștergea cu un prosop. N-o auzise intrând. O văzu abia când se întoarse să-și ia cămașa curată pusă pe spătarul unui scaun, iar contactul aproape fizic al privirii lui îi făcu inima să sară din piept.

- Bună, Rainey, spuse el, încet, cu un

glas la fel de mângâietor ca privirea.
LaRaine clipi din ochi.

- Cum mi-ai spus?

Travis se opri, parcă fără a-și fi dat seama că îi prescurtase numele.

- Rainey.

Își luă cămașa și se îmbrăcă.

- LaRaine nu pare să ți se mai potrivească. Ai ceva împotriva?

- Nu... răspunse ea, cu răsufierea tăiată. Doar că... niciodată n-am mai fost numită altfel.

- Nu? întrebă el, arcuindu-și o sprânceană.

- Nu, sau cel puțin nimeni nu m-a numit altfel în față! râse ea cam jenată, mutându-și privirea.

Travis, care își încheiase doi nasturi, porni spre ea. Îi ridică bărbia cu un deget, lăsându-și ochii să-i cutreiere fața. Între ei se simțeau palpitanți instincte stihinice.

- Travis, șopti LaRaine, cu vocea chinuită de dor.

În secunda următoare, fu prinsă în brațele lui și strânsă la piept. Gura lui Travis se deschise peste a ei, umedă, absorbindu-i buzele moi într-un sărut devorator. LaRaine se înălță pe vârfuri, strecurându-și mâinile pe sub cămașa lui, pentru a-i explora în voie

mușchii tari ai pieptului și umerilor. Buzele i se despărțiră, lăsându-se în voia sărutului lui pătimaș. Gura arzătoare coborî apoi peste piele, spre adâncitura sensibilă a gâtului. Halatul alunecă de pe un umăr, iar Travis sărută senzual pielea ca de fildeș. Sâniul lui LaRaine palpitau sub masajul lui iscusit, cu vârfurile trandafirii întărindu-se. Cuprinzându-o cu o mână de mijloc, Travis o ridică de la podea și, cu un geamăt înăbușit, începu să-i muște ușor obrazul și lobul urechii.

- Aproape mă faci să uit, Rainey, murmură el gros.

Avu nevoie de o secundă pentru a înțelege ce voia să spună. Aproape îl făcea să uite de femeia numită Natalie. Dintr-o dată, între ei apărură o stafie, chemată de glasul lui. Mâinile care se agățaseră de el îl împingeau acum, pentru a scăpa din îmbrățișare. Bucuria deveni durere. Într-un târziu, Travis îi dădu drumul. LaRaine se întoarse imediat, încheindu-și halatul cu degete tremurătoare. Fusesse prea frumos. De pe gene i se desprinse o lacrimă, pe care se grăbi să și-o șteargă.

- Doamne, e ora mesei! constată ea, cu

o voce tremurătoare, artificială. Îți fac un sandviș.

- Rainey, n-am vrut să...

Se răsuci spre el, fulgerător, rănită.

- Ba ai vrut! Nu sunt înlocuitoarea nimănui. În viața mea n-am fost și nici n-am să fiu!

Pe maxilarul lui puternic palpită un mușchi.

- N-am spus nici un moment că ai fi așa ceva.

Nu era nevoie s-o spună. Coborând privirea, LaRaine se duse la frigider.

- Am niște friptură rece de vită. Vrei?

După o lungă tăcere, Travis răspunse:

- Merge.

Capitolul 10

Camioneta bej cu alb trecu de culme, iar în fața ei apăru familiara clădire cenușie. Pe LaRaine o cuprinse un sentiment de mulțumire că, după o lungă după-amiază în Delta, ajunseseră în sfârșit acasă. Alimentele erau în bena camionetei. Își petrecuseră cea mai mare parte a timpului așteptând să fie reparat un motor de pompă.

Privirea i se abătu spre Travis.

Vântul care sufla pe fereastra deschisă îi ciufulite șuvițele argintii de la tâmpile, iar pe LaRaine o mâncau degetele să i le netezească la loc. Părea o libertate pe care și-o putea permite, după șase săptămâni de conviețuire. Totuși, mâinile nu i se desprindeau din poală.

Incidentul din ziua băii în noroi nu se mai repetase. Fără voie, Joe îi descurajase cu multe ocazii.

Camioneta se opri în fața casei.

- În sfârșit, acasă, anunță Travis, cu glas obosit.

LaRaine își mută privirea. Nu voia să-i ghicească gândurile. Deschizând portiera, coborî. Deodată, văzu casa așa cum o văzuse prima oară, cu zugrăveala coșcovită lăsând să se vadă scândurile - o șandrama veche și dărăpănată.

Probabil soarele îi afecta creierul! Chiar își dorise să fie măritată cu Travis și să locuiască acolo? Viitorul ei soț urma să aibă un conac plin cu servitori. Își pierduse mințile?

- De ce te încrunți? o întrebă Travis. Ai uitat ceva?

- Da.

"Mi-am uitat mințile, nu știu pe unde," adăugă LaRaine în sinea ei,

după care își dădu seama că răspunsese afirmativ și se corectă.

- Nu, n-am uitat nimic.

Se duse spre bena camionetei, unde erau pungile de cumpărături. Travis ridică dintre ele răcitorul cu gheață, unde erau alimente perisabile.

- De ce nu zugrăvești casa asta? îl acuză ea. Arată îngrozitor.

- Are mare nevoie, confirmă Travis. Am cumpărat vopsea, dar încă n-am avut timp s-o zugrăvesc.

- Fă-ți timp.

- Când ai de ținut o fermă, nu merge așa, Rainey, îi explică el, cu răbdare, ducând răcitorul în casă.

LaRaine îl urmă, cu câteva pungi.

- Ai mai rămas două în mașină, îi spuse ea, în bucătărie, aruncând o privire cârnii din oala etanșă. Joe s-a întors?

- S-ar putea să fie în hambar, la muncă. Aduc eu restul.

Ușa se trânti în urma lui Travis, iar LaRaine începu să scoată cumpărăturile din pungi.

- Rainey? o strigă Travis de afară.

- Ce?

- Vino puțin aici.

LaRaine puse pe bufet pâinea pe care o avea în mână și trecu în living. Prin

plasa de la uşă îl văzu pe Travis stând pe verandă, cu privirea spre apus.

- Ce e? întrebă ea, ieşind pe verandă.

Travis îi aruncă o scurtă privire.

- Voiam să vezi asfinţitul ăsta.

- Un apus de soare? se încruntă LaRaine. Soarele apune în fiecare zi. Un asfinţit ca oricare altul.

Şi se întoarse să intre în casă.

- Cinico! o tachină el, luând-o de mână. Un asfinţit ca ăsta n-ai mai văzut.

O trase spre capătul verandei şi îi puse ambele mâini pe umeri, întorcând-o cu faţa spre vest.

- Uită-te la el.

Puterea latentă a strânsorii lui îi străbătea cu furnicături tot trupul. Inima începu să-i bată dezordonat. Ca să se apere, LaRaine se concentră asupra priveliştii din faţa ei.

Soarele cobora după munţi, într-o văpaie portocaliu-roşiatică desfăcută în evantai. Câţiva nori cenuşii erau conturaţi de lumina reflectată, iar valea era scaldată într-o culoare gălbui-aurie.

- Spectaculos, nu-i așa? recunoscu ea, aproape cu uimire.

- Priveşte, răspunse încet Travis. O

să se schimbe.

Într-adevăr. Ca un caleidoscop învârtindu-se încet, vâlvătaia deveni trandafirie, în timp ce culoarea norilor se închidea spre o nuanță ca a lavandei. Evantaiul de raze începu să se strângă, lăsând urme rozacee deasupra orizontului.

De pe buzele lui LaRaine se desprinse un oftat de regret. Degetele lui Travis îi strânseseră mușchii brațelor, parcă dându-i dreptate în tăcere. Luceafărul licărea după o scamă de nor. LaRaine rămase pe lic până când simți mângâierea provocatoare a mâinilor lui Travis, frecându-i încet, parcă inconștient, brațele.

- Ei? întrebă el.

- A fost superb.

Vocea ei era încordată, iritată de senzațiile care o străbăteau.

LaRaine se întoarse, încercând să scape de excitație pe care i-o provoca prezența lui, dar Travis nu se dădu la o parte. În schimb, îi cuprinse obrazul cu palma și-i înălță capul. Zâmbetul lui leneș îi făcu inima să se poticnească o clipă

- Tot am să fac eu din tine o fată de la țară, murmură el.

Lui LaRaine i se opri respirația. În

acel moment, Travis ar fi putut face din ea orice voia. Apoi, privirea lui se îndepărtă, iar mâinile o eliberară.

- Salut, Joe.

LaRaine inspiră întretăiat și se uită peste umăr, pentru a-l vedea pe tânărul argat venind dinspre hambar. Ochiul său se mută de la unul la celălalt, iar LaRaine se întrebă cât de mult văzuse. Obrajii i se înfierbântară, ceea ce o înfurie.

- Mai bine mă duc să văd de cină, murmură ea o scuză, plecând grăbită de pe verandă înainte ca Joe să ajungă acolo.

Peste trei zile, dimineața, LaRaine termină de întins niște rufe la uscat și, întorcându-se spre casă, văzu din nou, cu neplăcere, pereții de scânduri cenușii. Își aminti afirmația lui Travis, despre vopsea. Încercă să-și imagineze casa zugrăvită proaspăt și conchise că ar fi fost un progres vizibil. Forma construcției nu avea nimic dezagreabil, atâta doar că, fără vopsea, părea veche și șubredă.

Luând o hotărâre, porni în căutarea vopselei. Găsi bidoanele într-o parte a magaziei unde dormeau Travis și Joe, alături de o scăriță din lemn. Duse

scara lângă casă, iar apoi târî pe jos primul bidon. În casă, căută până găsi o bidinea. Și astfel, înarmată cu toate cele necesare, începu să zugrăvească peretele din față, ale cărui scânduri însetate absorbeau rapid lichidul alb.

Spre seară, o dureau brațele. Nu vopsise decât jumătatea de jos a fațadei; scara nu era destul de înaltă pentru a ajunge la nivelul etajului. LaRaine făcu un pas înapoi, admirându-și opera. Liniile grațioase ale clădirii începeau deja să se distingă. Auzind un ropot de copite, zâmbi și întoarse capul spre Travis și Joe, care tocmai intrau în curte, cu expresii uimite.

- Ce naiba te-a apucat? întrebă Travis.

- Ce întrebare! râse LaRaine. Zugrăvesc casa. N-oi fi având tu timp, dar eu am. Și m-am săturat să locuiesc într-o clădire care arată ca o cocioabă prăpădită.

- Și-ți propui s-o faci singură pe toată?

Se așteptase să fie mulțumit de ceea ce făcuse, nu furios. La urma urmei, el avea de câștigat. Nici măcar nu primea bani pentru zugrăvit.

- Da, am de gând s-o fac singură, replică ea, pe un ton cam repezit. N-am nevoie decât de o scară mai înaltă, ca să ajung la etaj.

- Avem una în hambar, o informă Joe.

- Du-te și ia-o, ordonă Travis. Mai avem lumină vreo două ore. Lucrând amândoi, ar trebui s-o terminăm aproape pe toată, înainte de a se întuneca.

Întoarse scurt capul spre LaRaine:

- Și tu, treci în casă și pregătește cina.

- Am spus că zugrăvesc eu. Nu e nevoie să mă ajutați, protestă ea.

- Să fim înțeleși, Rainey, răspunse Travis, îngustându-și amenințător ochii. Nu te las să te fâțâi la douăzeci de picioare înălțime, cu bidineaua în mână, când nici nu știi bine ce-i aia o scară. O să-ți rupi gâtul... și vei aștepta să ți-l dreg eu la loc. Du-te-n casă, cum ți-am spus.

Și își mână calul spre hambar, mormăindu-i lui Joe:

- Vrem, nu vrem, avem de zugrăvit o casă.

Mai convinsă de raționamentul decât de furia lui, LaRaine intră în bucătărie să termine pregătirile pentru cină.

A doua zi, Travis se înduplecă și o lăasă să-i ajute, cu condiția să stea cu ambele picioare pe pământ.

În două zile, lucrând toți trei, terminară casa.

Rezultatul era atât de uimitor încât în dimineața următoare, după plecarea lui Travis, LaRaine începu să vopsească și magazia, apoi îi spălă ferestrele și curăți pe dinăuntru pereții. Când termină, arăta acceptabil. Nu mai rămânea decât hambarul - dar Travis o amenințase cu violența, dacă încerca să se apropie de el.

În loc de a fi satisfăcută, pe LaRaine o deprima acum urâțenia interiorului. Privi încruntată dalele de faianță gri ale pereților din bucătărie. Încăperea aceea arăta cel mai rău - și era cea unde trebuia să-și petreacă mai tot timpul.

Absentă, trase cu unghia o dală pătrată. Faianța căzu pe jos, cu un pocnet. Cea de alături se lăasă desprinsă la fel de ușor.

LaRaine se apucă de treabă. Câteva dale erau mai încăpățânate, dar nici chiar acestea nu putură rezista unui vârf de șurubelniță.

Peste trei ore, faianța zăcea pe jos

grămadă, lângă doi pereți, când LaRaine auzi pe verandă pași, urmați de scârțâitul ușii.

Imediat ce intră, Travis se opri brusc. Își plimbă încet privirea în lungul pereților. Când se opri spre fața temătoare a lui LaRaine, avea gura strânsă de furie.

- N-ai putut să te abții, așa-i? întrebă el, sec.

- Tu ai fi putut, dacă stăteai aici nu știu câte ore pe zi?

- Și găsești că pereții arată mai bine cu clei galben uscat pe ei?

- Nu, recunosc eu ea. M-am gândit să-l lustruiesc și pe urmă să dau cu vopsea.

- Nici o șansă. Dacă vrei să zugrăvești pereții, trebuie să dai jos mai întâi tencuiala veche, iar așa ceva nu-mi pot permite.

- Voi încerca oricum. Cel puțin, nu va mai trebui să mă uit la mizeria asta de faianță gri.

LaRaine reveni spre pătratul de faianță, înfigându-i sub margine vârful șurubelniței. Mâna îi alunecă, zgâriind cu degetele cleiul uscat și aspru, iar o unghie i se rupse. Cu un țipăt alarmat, scăpă șurubelnița și-și apucă în cealaltă mână degetul lovit.

- Ce-ai pățit? se ivi Travis lângă ea într-o clipă. Te-ai tăiat? Dă să văd.

- Mi-am rupt o unghie! se tângui LaRaine.

- Ți-ai rupt o...

Gura lui Travis se închise brusc.

- Doamne, Dumnezeule, Rainey, crezusem că te-ai rănit, mormăi el.

LaRaine își privi mâinile, cu ochii încețoșați de lacrimi.

- Întotdeauna am fost așa de mândră cu unghiile mele! Erau atât de lungi... și-acum, uită-te la ele!

Își răsfiră degetele în fața lui. Jumătate dintre unghii erau rupte sau ciuntite.

- Rainey, îmi pare rău... încercă Travis să se arate cumpătimitor, dar în glas i se simțea amuzamentul, ca și cum ruperea unghiei ar fi fost cel mai neserios motiv de supărare.

- Ba nu-ți pare deloc. Tu nu înțelegi. LaRaine își smulse mâinile, furioasă, trăgându-și nasul.

- Unde e o foarfecă de unghii?

O găsi în baie și începu să-și taie și unghiile lungi care-i mai rămăseseră.

Travis se încruntă:

- Doar nu le tai pe toate?!...

- Măcar să fie la aceeași lungime.

- Nu te înțeleg, Rainey. Ba plângi că

ți-ai rupt o unghie, ba ți le tai pe toate...

- Nici nu ți-am cerut să mă înțelegi. Rainey trecu pe lângă el, revenind în bucătărie, pentru a continua demolarea dalelor de faianță.

- Nu, dar eu vreau să te înțeleg, insistă calm Travis și, când LaRaine apucă din nou șurubelnița, i-o luă din mână.

O puse pe bufet, apoi o apucă pe LaRaine de umeri și o trase spre el. Mâinile ei i se rezemară de pieptul musculos, într-un gest de împotrivire mută.

- Nu mai ești aceeași femeie care a venit să lucreze pentru mine. Nu mai ești răsfățată și cocoloșită. Ai rămas încăpățânată, hotărâtă ca totul să iasă pe placul tău, continuă el, privind o clipă haosul din bucătărie, dar în același timp te-ai schimbat.

- Serios? fu singurul răspuns care-i trecu lui LaRaine prin minte.

- Ai fi făcut tu asta acum două luni? Sau ai fi zugrăvit o casă?

- Nu, recunosc ea, cu deplină sinceritate.

- Vezi? confirmă Travis, îngăduitor, arcuindu-și o sprânceană.

Privirea îi coborî spre buzele ei,

care se despărțiră tremurător, fără a scoate nici un sunet. În tumultul de simțuri, LaRaine își pierduse graiul. Distanța dintre gurile lor scăzu treptat, până când buzele li se atinseră. Pe LaRaine o străbătu un val cald, în timp ce degetele i se răsfirau pe pieptul lui, simțindu-i bătăile puternice ale inimii. Sărutul acela îmbătător cerea un răspuns, iar LaRaine, care de mult devenise dependentă de sărutările lui Travis, i-l dădu de bună voie.

Înainte ca pasiunea să le scape amândurora de sub control, Travis își retrase capul și o cuprinse cu brațele.

- În loc de a tencui din nou pereții, propuse el, aș putea să pun lambriuri. Cum ți se pare?

- Ar merge, dacă ai noroc să găsești un lemn asortat cu culoarea oribilă a dulapurilor, replică sec LaRaine.

- Dulapuri noi nu cumpăr, Rainey, răspunse Travis, cu un mârâit ironic. Mâine am drum în oraș. Voi vedea ce se găsește.

Strecurându-i un deget sub bărbie, îi ridică fața spre el.

- E bine așa?

Până și dacă ar fi propus faianță gri,

LaRaine tot ar fi acceptat.

- Da.

Sărutul fu apăsat, dar mult prea scurt. Apoi, Travis îi înapoie şurubelniţa.

- Te las să-ţi vezi de treabă, ca să-mi văd şi eu de a mea.

Abia la câteva minute după plecarea lui, Rainey reveni cu şurubelniţa asupra dalei de faianţă, ca s-o desprindă. Ştia că era pe cale să se îndrăgostească pentru prima oară în viaţa ei - dacă nu cumva o şi făcuse deja.

În după-amiaza următoare, când Travis reveni din oraş, LaRaine se repezi în întâmpinarea lui. Văzu în bena camionetei mai multe lambriuri.

- Ai cumpărat! exclamă ea, încântată ca şi cum i-ar fi adus o haină de blană.

Travis coborî şi trânti portiera.

- Da, am găsit nişte lambriuri, dar nu ştiu ce vei spune când ai să le vezi.

- De ce?

În clipa următoare, când Travis ridică planşa de deasupra, LaRaine înţelese.

- Sunt gri! murmură ea, privind uimită furnirul cenuşiu. Era lemn de mesteacăn, atrăgător la înfăţişare -

dar... cenușiu?

- Da, știu, răspunse cam fără chef Travis. Abia te-ai debarasat de faianța gri. Dar, înainte să explodezi, dă-mi voie să-ți explic la ce mă gândesc.

Duse lambriurile în casă, rezemându-le de un perete.

- Cu dulapurile ce ai de gând? întrebă LaRaine. Oricât de mult îi plăcea eleganța lemnului de mesteacăn, se îndoia că s-ar fi potrivit cu esența de cireș a dulapurilor.

- Le vopsim în alb și le patinăm cu gri, ca să se asorteze cu lambriurile. Așa, atmosfera va fi mai veselă.

Ideea puse imediat imaginația lui LaRaine în funcțiune.

- Iar în partea de sus, putem pune un tapet cu carouri roșii, și perdele din același material la ferestre. Masa și scaunele se pot vopsi la fel cu dulapurile. Și dușumeaua o putem pardosi cu dale pătrate, mari, albe și negre.

- La pardoseală nu mă gândisem, spuse Travis, ezitând, dar cred că am putea merge până la capăt.

- Când începem? întrebă LaRaine, emoționată.

- Diseară îți convine? replică el,

amuzându-se. La asta nu pot lucra decât seara, Rainey. În rest, munca la ranch îmi ocupă tot timpul.

- Te-ajut și eu! îi promise ea.

Când află de proiect, Joe se oferă și el să dea o mână de ajutor. Cu excepția vopsitului, cei doi bărbați făcută aproape totul. După o săptămână de eforturi, bucătăria era gata.

LaRaine privi în jur cu uimire. În veci n-ar fi crezut că putea arăta atât de fermecător. Până și vechiul aragaz alb cu negru se potrivea perfect în ambianța veselă.

- Ei? întrebă Travis. Îți place?

- Dacă-mi place? Mor după ea!

Într-o izbucnire spontană, LaRaine îl îmbrățișă, lăsându-și capul pe spate.

- Ar trebui să închinăm cu șampanie, sau ceva... Ție îți place?

- Mor după ea! îi repetă Travis răspunsul, cu glas senzual.

LaRaine simți un nod dureros în gât și, dintr-o dată, își dori ca Travis să se fi referit la ea, nu la bucătărie. Dar inima lui era dăruită deja... acelei fete pe nume Natalie. Râzând forțat, se desprinse de el.

- Șampanie n-avem, dar mai e cafea. Vrei o ceașcă? îl întrebă ea, pornind spre bufet.

- Nu, refuză Travis. E târziu. Mai bine trag pe dreapta.
- În primul moment, LaRaine vru să obiecteze, dar se stăpâni.
- Ai dreptate. Noapte bună, Travis.
- Noapte bună, Rainey.

Capitolul 11

Pachetele erau atât de grele, încât LaRaine abia le putea duce. Înainta grăbită pe trotuar, aproape fără să vadă pe unde mergea. Ar fi trebuit să ajungă la întâlnirea cu Travis în urmă cu douăzeci de minute - și ar fi ajuns la timp, dacă nu se uita în magazinul de materiale textile.

Camioneta aștepta lângă bordură. La vederea ei, LaRaine oftă ușurată, știindcă că în sfârșit avea să scape de povară. Portiera se deschise, iar Travis coborî.

- Era și timpul, spuse el, luându-i pachetele din brațe.

- Iartă-mă că am întârziat, se scuză LaRaine, ocolind grăbită spre portiera din dreapta.

- De data asta, pe ce ți-ai mai cheltuit banii? întrebă Travis, în timp ce se așeza la volan, cu o

privire amuzată spre ea.

- A, nu banii mei i-am cheltuit, răspunse veselă LaRaine, ci pe-ai tăi. Îmi datorezi șaptezeci de dolari, continuă ea, scoțând o hârtie din șoșetă. Uite bonul. Așteaptă numai să vezi ce-am cumpărat!

Travis privi încruntat hârtia, dar nu o luă.

- Cum adică, ai cheltuit banii mei? Sau poate ar trebui să întreb ce-ai cumpărat?

- Știi ce jerpelit arată livingul, acum când am pus la punct bucătăria, începu LaRaine, neputându-și stăpâni emoția. Ei bine, am trecut pe lângă un magazin de materiale și am văzut o listă de resturi, numai pentru tapițerie. Am găsit un cupon mare de velur. E albastru cu gri și cu puțin negru. Ideal pentru canapea. În plus, am mai luat două bucăți de material numai bune să acopere fotoliile - una albastră, cealaltă gri. Putem să dăm jos și tapetul de pe pereți și să-i zugrăvim în sidefiu, sau să punem un tapet nou, cu modele argintii. Iar pe jos, mochetă verde, eventual înspicată cu negru ar arăta perfect.

- Rainey, declară Travis, livingul nu-l schimbăm.

- Nu va fi nici pe departe la fel de mult de lucru ca la bucătărie, îi aminti ea. Și-n plus, ai deja materialul pentru mobilă.

- Nu eu, tu îl ai.

Deodată, LaRaine își dădu seama că Travis vorbea serios.

- Dar pentru tine l-am cumpărat! insistă ea.

- Nu ți l-am cerut. Dacă ai cheltuit șaptezeci de dolari pe materialul ăla, treaba ta. Eu n-am să-l plătesc, nici nu ți-l rambursez, încheie el, neînduplecat.

- Dar erau bani din cei pe care-i economisesc ca să mă întorc în California! protestă LaRaine.

- Trebuia să te gândești la asta înainte de a-i cheltui, răspunse Travis, fără nici o undă de înțelegere. Acum, va trebui să restitui materialul și să-ți ceri banii înapoi.

- Era lichidare de stoc. Nu-l vor mai primi înapoi.

- Cu atât mai rău. Se pare că te-ai ales cu material în valoare de șaptezeci de dolari, nu-i așa? o privi el cu o ironie arogantă.

- Ești crud, Travis! se răsti LaRaine.

- Nu mă acuza pe mine pentru propria

ta impulsivitate, replică Travis, cu un calm înnebunitor.

- Ce-i asta? Încă o lecție?

- Cred că da. De două ori am cedat - am zugrăvit casa, am renovat bucătăria - dar de data asta nu-ți mai merge. Poate înveți și tu că nu poți hotărî în locul meu ce vreau și ce nu.

- Și ce să fac cu materialul? întrebă LaRaine, gata să izbucnească în plâns. Mie nu-mi folosește la nimic.

- Puțin îmi pasă. Poți să tapițezi mobila din living, dacă ții neapărat, dar eu nu te voi ajuta cu nimic.

Și, într-adevăr, Travis nu mișcă nici un deget, când LaRaine încercă să schimbe tapițeria unui fotoliu. Noroc că-i veni în ajutor Joe. Nici el nu se pricepea mai mult la tapițerie, dar mama lui avea experiență, așa că tânărul îi ceru ajutorul. Din mândrie, LaRaine insistă să facă ea totul, aplicând instrucțiunile doamnei Benteen. Voia să-i dovedească lui Travis că era în stare. Când toate cele trei piese de mobilier fură gata, LaRaine așteaptă reacția.

Toată seara, Travis nu făcu nici cea mai mică aluzie. În sfârșit, LaRaine își pierde răbdarea.

- Ei? Nu recunoști că e un progres

enorm, față de monstruozițiile alea maro?

- Categoriec, răspunse el, cu o veselie răutăcioasă în ochi. Și ai făcut o trreabă excelentă.

- Grație doamnei Benteen. Dar, evident, mobila va arăta și mai bine după ce zugrăvit pereții și tavanul, și facem ceva și cu podeaua.

- Într-adevăr, îi dădu dreptate Travis, dar fără să mai continue. Exasperată, LaRaine oftă.

- Dacă o știi, de ce nu mă lași să smulg de pe pereți tapetul ăsta îngălbenit și să-i zugrăvesc?

- Ce-ți pasă ție cum arată casa asta? o privi curios Travis, cu capul înclinat într-o parte. Peste două săptămâni ai să pleci.

Așa era. Încă două salarii, și se adunau aproape cinci sute de dolari. Revelația îi provocă un adevărat șoc. În California n-o aștepta nimic. În schimb, exista un motiv de a rămâne pe loc - Travis, dacă i-o cerea.

- Îmi pasă, fiindcă... așa, am o ocupație interesantă și creatoare, răspunse ea.

- Atunci, dă-i bătaie.

LaRaine clipi din ochi. Nu se așteptase să cedeze, cel puțin nu

înaintea unor discuții prelungite.

- Vorbești serios?

- Da, cu condiția ca tavanul să-l zugrăvesc eu,

Pe ultimele cuvinte ale lui Travis, Joe intră în casă. Privind-o pe LaRaine, zâmbi.

- L-ai convins să zugrăvească în living?

- Păi, n-a prea fost nevoie să-l conving, recunosc eu, încă surprinsă de ușurința cu care Travis acceptase. A fost de acord și atât.

- Când începem? întrebă Joe.

- Nu e nevoie să ne ajuți. Travis va zugrăvi tavanul, iar eu, pereții.

- Nu mă deranjează - ba chiar, îmi place să vă ajut, insistă tânărul. Și-n plus, nu va fi ușor să scoateți tapetul de pe pereți.

Dezlipirea tapetului vechi de dovedea a fi cea mai dificilă sarcină. Zugrăvitul se termină în două zile. Pentru moment, podeaua avea să rămână așa cum era, până alegeau o mochetă.

Chiar și fără mochetă, camera începea să sugereze eleganța rustică discretă pe care și-o imaginase LaRaine. Se plimba de colo-colo, trecându-și mâna peste spătarele fotoliilor și al

canapelei. La biroul unei lucră Travis seara se opri, așezându-se pe scaunul cu spătar drept, și privi curioasă prin hârtiile puse deasupra.

N-o făcea cu intenții iscoditoare. O îndemna curiozitatea de a ști mai multe despre fermă. Nu mai avea mare lucru de făcut până seara, când se întorceau Travis și Joe.

Absentă, LaRaine deschise un sertar. Conținea registre contabile și cecuri anulate. Niciodată nu se pricepuse la finanțe. Închise sertarul și îl deschise pe următorul. Printre hârtii, îi atrase atenția o pată de culoare, făcând-o să se uite mai bine.

Era o felicitare de Crăciun. Ce neobișnuit! De ce-ar fi păstrat Travis o ilustrată de Crăciun? Și de ce tocmai în sertar? Știa că ar fi trebuit s-o lase unde se afla, dar curiozitatea era prea mare.

O scoase din sertar și o deschise. Felicitările de Crăciun erau tipărite în interior, iar dedesubt sărea în ochi un nume - Natalie.

Mușchii din jurul inimii i se contractară dureros. Până și să respire era un chin. Citi restul numelor. Urarea "Sărbători fericite!" era semnată: "Colter, Natalie, Missy,

Ricky, Stephanie."

Evident, Colter era soțul lui Natalie. Probabil că numele celelalte erau ale copiilor. Natalie era căsătorită, dar asta nu însemna neapărat că fusese măritată și când o cunoscuse Travis. Probabil că, în locul lui, îl alesese pe acest Colter - deși LaRaine nu avea de unde ști de ce.

Dar, oricum, nimic din toate astea nu conta. Nu conta decât că Travis păstrase ilustrata. Și o păstrase pentru că era semnată de Natalie, în pofida faptului că purta și numele soțului și pe cele ale copiilor ei. Faptul că o iubea pe Natalie atât de mult era extrem de dureros.

În mod ciudat, acum nu mai simțea nimic din vechea gelozie devoratoare pe care o cunoscuse când alte femei revendicaseră atenția foștilor ei parteneri. De astă dată, când era vorba despre un bărbat la care ținea cu adevărat, o străpungea o durere adâncă, pe care lacrimile greu ar fi putut-o potoli.

Pe scândurile verandei bocăniră pași. Surprinsă, LaRaine se ridică de pe scaun, cu felicitarea în mână. Când își aminti s-o pună la loc, era prea târziu. Abia apucă s-o ascundă la

spate.

- Bună, Rainey, o salută Travis, cu un surâs destul de natural. Ce faci?

- Nimic, se grăbi ea să răspundă, scuturând rapid din cap.

Travis înălță o sprânceană.

- Nimic? Mi se pare că ai ceva de ascuns, continuă el, mai mult amuzat decât bănuitor.

Ilustrata ascunsă la spate îi ardea degetele. LaRaine respira iute și neregulat, aproape tremurând de teamă.

- Nu fi prost, încercă ea să râdă, cu un sunet strident.

- Acum sunt convins. Ce urzești, Rainey?

Atitudinea lui Travis rămânea amuzată și indulgentă.

- În casă n-au mai rămas prea multe camere. Care urmează?

- De fapt...

La auzul acestui comentariu, LaRaine își aminti de o idee care abia începuse să se contureze.

- ...Mă gândeam la dormitorul meu.

- Am bănuir.

- Nu e ceea ce crezi, continuă ea, grăbită.

- Nu?

- Nu... Mă gândeam să transform dormitorul de jos, unde stau eu, într-

un cabinet.

- Un cabinet? repetă Travis, rezemându-se de perete, cu brațele încrucișate pe piept.

LaRaine își trecu mâna peste spătarul de lemn neted al scaunului.

- Orice bărbat trebuie să aibă un loc retras unde să lucreze. Dormitorul ar merge perfect, improviză ea în continuare. Putem să punem lambriuri, să-ți mutăm biroul acolo și să adăugăm câteva rafturi pentru cărți.

- Aș avea posibilitatea să mă mai extind, eliminând din aglomerația asta, recunosc Travis.

- Am putea să facem chiar și o ușă dinspre verandă, ca să fie și birou al fermei. Oamenii cu care ai de-a face, cumpărătorii de vite și vânzătorii de cereale, ar intra pe-acolo.

- Vorbești de parcă aici ar fi un du-te-vino continuu, comentă el sec.

- Poate nu acum, dar cu timpul sunt sigură că așa va fi. Te-am auzit când discutai cu Joe despre posibilitățile de a iriga terenuri mai întinse, pentru fânețe și alte culturi.

- Mamă-mamă, ce auz fin ai! remarcă târăgănat Travis.

- Dacă nu voiai să știi, nu trebuia să vorbești de față cu mine, se apără

LaRaine. Nu poți nega că ești ambițios. Intenționezi ca, în timp, ferma asta să devină cea mai mare și mai bună din zonă.

- Așa ceva n-o să se întâmple peste noapte. Va fi nevoie de multă muncă, ani de-a rândul.

Privirea lui deveni îngândurată, măsurând-o într-un fel care o tulbura.

- Îmi dau seama, răspunse LaRaine, cu ochii mari, chipurile neștiutoare. Cum ți se pare ideea mea de a transforma dormitorul în cabinet? Sus sunt trei camere goale, deci nu vei duce lipsă de locuri pentru dormit.

- Pare o idee practică, încuviință Travis, desprinzându-se de perete. Sunt doar curioasă al cui viitor îl plănuiești.

- Nu înțeleg la ce te referi. Nu plănuiesc viitorul nimănui.

Degetele începuseră să-i tremure, ținând strâns felicitarea de Crăciun.

- Nu? întrebă Travis, pornind spre ea.

- Dacă plănuiesc vreun viitor, insistă LaRaine, e cel al casei.

- Și cu al tău cum rămâne?

Travis se opri în fața ei, dominând-o cu statura lui. Nu-i mai despărțea decât un colț al scaunului.

- Cu viitorul meu? râse nervos

LaRaine. Nu înțeleg la ce te referi. Eu plec în California peste două săptămâni, sau ai uitat? Ce legătură ar putea avea cu mine transformarea dormitorului în cabinet.

Scoțându-și pălăria, Travis o puse pe birou.

- Chiar pleci?

"Nu și dacă tu nu vrei..." - dar LaRaine nu putea spune asta.

- Crezi că-ți va fi dor de mine?

- Da.

Fără alte comentarii.

- Și mie-mi va fi dor, de tine, de casa asta... recunosc ea, după care zâmbi acru. Deși, de spălatul vaselor nu-mi va fi dor!

În clipa următoare, își dori să nu fi rostit ultima frază. Îi atrăsese atenția asupra mâinii pe care și-o ținea pe spătar, iar Travis observă imediat absența celeilalte mâini.

- Ce ții la spate?

Pusese întrebarea din simplă curiozitate, dar când LaRaine deveni țeapănă, cu un aer vinovat, albindu-se la față, ochii lui Travis se înăspriră bănuitori.

- Ce încerci să ascunzi? continuă el, mai sever.

- Nimic.

Cel mai neinspirat răspuns posibil.

- Vreau să știu ce este, LaRaine.

- Travis, nu...!

Cu mișcări calculate, Travis împinse scaunul spre birou și se apropie de ea. LaRaine se retrase până la perete. Nu mai avea scăpare. Inima i se zbătea în piept.

- Arată-mi, îi ceru Travis, oprindu-se în fața ei, cu un calm amenințător.

- Nu.

Îl implora din ochi să nu mai continue, dar Travis n-o luă în seamă. Ferm, dar fără brutalitate, o apucă de talie și o dezlipi de perete. LaRaine începu să se zbată, însă era prea slabă pentru el. Ducând o mână la spatele ei, Travis îi captură încheietura și-i trase brațul în față. Când văzu ilustrata colorată, mușchii i se încordară de furie. LaRaine tresări sub privirea lui acuzatoare.

- Ce făceai cu asta? întrebă Travis, nemilos.

- Am... am găsit-o.

- Mi-ai umblat prin birou.

Constatarea suna ca o sentință scurtă, înghețată, făcând s-o străbată fiori reci. Travis îi smulse felicitarea din mână, apoi îi dădu drumul.

- După ce te uitai? După declarațiile

mele bancare? Regret, dar ai greșit sertarul. Alea sunt aici, spuse el, deschizând brusc alt sertar.

- Nu scormoneam, Travis, îți jur...

Vocea i se frânse. LaRaine încercă să-și recapete calmul.

- Eram doar curioasă, atâta tot.

- Ce încercai să afli? Cât prețuiesc? mârâi el peste umăr, cu buzele subțiate de dispreț.

- Nu, se grăbi ea să-l asigure, nici nu mi-a trecut prin minte. Nu te mint. Nici măcar nu știu ce mi-a venit să caut prin sertare.

- O făceai doar din curiozitate, spuse Travis, sarcastic.

- Da, atâta tot. Nu m-am atins de nimic.

Privirea ei coborî spre ilustrata dintre degetele lui albite.

- Până am văzut felicitarea asta. Nu-mi dădeam seama de ce păsrezi o ilustrată de Crăciun. Și când am deschis-o, și am văzut numele Natalie, am... am înțeles.

Travis privi ilustrata, cu o expresie incredibil de înverșunată. Cu o violență abia stăpânită, o aruncă la coș. Exclamația involuntară de surpriză a lui LaRaine ai atrase privirea spre ea.

- Nu mai am nici un motiv s-o păstrez, spuse el răstit, răvășindu-și părul cu o mână.

- Colter e soțul ei? întrebă LaRaine.

- Da.

Un răspuns monosilabic, care atrăgea după sine alte întrebări.

- Te-a... te-a părăsit pentru el? continuă ea, ezitant.

Travis își lăsă capul pe spate, cu un chicotit acru.

- De luni de zile arzi de curiozitate să știi povestea asta, nu-i așa?

LaRaine înghiți în sec. Cea mai mare nebunie era că nu voia s-o afle, n-o mai interesa. Durerea era deja prea puternică. Dar Travis îi luă tăcerea drept un răspuns afirmativ.

- Am lucrat pentru Colter, începu el, susținându-i privirea. I-am fost șef de fermă ani în șir. Prima oară am cunoscut-o pe Natalie după ce se măritase cu Colter. La început, n-a fost fericită cu el, dar la urma urmei în casa lui Colter n-a domnit niciodată fericirea. Nu peste mult, mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de ea.

Glasul îi părea lipsit de orice emoție.

- Ar fi trebuit să plec, dar n-am

putut, atâta vreme cât credeam că putea să aibă nevoie de mine. Când am înțeles că nu avea - mă rog, aveam de ales între a-mi da demisia sau a fi concediat.

Gura i se arcui într-un zâmbet cinic.

- Asta-i toată povestea. Acum ești mulțumită?

- Nu, murmură LaRaine.

- Îmi pare rău că nu ți-am putut servi detalii savuroase, dar așa ceva n-a existat, declară sec Travis.

- Iar celelalte nume de pe felicitare sunt ale copiilor lor? întrebă LaRaine, simțindu-se fragilă ca o coajă de ou cu un ciocan deasupra, gata să cadă.

- Missy e fiica lui Colter din prima căsătorie. Ricky e nepotul lui Natalie. Iar Stephanie... e fiica lor.

- Travis, îmi pare atât de rău, spuse ea, cu inima frântă.

- Chiar așa, Rainey? Mie nu.

LaRaine întoarse capul, cu gâtul mișcându-i-se convulsiv.

- Nici nu știu ce să spun.

- Nici eu, replică el cu glas crispat, plin de furie. Credeam că te schimbaseși, dar m-am înșelat.

- C-ce...? se bâlbâi LaRaine, nedumerită.

- Cu una dintre puținele ocazii când nu-mi încui biroul, te găsesc scotocind prin el.

În ton îi revenise acuzarea.

- Ți-am spus că nu scotoceam, protestă ea din nou. A fost o întâmplare. Nu căutam anume felicitarea aia.

- Vrei să-mi vezi bilanțul financiar? întrebă Travis, privind-o rece.

- Nu mă interesează banii.

- Credeam că, pe lângă propria-ți persoană, numai banii te interesează, o ironiză el.

- Cândva, poate, dar...

- ...dar ți-a trecut. Nu te pricepi să minți, cum n-aveai talent nici la actorie. Poți să-ți faci bagajele și să pleci în California poimâine.

- Dar...

- Am să-ți dau restul de bani.

Oferta lui o ustura.

- N-am nevoie de banii tăi!

- Consideră-i un cadou de rămas-bun, declară Travis. Ești obișnuită să primești cadouri de la bărbați.

Și, luându-și pălăria, porni spre ușă, cu pași lungi. Când ușa cu plasă se trânti în urma lui, LaRaine tresări. Parcă ar fi fost trântită în fața ei. Travis o plătea ca să plece. Nu voia s-o mai aibă prin preajmă.

Se simțea ca un uriaș ghem de durere. Toată situația era atât de ironică, dar LaRaine nu găsea nimic de râs. Numai ea era de vină. Părea să fie pedeapsa meritată pentru viața superficială și nepăsătoare pe care o dusesse înainte de a-l întâlni pe Travis.

Capitolul 12

O valiză era complet plină, cealaltă doar pe jumătate. LaRaine încercase să-și împacheteze hainele toată ziua, dar găsea mereu pretexte ca să amâne. Mai întâi, și le spală, ca să fie toate curate. Spală și rufele celor doi bărbați, pentru a umple mașina la capacitatea maximă - sau, măcar, acesta era motivul declarat.

Evident, avusese de gătit și de spălat vasele. Mesele se desfășuraseră în tăcere, fără ca nici ea, nici Travis să spună mai mult de câteva vorbe. Joe le observase tăcerea înghețată, dar nu părea să-i știe cauza, și nici că LaRaine pleca.

Convingându-se că nu voia să lase casa murdară, LaRaine ștersese meticulos praful în toate camerele. Acum se

făcuse seară, iar ea era singură în toată casa. Nu mai avea scuze ca să nu-și împacheteze. Privea valiza deschisă pe scaun. Cu un oftat resemnat, își luă cămașa de noapte și-și pregăti hainele pentru a doua zi dimineață - un obicei pe care îl deprinsese abia în ultima vreme.

Făcând și acest lucru, începu să scoată hainele împăturite din sertarul scrinului și să le pună în valiză. Pe măsură ce aceasta se umplea treptat, la fel și se umpleau și ochii de lacrimi, până când se revărsară peste stăvilă genelor, începând să-i curgă pe obraji. Încercările de a și le stăpâni se transformă în suspine cu sughituri.

În sfârșit, renunță la orice încercare de a stăvili potopul, trântindu-se pe pat pentru a plânge de-a binelea. Nu plângea pentru că nu i se împlinise dorința, nici pentru că fusese rănită în amorul propriu. Plângea fiindcă singurul om pe care-l iubea o alunga. Patul cel noduros era zguduit de suspinele ei.

- Rainey? se auzi glasul lui Travis, blând și îngrijorat.

O mână îi atinse umărul, iar LaRaine își dădu seama că nu i se păruse.

Tresărind, se smulse de sub atingerea lui, pentru a-l vedea, cu ochii împăienjeniți, așezat pe marginea patului. La vederea feței ei înlăcrimate, pe chipul lui aspru se așternu tulburarea. LaRaine își imagina cât de groaznic arăta, cu ochii roșii și umflați și şuvițele de păr negru lipite de obrajii umezi.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

LaRaine se ridică în capul oaselor. Nu voia ca Travis s-o vadă așa.

- Nimic, răspunse ea cu vocea înecată, printre suspine. Își șterse lacrimile cu mâinile, dar în locul lor curgeau mereu altele, proaspete.

- De ce plângi? nu se lăsă Travis amăgit.

- Nu plâng, încercă LaRaine să râdă. Astea-s lacrimi de crocodil, ce, nu vezi?

- Nu, nu văd.

Degetele lui tari ca fierul o apucară de umeri, pentru a o întoarce cu forța spre el. LaRaine făcu o încercare zadarnică de a-i da mâna la o parte, însă eforturile ei erau jalnic de slabe. Rămase cu bărbia îngropată în umăr, ferindu-și fața, ascunsă după perdeaua părului răvășit.

Dar Travis era la fel de hotărât să

vadă ce ascundea ca data trecută. Când încercă să-i dea părul la o parte din dreptul feței, LaRaine îl evită, înlăturându-i mâna.

- Pleacă. Lasă-mă-n pace, îi ceru ea. Petrecându-și degetele prin părul ei, Travis îi cuprinse capul în mâna lui mare, silind-o să ridice fața spre el. LaRaine rămase cu ochii strâns închiși, dar printre pleoape i se infiltrau alte și alte lacrimi. Fiecare respirație îi era însoțită de câte un suspin.

- Astea sunt lacrimi adevărate, declară Travis.

- De ce-ai venit aici? Ce vrei de la mine? suspină LaRaine, încercând cu mâini tremurătoare să-i împingă la o parte brațele cu mușchi ca de oțel.

- Știam că-ți făceai bagajele, așa că am venit să-ți dau fardurile înapoi, îi explică el. Ți-am promis că ți le restiui când pleci.

- Fardurile?

Printre suspine începu să bolborosească un râs isteric.

- Doamne, Dumnezeule, nu că asta-i bună! Uitasem complet de ele.

Travis o zgâlțâi scurt și puternic, întrerupându-i râsul, dar risipind și ultima brumă de stăpânire pe care o

mai avea asupra lacrimilor. LaRaine nu mai încercă să se zbată, ci doar își acoperi fața cu mâinile, începând din nou să plângă.

Nu se opuse nici măcar simbolic, când Travis o cuprinse în brațe, apăsându-i capul la pieptul lui. Era singurul loc din lume unde voia să se afle, indiferent din ce motiv. Găsea acolo căldură, alinare și un reazem solid de care să se sprijine.

- Rainey, ce s-a întâmplat? întrebă din nou Travis, cu glas scăzut, liniștitor.

- Ține-mă în brațe, Travis. Te rog, ține-mă și atât.

O îmbrățișă strâns, iar ea își îngropă fața în cămașa lui, plângând. Degetele ei se încârligă în material, ținându-se de el ca și cum i-ar fi putut da drumul din clipă-n clipă. Cămașa absorbea lacrimile sărate.

Când în sfârșit plânsul începu să-i slăbească, pierdut printre răsufări tăcute, întretăiate, LaRaine simți în păr apăsarea ușoară a gurii lui. Făcu o mișcare felină, căutând atingerea consolatoare. Travis o sărută din nou, lângă tâmplă, apoi pe frunte și peste genele umede. I le șterse de lacrimi cu buzele, după care coborî pe obraji;

părea hotărât s-o sărute până îi risipea toată suferința. LaRaine ridică fața spre el, pentru a-i primi mângâierile.

Nu peste mult, simțurile ei amorțite de durere începură să-și revină. Apăsarea caldă a gurii lui pe piele nu era doar mângâietoare. Era o stimulare înceată a terminațiilor nervoase, făcându-le să tresară, sensibilizate. Mâinile nu se mai rezumau doar s-o țină, ci începuseră o explorare mobilă și provocatoare a spatelui și a umerilor.

Când gura lui Travis ajunse în apropierea buzelor ei, LaRaine își mișcă doar atâta capul cât să i-o întâlnească. Imediat, Travis deveni mai dur, mai posesiv, cucerind buzele tremurătoare pe care până atunci le evitase. LaRaine simți pe gura lui gustul sărat al propriilor ei lacrimi. Acesta nu făcu decât să le sporească setea reciprocă.

Mâinile ei i se strecurară la spate, cu degetele alunecând prin părul negru ca pana corbului, des și senzual. Mătasea lucioasă a cămășii de noapte ajuta mâinile lui Travis să alunece mai ușor, în explorările și mângâierile lor ațățătoare. Travis o

ridică pe genunchi, strângând-o cu putere la piept.

Între trupurile lor, cămașa se adunase și se ridicase. LaRaine îi simți docul aspru al blugilor pe pielea dezgolită a coapsei. Nasturii cămășii lui îi apăsau abdomenul.

Gura lui Travis continuă să-i frământeze buzele, apoi se apropie de ureche, stârnind cu căldura ei reacții dogoritoare. Dinții mușcară ușurel un lob, înainte de a trece la arcuirea gingașă a gâtului. Toate acele mângâieri îi lichefiau oasele, străbătând-o cu valuri-valuri de delicii voluptuoase.

Breteaua cămășii de noapte îi alunecă de pe umăr. Lăsându-și capul pe spate, LaRaine începu să se desfete în senzația gurii lui care-i explora gâtul. Mirosul bărbătesc proaspăt și curat o înconjura, ca o aromă îmbătătoare pentru simțurile deja stimulate. Părea să se fi înlățat până în apropierea soarelui, scăldată în lumina lui aurie, arzând cu flăcări de chihlimbar și delectându-se cu întreaga vrajă.

Îi căută chipul cu degete tremurătoare, peste trăsăturile aspre, și îi trase capul în sus pentru a-i

găsi cu buzele forma masculină a gurii. Foamea stihinică a posesiunii o devora cu nevoile ei primare, până când inima ajunse să-i bată într-un ritm păgân. Încleștată în toridul schimb al pasiunii, LaRaine începu să-i presare pe față sărutări nesfârșite.

- Iubește-mă, Travis, îl rugă ea, într-un murmur răgușit. Fie și numai o singură dată, acum.

- Te voi iubi.

Fără a-i da drumul, Travis începu să se aplece pe spate, trăgând-o după el până ajunseră amândoi să stea culcați unul lângă altul.

LaRaine îi auzise însăprirea din glas și știa că îl chinuiau aceleași dorințe ca pe ea. Mâna lui ise strecură peste pântec, în sus, pentru a-i cuprinde sânul plin. Acesta păru să se dilate sub atingere, cu toată iubirea pe care o simțea LaRaine pentru el. Ca să-i aparțină, era dispusă să-și jertfească mândria.

- Nu contează dacă-ți închipui că sunt Natalie, abandonează ea complet orice urmă de orgoliu. Numai iubește-mă, Travis.

Gura lui îi cotropi buzele, parcă în semn de pedeapsă că deșteptase o stafie. La fel de aspru, coborî pe

gât. Țepii mărunți ai bărbii îi zgâriau pielea. Pe șold, o mână o potrivit mai bine lângă el, ajutând-o să-i simtă toți mușchii duri, încordați de dorință.

- Nu pot să te țin în brațe, Rainey, și să-mi închipui că ești Natalie, spuse Travis, cu buzele lipite de pielea ei.

Tremurând din pricina acestui refuz, LaRaine simți cum i se risipeau toate speranțele. Dorise ca Travis să facă dragoste cu ea plin de simțire, chiar dacă la adresa alteia. Nu voia să fie doar un act fizic, animat de instincte.

- Când te am în brațe, când te sărut și te ating, numai pe tine te simt.

Glasul lui părea să-i vibreze pe piele.

- Nu pot să-mi imaginez că ești alta.

LaRaine trase aer în piept, scurt, adânc, după care nu mai putu expira. Mâna lui uriașă începuse să-i tragă în jos breteaua, de pe umăr, în lungul brațului. Degetele puternice care-i alunecau peste piele o făceau să se înfioare cu deliciu.

- Dar Natalie...

Se întrerupse, speriată că nu-l înțelesese bine.

Travis reveni cu atenția la buzele ei delicate, întredeschise, sâcâindu-le cu gura.

- Nu ești înlocuitoarea ei, Rainey.

Părea o făgăduială.

Corsajul cămășii de noapte fu coborât, cealaltă bretea înfigându-i-se în carnea brațului, pe când o mână mângâietoare explora teritoriul dezvăluit, urcând pe munții albi cu piscuri trandafirii. Atingerea îi sporea și mai mult emoția și tulburarea.

Dorind să aibă aceeași libertate a atingerii fără opreliști, LaRaine începu să-i descheie nasturii cămășii, unul câte unul, până la ultimul. Carnea lui dură ardea fierbinte, plină de viață. Firele de păr cârlionțate de pe piept îi gâdilau palmele, la fel de sensibilizate ca toate părțile făpturii ei.

Ardea ca focul în îmbrățișarea lui. În clipa următoare, Travis se ridică, rămânând așezat. Nedumerită, LaRaine se săltă și ea parțial, rezemându-se într-un braț. Întinse mâna spre el, dorindu-l alături.

- Nu pleca, Travis.

Își dădea seama că i-o cerșea, dar nu-i mai păsa.

Privirea lui arzătoare îi cuprinse părul negru, coborând peste fața sensibilizată de sărutări, spre corsajul pe jumătate coborât al cămășii. Încet, reveni asupra ochilor ei rugători.

- Nu plec, îi spuse și-și scoase cămașa, aruncând-o pe valiză.

Apoi se aplecă din nou spre ea, întinzând mâna să înlăture breteaua rămasă, înainte de a o îmbrățișa. Trupul ei dezgolit fu strâns la pieptul puternic și gol, piele contopindu-se cu piele, pentru a aprinde o singură flacără devoratoare. Îmbrățișarea era lipsită de grabă, pe când Travis îi închidea ochii cu sărutări. Încurajată de răspunsul lui, LaRaine nu mai simțea nici ea nevoia de a se grăbi, dornică să prelungească la maximum timpul petrecut în brațele lui.

- De ce plângeai? întrebă el, mușcându-i ușor urechea. Nu mi-âai spus.

Știa atât de multe despre ea, în curând avea să știe și mai multe, încât nu părea să mai aibă nici un motiv de a-i ascunde adevărul. Ca prin ceață, LaRaine mai reuși să se mire că Travis nu ghicise. Toate acțiunile ei

păreau să fi exprimat motivul în felul cel mai grăitor.

- Nu vreau să plec mâine, recunosc eu.

- Credeam că abia aștepti să te întorci în California.

Dinții lui o traseră de ureche, în timp ce respirația caldă îi excita terminațiile nervoase.

LaRaine clătină din cap.

- Vreau să rămân aici.

- Bine, dar pentru cât timp? murmură Travis.

LaRaine voia să-i răspundă, dar apăsarea puternică a gurii lui o amuți, cu un sărut prelungit, ațâțător, făcând-o să uite la ce se gândea. Când luă sfârșit, nu mai avu timp să-și revină înainte ca Travis să coboare spre a-i săruta sânii, făcând-o să se piardă într-un iureș de senzații strălucitoare ca aurul. Flăcări galbene i se prelingeau prin vene, sub atingerea intimă a limbii lui. Când o transformă într-un clocot tremurător de dorință, Travis reveni să se joace cu buzele ei.

- Te iubesc.

Era o eliberare inconștientă a bucuriei fără margini care-i umplea inima.

O clipă, gura lui rămase nemișcată. Ridicând capul, Travis îi cuprinse fața între mâini. Chipul său aspru era încruntat, privind-o cu o expresie prudentă.

- Ce-ai spus? o întrebă.

LaRaine nu și-ar fi retractat cuvintele indiferent cât de mare ar fi fost prețul umilinței.

- Te iubesc, Travis.

- Îți dai seama ce spui?

Gura lui părea să se fi crispat de furie.

Incapabilă să-i înfrunte întunecimea din ochi, LaRaine își îndreptă privirea spre gâtul lui bronzat. Îi cutreieră lățimea umerilor musculoși, spre părul negru și sârmos ce i se răsfirea pe piept, până la abdomenul dur și plat.

- Te iubesc, repetă ea. Nu vreau să plec mâine. Vreau să rămân aici.

- Vrabia din mână, Rainey, asta e?

Înțepătura caustică a tachinăriei lui o făcu să ridice privirea spre chipul ce emana o forță masculină covârșitoare.

- Ai ajuns la concluzia că, la urma urmei, s-ar putea să am stofă de soț, din moment ce în California nu te-așteaptă nici o perspectivă?

Faptul că se îndoia de adevărul iubirii ei o durea. Suferința îi făcu ochii să se umezească din nou.

- Te iubesc cu adevărat, Travis, repetă LaRaine, cu voce slabă.

- Suficient ca să renunți la petreceri, bijuterii și haine de la casele de modă? întrebă el, sceptic. Aici nu există nimic strălucitor. Numai soare fierbinte, praf și muncă grea. Asta dorești?

- Am avut parte de strălucire... și de o oarecare faimă. Toate sunt destul de găunoase, Travis, șopti LaRaine, înghițindu-și nodul din gât. Uită-te la mâinile mele. Am unghiile tocite, chiar și câteva bătăături. Știu ce mă așteaptă, când spun că vreau să rămân aici.

- Chiar știi, Rainey? Dumnezeu, știi într-adevăr?

Întrebarea lui avea o sonoritate aproape disperată. Îi strânse inconștient fața în mâini, dureros.

- S-ar putea să treacă ani de zile până să-mi pot permite să-ți dăruiesc ceva din luxul la care visezi.

- Nu vreau să-mi dai nimic, protestă ea. Nu vreau decât să te iubesc, să te ajut și să muncesc împreună cu tine ca să faci din ferma asta cel mai bun

ranch din Utah. Știu că e greu de crezut, până și mie îmi sună straniu, dar în adâncul meu știu că asta simt cu adevărat.

Mușchii lui încordați începură să se relaxeze.

- Nu urăști viața aici? Munca grea? Izolarea? o întrebă în continuare.

- Munca a fost grea, dar n-am urât-o. Ba chiar, într-un fel, mi-a plăcut.

Era o mărturisire pe care cu greu ajunsese să și-o facă. LaRaine își trecu ușor mâna peste umărul lui robust.

- Numai noapțile nu-mi plăceau. Singură, în casa asta, mă simțeam părăsită.

Îl privi, îndrăgindu-i forța masculină, plină de viață.

- Vrei ca la noapte să te culci cu mine, Travis, ca să nu mai fiu așa de singură în patul ăsta?

În respirația lui caldă aproape că se auzi un chicotit scăzut. Travis își coborî gura spre buzele ei, mușcându-le ușurel.

- Dacă ție ți s-a părut că erai singură aici, spuse el, amestecându-și răsufierea cu a ei, ar fi trebuit să te culci în magazie! Era iadul pe pământ, să dorm în patul ăla de

campanie, imaginându-mi că aş fi fost cu tine.

- Chiar te-a deranjat? şopti LaRaine.

- Dacă m-a deranjat? Mă deranjezi din ziua când te-am văzut prima oară, în poziția aia provocatoare.

Travis o sărută apăsător, strivindu-i buzele peste bariera albă a dinților. După un moment de chin, sărutul deveni mai blând.

- De-asta m-am mutat în magazie. Ştiam că, dacă rămâneam în casă, n-ai fi dormit mult timp singură în patul ăsta.

- Serios? întrebă LaRaine, retrăgându-se să-i vadă chipul.

- Da, foarte serios.

Colţurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet.

- Dar... de ce?

Efectiv, nu înţelegea.

- M-am ars o dată, îndrăgostindu-mă de cine nu trebuia. Nu voiam să mi se mai întâmple şi a doua oară. Problema era că nu prea aveam ce face ca să mă feresc.

- Vrei să spui...

LaRaine trase aer în piept.

- Spuneai că ai iubit-o pe Natalie. Vrei să spui că aproape te-am făcut s-o uiți?

- La început, așa a fost. Dar n-am avut nevoie de mult timp ca să-mi dau seama că, sărutându-te pe tine, nu mă mai gândeam la Natalie.

Și o sărută din nou, parcă pentru a i-o dovedi. Trecu un timp până îi dădu drumul, ca să respire.

- O mai iubești? îl întrebă LaRaine.

Mâinile lui începuseră o serie de mângâieri excitante. Nu peste mult, răspunsul n-avea s-o mai intereseze.

- Nu la fel ca altă dată. Țin la ea, o admir. Dacă mâine ar avea nevoie de ajutorul meu, i-aș fi alături. Am față de ea sentimente afectuoase și protectoare. Pe când iubirea mea pentru tine e puternică și fierbinte, și n-o pot controla.

Zguduită de această mărturisire, LaRaine îl cuprinse cu brațele, prea fericită pentru a mai putea vorbi. Când încercă să-și ascundă fața în adâncitura gâtului lui, Travis o ridică, pentru a-i răpune buzele cu un sărut arzător, iar LaRaine se lăsă în voia îmbrățișării voluptuoase și a gurii dogoritoare. Ajunsese pe mâna unui experi de la care învăța tot mai multe lecții de artă a dăruirii.

- Putem pleca dimineață spre Nevada, ca să ne căsătorim în Ely, îi spuse

Travis. Dacă nu cumva vrei să pornim chiar în seara asta.

- În seara asta nu vreau să merg nicăieri.

LaRaine tremura toată, sub efectul unei pasiuni pe care Travis i-o deșteptase intenționat.

Frecându-și obrazul aspru de al ei, o preveni:

- Nu vom avea lună de miere, Rainey. Nu-mi pot permite să lipsesc de la fermă.

Degetele ei îi urmăriră cu drag conturul cizelat aspru al chipului, atât de puternic și viguros.

- Crez că-mi pasă? întrebă ea în șoaptă, după care zâmbi. Nici doamna Travis McCrea nu are timp de prisos.

Când Travis înălță capul, mâna ei îi alunecă spre gură, plimbându-și degetele peste forma bărbătească a buzelor. Înainte ca degetele să se retragă, Travis le prinse, începând să le sărute pe rând. Ochiul ei se ațintiră spre al ei.

- Rainey McCrea. Numele ăsta nu va străluci pe fațada nici unui teatru. Îți pare rău? o întrebă el.

- Deloc.

Personal, i se părea că numele avea o sonoritate vrăjită.

- Am ceva mai minunat decât a visat vreodată lumea fantasmelor. De ce mi-ar părea rău după ea?

- Voiam doar să fii cât se poate de sigură.

- Sunt, crede-mă, îl asigură LaRaine. Travis se răsuci pe spate, trăgând-o deasupra lui. Îi acoperi coastele cu mâinile, după care și le ridică pe sânii ei. Cămașa de noapte alunecă și mai jos, până când o coapsă musculoasă îi opri coborârea. Potrivindu-și șuvițele lungi de păr după urechi, LaRaine se aplecă să-l sărute.

Evitând-o un moment, Travis o întrebă:

- Ești sigură că vrei să faci din camera asta un cabinet?

Lipsită de gura lui, LaRaine alese adâncitura din apropiere.

- De ce? Tu nu vrei?

- Ideea e bună, îi dădu el dreptate, cuprinzând-o de talie cu un braț. Dar mă gândeam dacă n-ar putea dormi tot în camera asta și copilul pe care-l vom concepe aici, până când va fi destul de mare ca să se culce sus, singur.

- Un copil? repetă LaRaine, cu o undă de panică în voce.

- Nu-ți dorești o familie? întrebă el, sărutându-i buzele pe care le evitase.

- Nu știu... Travis, nu știu dacă pot avea grijă de un copil. Niciodată în viața mea n-am ținut unul în brațe. Dacă-l scap?

- N-ai să-l scapi, chicoti el. Va trebui să experimentăm cu primul. Apoi, în funcție de viteza cu care înveți, vom vedea ce putem face pentru extinderea familiei.

Totul suna atât de simplu și lipsit de complicații. O credea cu adevărat în stare să se descurce cu orice. Și, fiindcă el avea încredere, LaRaine începea să aibă și ea. Ideea de a ține în brațe un copilaș brunet, cu ochi negri, nu mai părea chiar atât de înspăimântătoare. Ba chiar, gândul îi stârnea un slab fior de emoție.

- Vrei să avem un copil imediat? îl întrebă ea.

- Natura dictează să treacă o anumită perioadă de așteptare, o ironiză cu blândețe Travis. De tine nu știu, dar eu n-am să mai întineresc, așa că aș prefera să nu așteptăm prea mult până la întemeierea unei familii.

LaRaine îi atinse șuvițele argintii ce-i brăzau la tâmples părul negru.

- Ești în floarea tinereții, Travis.

- Așa crezi? se ivi în ochii lui o luminiță jucăușă.

Brațele lui puternice o cuprinseseră, în timp ce-și schimba poziția pe pat, întorcându-se până când LaRaine ajunse cu umerii pe saltea, sub trupul lui greu. LaRaine mai apucă să se minuneze o secundă de ușurința cu care făptura ei mărunță se potrivea după contururile lui masculine și aspre, dar fu o descoperire trecătoare, curând mistuită de focul pârjolitor al sărutării lui. Își îndreptă toată atenția spre a deprinde reacțiile dorite de el. După Travis îi ațâță dorința până la o intensitate de-a dreptul febrilă, LaRaine îi simți greutatea slăbind.

- Travis, nu!

Degetele ei i se înfipseră în mușchii umerilor.

- Doar n-ai să procedezi ca un gentleman, culcându-te în magazie? porotestă ea, cu o voce chinuită de dor.

- Ți-am mai spus că nu sunt un gentleman.

O cizmă căzu pe podea, cu un bocănit sonor.

- Sfârșit -